

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๓/๒๕๐๑ (วิสามัญ สมัยที่ ๑)

วันพฤหัสบดีที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๐๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่าน
สมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้า
ขอเปิดประชุม การประชุมตามระเบียบ
วาระวันนี้

หมายเลข ๑. เรื่องที่ประธานสภา
จะแจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

หมายเลข ๒. กระทู้ถาม กระทู้
ถามตั้งของนายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ เรื่อง
นักเรียน ไม่มีที่เล่าเรียน ตามกระทู้ถาม
ศึกษาธิการ เชิญได้

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงใหม่) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามว่า การ
กระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยเวลานักเรียนที่สำเร็จการ
ศึกษาชั้นประถมศึกษา ๔ ชั้นมัธยมปีที่ ๓
ชั้นมัธยมปีที่ ๒ ชั้นเตรียมอุดมศึกษา มี
จำนวนมาก ไม่มีสถานที่เล่าเรียนต่อ เป็น
ที่เดือดร้อนกันทั่วไป ถึงแม้รัฐบาลจะขยาย
สถานที่เล่าเรียน ออกไปบ้าง ก็เพียง บาง
จังหวัด บางแห่งเท่านั้น จึงขอเรียนถาม
ว่า นักเรียนที่ไม่มีที่เล่าเรียนเหล่านี้ รัฐบาล

จะช่วยเหลืออย่างไร การขยายกา
ชั้นเตรียม อุดม ใน ต่างจังหวัด ใน ปี พ.
๒๕๐๑ นี้มีโครงการอย่างไร

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้า
ตอบ กระทู้ถาม ของ ท่าน ผู้แทนราษฎร
เกียรติว่า รัฐบาลทราบดีอยู่ว่า นักเรียนจบ
ชั้นประถมศึกษา ๔ มัธยมศึกษา ๓ มัธยมศึกษา ๒
และเตรียมอุดมศึกษาจำนวนมาก รัฐบาล
ก็ได้พยายาม อย่าง ยิ่งที่จะจัดสถานที่เรียน
ให้เพียงพอแก่ความต้องการ ได้กระทำ
การดังกล่าวนี้ โดยก่อสร้างโรงเรียนเพิ่มเติม
ขึ้นทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และ
ขยายชั้นเรียนในโรงเรียนที่สร้างอยู่แล้วบ้าง
และได้เปิดสอนเป็น ๒ ผลัดภายในโรงเรียน
บางแห่ง ทั้งนี้ เพราะว่าการก่อสร้างไม่
สามารถจะทำได้ทัน จึงต้องเปิด ๒ ผลัด
และได้แนะนำ นักเรียน ที่หา ที่เรียน ไม่ได้
โดยชี้แจงว่าที่ว่างที่จะเข้า ได้อยู่ที่ใด นอก
จากนั้นยัง ได้ขอมติให้ โรงเรียน ซึ่งเคยรับ
เฉพาะนักเรียนกินนอน ให้รับนักเรียน ไปมา

ด้วยอีกหลายแห่ง ... และยังได้สนับสนุนให้
ขยายชั้นเรียนในโรงเรียนราษฎรโดยทั่วไป
อีกทั้งชั้นเตรียมอุดมศึกษาตามที่ท่านผู้แทน
ราษฎรผู้มีเกียรติตามมามีโครงการอย่าง
ไรนั้น ในปัจจุบันนี้กระทรวงศึกษาธิการมี
โครงการที่จะเปิดชั้นเตรียมอุดมศึกษาเพิ่ม
ขึ้นปีละ ๕ จังหวัด และเฉพาะพหุศาสตร์ราช
๒๕๐๑ นี้ก็ได้ตั้งเปิดไปแล้วมากกว่า ๕
จังหวัด

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงใหม่):
ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา
ได้ตอบกระทู้ของกระผมเมื่อครั้งก่อน กระผม
ขอขออนุญาตที่ท่านได้เปิดโรงเรียนเตรียมอุดม
ชั้น และเปิดตามระดับที่เล่าเรียนต่าง ๆ เพิ่ม
ขึ้นหลายแห่ง แต่ที่สถานศึกษาที่เล่าเรียนเหล่า
นี้ยังไม่เพียงพอแก่บรรดาพวกนักเรียนที่
ยังไม่เข้าเรียน กระผมขอยกตัวอย่างให้
ท่านทั้งหลายได้ทราบเด็กเล็กที่ยัง เป็นต้น
จำในภาคศึกษาเด็กอายุเข้าเกณฑ์เล่าเรียน
ในปีนี้มีจำนวนถึง ๒๖๑,๒๘๒ คน แต่
ว่าได้เข้าเล่าเรียนนั้นประมาณ ๕ แสนคน
เท่านั้น เหลืออีกแสดงว่าคนนั้นไม่ได้เข้า
เล่าเรียน ตามชนบทต่าง ๆ โดยเฉพาะใน
จังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้านั้นมีเด็กเกณฑ์
ใหม่อยู่ ๑๔,๐๐๐ คนจะต้องเพิ่มครูสอน
ถึง ๒๐๐ คน แล้วเด็กเหล่านี้ยังมีเด็กที่อยู่
ห่างจากสถานศึกษา ๒,๐๐๐ เมตร
ซึ่งจะต้องตั้งโรงเรียนอีก ๑๒๘ แห่ง ก็ยัง

ไม่มีสถานที่เล่าเรียน ขยายจะทราบว่าทาง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะเปิด
โรงเรียนชั้นสำหรับเด็กที่อยู่ห่างไกลจาก
สถานที่เล่าเรียน ๒,๐๐๐ เมตรในจังหวัด
เชียงใหม่และจังหวัดอื่น ๆ ชั้นในปีนี้เป็น
จำนวนเท่าไร และครูที่ขาดนั้นทางรัฐบาล
จะได้ลงไปช่วยเหลือตามสถานที่เล่าเรียน
ตามต่างจังหวัดในปีนี้เป็นจำนวนเท่าไร
สำหรับหน่วยและการเข้าเรียนนั้นในปีนี้ทำ
งานล่าช้ากว่าปีก่อน ๆ อย่าง บัดก่อนนี้เปิด
หน่วยแนะตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๓๑
พฤษภาคม แต่ปีนี้เปิดวันที่ ๑๒ ถึงวันที่ ๑๗
พฤษภาคม ทางโรงเรียนสอบเข้าในเดือน
เมษายน ผู้ปกครองนักเรียนจะต้องนำนัก
เรียนมาที่พระนครในเดือนกุมภาพันธ์ปลาย
เดือนกุมภาพันธ์ จะต้องมานั่งรอคอยส่งเด็ก
เข้าสมัครสอบเป็นเวลาร่วมเดือน ความเดือด
ร้อนของผู้ปกครองที่อยู่ต่างจังหวัดนั้นเดือด
ร้อนมาก บางคนก็ได้มาอาศัยพักอยู่ที่บ้าน
ของกระผมเป็นเวลาร่วมเดือน ต้องใช้จ่าย
เงินเป็นจำนวนนับหมื่นบาท บางจังหวัดที่
ไม่มีชั้นเตรียมอุดม ในทั่วประเทศไทย
เรานี้ทั้งหมดอยู่ประมาณ ๓๗ จังหวัดที่
ยังไม่มีชั้นเตรียมอุดม นักเรียนที่สำเร็จ
จากชั้นมัธยมปีที่ ๖ ไม่มีสถานที่เข้าเล่าเรียน
ท่านรัฐมนตรีมีนโยบายที่จะเปิดชั้นใหม่อีก
ในปีนี้อย่างไรบ้าง หรือในปีต่อไปจะเปิด
ชั้นให้ครบทุกจังหวัดภายใน ๓๗ จังหวัดนี้

จะได้เมื่อไร ถ้าได้ในเร็ว ๆ ก็จะเป็นการดีมาก นอกจากนั้นแล้วคณะมนตรีจะเรียนถาม ขบวนการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษา ๕ มีประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน แต่ว่าเข้าชั้นมัธยมศึกษา ๑ เพียงประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คนเท่านั้น นอกนั้นไม่มีที่เล่าเรียน ทางโรงเรียนต่างๆ ก็ไม่มีสถานที่จะเปิดรับนักเรียนเหล่านี้ เป็นที่เดือดร้อนกันอยู่ทั่วไป ก็อยากจะให้ ขบวนการ ได้เปิดโรงเรียนเพิ่มขึ้น โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษา ๑ ในทุกอำเภอ บางอำเภอก็ไม่มี ส่วนมากก็ประมาณสัก ๒๐๐ กว่าอำเภอที่ไม่มีสถานที่เล่าเรียนชั้นมัธยมศึกษา ๑ นอกจากนั้นมีนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษา ๒ ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้แถลงต่อหนังสือพิมพ์ว่ามีนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษา ๒ ต้องการจะเรียน ต่อ อยู่ ๓๖,๐๐๐ คน แต่ความจริงนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษา ๒ นั้นมีประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน นักเรียนเหล่านี้ไม่มีสถานที่เล่าเรียน จังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีสมัครเข้าเพียง ๑๖,๐๐๐ คน และเข้าไม่ได้ถึง ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ คน เราขอยกทราบว่าทางรัฐบาลจะช่วยเหลืออย่างไรสำหรับนักเรียนที่เข้าชั้นเตรียมอุดมไม่ได้ ในต่างจังหวัดมีอยู่ ๓๗ จังหวัดที่ไม่มีสถานที่เล่าเรียนชั้นเตรียมอุดมนี้ ก็อยากจะขอให้ท่านได้ชี้แจงให้ทราบ

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าตอบคำถามของท่านผู้แทนราษฎรผู้เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ ที่ท่านกล่าวว่าทั้ง ๆ ที่รัฐบาลได้พยายามเปิดโรงเรียนก็ยังไม่เพียงพอ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเราจะต้องตีความหมายความว่าเพียงพอเสียก่อน รัฐบาลได้พยายามอย่างยิ่งที่จะเปิดให้มากที่สุดที่จะมากได้ แต่ว่าในบางกรณีนั้นนักเรียนไม่ยอมที่จะไปเรียนในโรงเรียนที่ว่าง ต้องการจะเรียนในโรงเรียนที่ไม่ว่างเช่นนี้ ถ้าเช่นนั้นก็จะไม่เพียงพอจริง แต่ความจริงท่านผู้แทนราษฎรที่ถามมาเป็นห่วง การประถมศึกษามาก ซึ่งอยู่นอกเหนือของเรื่องที่ท่านถามมา คือไม่ใช่การเรียนต่อ แต่ข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่าตามที่ท่านบอกว่ามีนักเรียนที่ควรที่จะเข้าเรียนปีละ ๕๐๐,๐๐๐ คนนั้นท่านยังพูดคำไปเสียอีก เพราะว่าในปีการศึกษาพุทธศักราช ๒๕๐๐ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดรับนักเรียน จัดรับเด็กเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เข้าใหม่มาจากบ้าน ถึง ๖๓๓,๒๐๐ คน เป็นจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ เศษ และจำนวนที่ท่านบอกว่าเหลือ ๑๐๐,๐๐๐ เศษที่เข้าเรียนไม่ได้นั้น ก็ยังคลาดเคลื่อนเหมือนกัน ที่จริงเหลือ ๒๓,๐๐๐ คนเท่านั้น เฉพาะที่จังหวัดเชียงราย ท่านกล่าวออกว่าจะจัดโรงเรียนเพิ่มขึ้น ได้หรือ

ไม่ได้อีก ข้าพเจ้าขอเรียนว่ากระทรวงศึกษาธิการมุ่งหมายที่จะเปิดโรงเรียนทั่วประเทศ สำหรับชั้นประถมศึกษาชั้นใหม่ไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ โรงเรียนในคืนนี้ และรวมทั้งจังหวัดเชียงรายด้วย โดยเฉพาะ จังหวัด เชียงรายนั้น รัฐบาลก็ทราบว่าการคมนาคมไม่สะดวก มีป่ามีเขาอะไรต่างๆ ยังได้ คำว่าจะ จัดตั้ง โรงเรียน ตึก ๓๑ แห่งที่ คือรับนักเรียนในป่าตามเขาเข้ามาที่อำเภอแม่จันทร์ ๑ หลัง เช่นเดียวกับที่จังหวัดกาญจนบุรีมาแล้ว แต่ว่าขณะนี้ยังไม่เปิด เพราะกำลังเจรจาเรื่องสถานที่ สำหรับ จำนวนคนนั้นก็จะได้จัดสรรแบ่ง ไปให้ทั่วประเทศ สำหรับคนนั้น สำหรับครโรงเรียน ประชาบาลต่างๆนั้น บันก็ ได้ตั้งงบประมาณไว้ คาดว่าจะ ได้กว่า ๒,๐๐๐ คน ซึ่งมากกว่าในคืนที่แล้วมา ท่านผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติ ได้บอกว่าหน่วยแนะนำเกิดผิดพลาด ทำให้ต้องมารบกวนนี้ ความจริงกระทรวงศึกษาธิการ ได้พยายามอย่างที่สุดที่จะทำได้ คือการแนะนำเรียนนั้นก็ ต้องรับในเวลาใกล้จากที่จะเปิดเรียน ความจริงเราจัดหน่วยแนะนำถึง ๒ เวลาในคืนนี้ คือสำหรับคนในกรุงเทพฯต่างๆ เราจัดทำเสียครึ่งหนึ่ง ก่อนเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ สำหรับผู้ที่มาจากต่าง จังหวัดก็ได้ทำในระยะหลังนี้ และเมื่อเราได้งบประมาณซื้อแล้ว ก็ต้องจัดสรรเข้าเรียน หากเรียนให้ ก็เป็น

การเสียเวลาสักเล็กน้อย ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐} ^{๓๖๑} ^{๓๖๒} ^{๓๖๓} ^{๓๖๔} ^{๓๖๕} ^{๓๖๖} ^{๓๖๗} ^{๓๖๘} ^{๓๖๙} ^{๓๗๐} ^{๓๗๑} ^{๓๗๒} ^{๓๗๓} ^{๓๗๔} ^{๓๗๕} ^{๓๗๖} ^{๓๗๗} ^{๓๗๘} ^{๓๗๙} ^{๓๘๐} ^{๓๘๑} ^{๓๘๒} ^{๓๘๓} ^{๓๘๔} ^{๓๘๕} ^{๓๘๖} ^{๓๘๗} ^{๓๘๘} ^{๓๘๙} ^{๓๙๐} ^{๓๙๑} ^{๓๙๒} ^{๓๙๓} ^{๓๙๔} ^{๓๙๕} ^{๓๙๖} ^{๓๙๗} ^{๓๙๘} ^{๓๙๙} ^{๔๐๐} ^{๔๐๑} ^{๔๐๒} ^{๔๐๓} ^{๔๐๔} ^{๔๐๕} ^{๔๐๖} ^{๔๐๗} ^{๔๐๘} ^{๔๐๙} ^{๔๑๐} ^{๔๑๑} ^{๔๑๒} ^{๔๑๓} ^{๔๑๔} ^{๔๑๕} ^{๔๑๖} ^{๔๑๗} ^{๔๑๘} ^{๔๑๙} ^{๔๒๐} ^{๔๒๑} ^{๔๒๒} ^{๔๒๓} ^{๔๒๔} ^{๔๒๕} ^{๔๒๖} ^{๔๒๗} ^{๔๒๘} ^{๔๒๙} ^{๔๓๐} ^{๔๓๑} ^{๔๓๒} ^{๔๓๓} ^{๔๓๔} ^{๔๓๕} ^{๔๓๖} ^{๔๓๗} ^{๔๓๘} ^{๔๓๙} ^{๔๔๐} ^{๔๔๑} ^{๔๔๒} ^{๔๔๓} ^{๔๔๔} ^{๔๔๕} ^{๔๔๖} ^{๔๔๗} ^{๔๔๘} ^{๔๔๙} ^{๔๕๐} ^{๔๕๑} ^{๔๕๒} ^{๔๕๓} ^{๔๕๔} ^{๔๕๕} ^{๔๕๖} ^{๔๕๗} ^{๔๕๘} ^{๔๕๙} ^{๔๖๐} ^{๔๖๑} ^{๔๖๒} ^{๔๖๓} ^{๔๖๔} ^{๔๖๕} ^{๔๖๖} ^{๔๖๗} ^{๔๖๘} ^{๔๖๙} ^{๔๗๐} ^{๔๗๑} ^{๔๗๒} ^{๔๗๓} ^{๔๗๔} ^{๔๗๕} ^{๔๗๖} ^{๔๗๗} ^{๔๗๘} ^{๔๗๙} ^{๔๘๐} ^{๔๘๑} ^{๔๘๒} ^{๔๘๓} ^{๔๘๔} ^{๔๘๕} ^{๔๘๖} ^{๔๘๗} ^{๔๘๘} ^{๔๘๙} ^{๔๙๐} ^{๔๙๑} ^{๔๙๒} ^{๔๙๓} ^{๔๙๔} ^{๔๙๕} ^{๔๙๖} ^{๔๙๗} ^{๔๙๘} ^{๔๙๙} ^{๕๐๐} ^{๕๐๑} ^{๕๐๒} ^{๕๐๓} ^{๕๐๔} ^{๕๐๕} ^{๕๐๖} ^{๕๐๗} ^{๕๐๘} ^{๕๐๙} ^{๕๑๐} ^{๕๑๑} ^{๕๑๒} ^{๕๑๓} ^{๕๑๔} ^{๕๑๕} ^{๕๑๖} ^{๕๑๗} ^{๕๑๘} ^{๕๑๙} ^{๕๒๐} ^{๕๒๑} ^{๕๒๒} ^{๕๒๓} ^{๕๒๔} ^{๕๒๕} ^{๕๒๖} ^{๕๒๗} ^{๕๒๘} ^{๕๒๙} ^{๕๓๐} ^{๕๓๑} ^{๕๓๒} ^{๕๓๓} ^{๕๓๔} ^{๕๓๕} ^{๕๓๖} ^{๕๓๗} ^{๕๓๘} ^{๕๓๙} ^{๕๔๐} ^{๕๔๑} ^{๕๔๒} ^{๕๔๓} ^{๕๔๔} ^{๕๔๕} ^{๕๔๖} ^{๕๔๗} ^{๕๔๘} ^{๕๔๙} ^{๕๕๐} ^{๕๕๑} ^{๕๕๒} ^{๕๕๓} ^{๕๕๔} ^{๕๕๕} ^{๕๕๖} ^{๕๕๗} ^{๕๕๘} ^{๕๕๙} ^{๕๖๐} ^{๕๖๑} ^{๕๖๒} ^{๕๖๓} ^{๕๖๔} ^{๕๖๕} ^{๕๖๖} ^{๕๖๗} ^{๕๖๘} ^{๕๖๙} ^{๕๗๐} ^{๕๗๑} ^{๕๗๒} ^{๕๗๓} ^{๕๗๔} ^{๕๗๕} ^{๕๗๖} ^{๕๗๗} ^{๕๗๘} ^{๕๗๙} ^{๕๘๐} ^{๕๘๑} ^{๕๘๒} ^{๕๘๓} ^{๕๘๔} ^{๕๘๕} ^{๕๘๖} ^{๕๘๗} ^{๕๘๘} ^{๕๘๙} ^{๕๙๐} ^{๕๙๑} ^{๕๙๒} ^{๕๙๓} ^{๕๙๔} ^{๕๙๕} ^{๕๙๖} ^{๕๙๗} ^{๕๙๘} ^{๕๙๙} ^{๖๐๐} ^{๖๐๑} ^{๖๐๒} ^{๖๐๓} ^{๖๐๔} ^{๖๐๕} ^{๖๐๖} ^{๖๐๗} ^{๖๐๘} ^{๖๐๙} ^{๖๑๐} ^{๖๑๑} ^{๖๑๒} ^{๖๑๓} ^{๖๑๔} ^{๖๑๕} ^{๖๑๖} ^{๖๑๗} ^{๖๑๘} ^{๖๑๙} ^{๖๒๐} ^{๖๒๑} ^{๖๒๒} ^{๖๒๓} ^{๖๒๔} ^{๖๒๕} ^{๖๒๖} ^{๖๒๗} ^{๖๒๘} ^{๖๒๙} ^{๖๓๐} ^{๖๓๑} ^{๖๓๒} ^{๖๓๓} ^{๖๓๔} ^{๖๓๕} ^{๖๓๖} ^{๖๓๗} ^{๖๓๘} ^{๖๓๙} ^{๖๔๐} ^{๖๔๑} ^{๖๔๒} ^{๖๔๓} ^{๖๔๔} ^{๖๔๕} ^{๖๔๖} ^{๖๔๗} ^{๖๔๘} ^{๖๔๙} ^{๖๕๐} ^{๖๕๑} ^{๖๕๒} ^{๖๕๓} ^{๖๕๔} ^{๖๕๕} ^{๖๕๖} ^{๖๕๗} ^{๖๕๘} ^{๖๕๙} ^{๖๖๐} ^{๖๖๑} ^{๖๖๒} ^{๖๖๓} ^{๖๖๔} ^{๖๖๕} ^{๖๖๖} ^{๖๖๗} ^{๖๖๘} ^{๖๖๙} ^{๖๗๐} ^{๖๗๑} ^{๖๗๒} ^{๖๗๓} ^{๖๗๔} ^{๖๗๕} ^{๖๗๖} ^{๖๗๗} ^{๖๗๘} ^{๖๗๙} ^{๖๘๐} ^{๖๘๑} ^{๖๘๒} ^{๖๘๓} ^{๖๘๔} ^{๖๘๕} ^{๖๘๖} ^{๖๘๗} ^{๖๘๘} ^{๖๘๙} ^{๖๙๐} ^{๖๙๑} ^{๖๙๒} ^{๖๙๓} ^{๖๙๔} ^{๖๙๕} ^{๖๙๖} ^{๖๙๗} ^{๖๙๘} ^{๖๙๙} ^{๗๐๐} ^{๗๐๑} ^{๗๐๒} ^{๗๐๓} ^{๗๐๔} ^{๗๐๕} ^{๗๐๖} ^{๗๐๗} ^{๗๐๘} ^{๗๐๙} ^{๗๑๐} ^{๗๑๑} ^{๗๑๒} ^{๗๑๓} ^{๗๑๔} ^{๗๑๕} ^{๗๑๖} ^{๗๑๗} ^{๗๑๘} ^{๗๑๙} ^{๗๒๐} ^{๗๒๑} ^{๗๒๒} ^{๗๒๓} ^{๗๒๔} ^{๗๒๕} ^{๗๒๖} ^{๗๒๗} ^{๗๒๘} ^{๗๒๙} ^{๗๓๐} ^{๗๓๑} ^{๗๓๒} ^{๗๓๓} ^{๗๓๔} ^{๗๓๕} ^{๗๓๖} ^{๗๓๗} ^{๗๓๘} ^{๗๓๙} ^{๗๔๐} ^{๗๔๑} ^{๗๔๒} ^{๗๔๓} ^{๗๔๔} ^{๗๔๕} ^{๗๔๖} ^{๗๔๗} ^{๗๔๘} ^{๗๔๙} ^{๗๕๐} ^{๗๕๑} ^{๗๕๒} ^{๗๕๓} ^{๗๕๔} ^{๗๕๕} ^{๗๕๖} ^{๗๕๗} ^{๗๕๘} ^{๗๕๙} ^{๗๖๐} ^{๗๖๑} ^{๗๖๒} ^{๗๖๓} ^{๗๖๔} ^{๗๖๕} ^{๗๖๖} ^{๗๖๗} ^{๗๖๘} ^{๗๖๙} ^{๗๗๐} ^{๗๗๑} ^{๗๗๒} ^{๗๗๓} ^{๗๗๔} ^{๗๗๕} ^{๗๗๖} ^{๗๗๗} ^{๗๗๘} ^{๗๗๙} ^{๗๘๐} ^{๗๘๑} ^{๗๘๒} ^{๗๘๓} ^{๗๘๔} ^{๗๘๕} ^{๗๘๖} ^{๗๘๗} ^{๗๘๘} ^{๗๘๙} ^{๗๙๐} ^{๗๙๑} ^{๗๙๒} ^{๗๙๓} ^{๗๙๔} ^{๗๙๕} ^{๗๙๖} ^{๗๙๗} ^{๗๙๘} ^{๗๙๙} ^{๘๐๐} ^{๘๐๑} ^{๘๐๒} ^{๘๐๓} ^{๘๐๔} ^{๘๐๕} ^{๘๐๖} ^{๘๐๗} ^{๘๐๘} ^{๘๐๙} ^{๘๑๐} ^{๘๑๑} ^{๘๑๒} ^{๘๑๓} ^{๘๑๔} ^{๘๑๕} ^{๘๑๖} ^{๘๑๗} ^{๘๑๘} ^{๘๑๙} ^{๘๒๐} ^{๘๒๑} ^{๘๒๒} ^{๘๒๓} ^{๘๒๔} ^{๘๒๕} ^{๘๒๖} ^{๘๒๗} ^{๘๒๘} ^{๘๒๙} ^{๘๓๐} ^{๘๓๑} ^{๘๓๒} ^{๘๓๓} ^{๘๓๔} ^{๘๓๕} ^{๘๓๖} ^{๘๓๗} ^{๘๓๘} ^{๘๓๙} ^{๘๔๐} ^{๘๔๑} ^{๘๔๒} ^{๘๔๓} ^{๘๔๔} ^{๘๔๕} ^{๘๔๖} ^{๘๔๗} ^{๘๔๘} ^{๘๔๙} ^{๘๕๐} ^{๘๕๑} ^{๘๕๒} ^{๘๕๓} ^{๘๕๔} ^{๘๕๕} ^{๘๕๖} ^{๘๕๗} ^{๘๕๘} ^{๘๕๙} ^{๘๖๐} ^{๘๖๑} ^{๘๖๒} ^{๘๖๓} ^{๘๖๔} ^{๘๖๕} ^{๘๖๖} ^{๘๖๗} ^{๘๖๘} ^{๘๖๙} ^{๘๗๐} ^{๘๗๑} ^{๘๗๒} ^{๘๗๓} ^{๘๗๔} ^{๘๗๕} ^{๘๗๖} ^{๘๗๗} ^{๘๗๘} ^{๘๗๙} ^{๘๘๐} ^{๘๘๑} ^{๘๘๒} ^{๘๘๓} ^{๘๘๔} ^{๘๘๕} ^{๘๘๖} ^{๘๘๗} ^{๘๘๘} ^{๘๘๙} ^{๘๙๐} ^{๘๙๑} ^{๘๙๒} ^{๘๙๓} ^{๘๙๔} ^{๘๙๕} ^{๘๙๖} ^{๘๙๗} ^{๘๙๘} ^{๘๙๙} ^{๙๐๐} ^{๙๐๑} ^{๙๐๒} ^{๙๐๓} ^{๙๐๔} ^{๙๐๕} ^{๙๐๖} ^{๙๐๗} ^{๙๐๘} ^{๙๐๙} ^{๙๑๐} ^{๙๑๑} ^{๙๑๒} ^{๙๑๓} ^{๙๑๔} ^{๙๑๕} ^{๙๑๖} ^{๙๑๗} ^{๙๑๘} ^{๙๑๙} ^{๙๒๐} ^{๙๒๑} ^{๙๒๒} ^{๙๒๓} ^{๙๒๔} ^{๙๒๕} ^{๙๒๖} ^{๙๒๗} ^{๙๒๘} ^{๙๒๙} ^{๙๓๐} ^{๙๓๑} ^{๙๓๒} ^{๙๓๓} ^{๙๓๔} ^{๙๓๕} ^{๙๓๖} ^{๙๓๗} ^{๙๓๘} ^{๙๓๙} ^{๙๔๐} ^{๙๔๑} ^{๙๔๒} ^{๙๔๓} ^{๙๔๔} ^{๙๔๕} ^{๙๔๖} ^{๙๔๗} ^{๙๔๘} ^{๙๔๙} ^{๙๕๐} ^{๙๕๑} ^{๙๕๒} ^{๙๕๓} ^{๙๕๔} ^{๙๕๕} ^{๙๕๖} ^{๙๕๗} ^{๙๕๘} ^{๙๕๙} ^{๙๖๐} ^{๙๖๑} ^{๙๖๒} ^{๙๖๓} ^{๙๖๔} ^{๙๖๕} ^{๙๖๖} ^{๙๖๗} ^{๙๖๘} ^{๙๖๙} ^{๙๗๐} ^{๙๗๑} ^{๙๗๒} ^{๙๗๓} ^{๙๗๔} ^{๙๗๕} ^{๙๗๖} ^{๙๗๗} ^{๙๗๘} ^{๙๗๙} ^{๙๘๐} ^{๙๘๑} ^{๙๘๒} ^{๙๘๓} ^{๙๘๔} ^{๙๘๕} ^{๙๘๖} ^{๙๘๗} ^{๙๘๘} ^{๙๘๙} ^{๙๙๐} ^{๙๙๑} ^{๙๙๒} ^{๙๙๓} ^{๙๙๔} ^{๙๙๕} ^{๙๙๖} ^{๙๙๗} ^{๙๙๘} ^{๙๙๙} ^{๑๐๐๐}

เสียให้หมด ทั้งงบประมาณปีที่ ๕ เข้ากับ
 งบประมาณปีที่ ๑ เสียให้หมด ข้าพเจ้าขอเรียน
 ว่าจะเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณมาก
 เหลือเกิน ขนาดที่ราว ๓,๐๐๐ ล้านบาท
 ซึ่งเชื่อว่าประเทศเรายัง ไม่สามารถจะจัด
 ได้ขณะนี้ สำหรับเด็กที่จบชั้นมัธยมศึกษา
 ที่ท่านคาดว่าจะมีประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน
 นั้น ความจริงก็มีเพียง ๔๒,๘๕๐ คน
 เท่านั้น ๔๒,๘๕๐ นี้ ได้เข้าศึกษาต่อใน
 ชั้นเตรียมอุดมศึกษาก็เกือบหมื่นคนแล้ว
 อาชีวศึกษาชั้นสูงประมาณหมื่นคนเหมือน
 กัน เข้าฝึกหัดครูราวเกือบ ๕,๐๐๐ คน
 แล้ว ยังไปโรงเรียนเตรียมทหารอะไรอีก
 มาก แล่นั้นแหละ เป็นความจริงว่า เด็กเรียน
 จบชั้นมัธยมศึกษา ๒ ไม่ได้ศึกษาต่อกัน
 ทั้งหมด แต่ว่าชั้นนี้เป็นชั้นตัวประโยคซึ่ง
 ทางราชการก็รับเข้าทำการได้แล้ว และ
 ของการห้างร้านก็รับเข้า ไปทำงาน ได้แล้ว
 และมีจำนวน ไม่น้อยซึ่ง ไม่ประสงค์จะ
 เรียนต่อ ปัญหาชั้นมัธยมศึกษา ๒ นี้หมักอยู่
 ทางด้านอาชีวศึกษาและ ทางรัฐบาลก็
 พยายามอย่างที่สุดที่จะ รั้งนักเรียนอาชีว
 ศึกษาให้มาก คัดรับ ได้ประมาณหมื่นคน
 ซึ่ง ไม่เคยมีจำนวนเช่นนี้มาแต่ก่อน

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงใหม่):
 กระผม ขอเรียน ชักถาม รัฐบาล ตั้งต่อไป
 การศึกษาส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคนี้เวลานี้
 เหลือแล้วเท่ากันหรือไม่ เท่าที่ผม ได้ดูข

ประมาณทุก ๆ ปีและเท่าที่ทราบมา การ
 ศึกษาส่วนกลาง โดยมาก ถ้าวัดที่ กว่าก
 ศึกษาในส่วนภูมิภาคมาก ยกตัวอย่างเช่น
 จังหวัดอุบลราชธานีซึ่งเป็นจังหวัดใหญ่
 พลเมืองขนาดก็จังหวัดพระนคร แต่ถ้าม
 ศึกษาของจังหวัดอุบลราชธานีนั้น น้อยหมื่น
 กว่าจังหวัดพระนครมาก โดยเฉพาะจังหวัด
 พระนครนั้นมีโรงเรียนเตรียมอุดมทั้ง
 ของรัฐบาลและของโรงเรียนเตรียมอุดมทั้ง
 ของรัฐบาลและของโรงเรียนราษฎร์มี
 จำนวนประมาณ ๕๑ แห่ง รวมทั้งโรงเรียน
 ผู้หัดครู โรงเรียนอาชีวศึกษาและโรงเรียน
 เตรียมนายเรือนายร้อยต่าง ๆ นั้นซึ่งผู้ที่จบ
 ชั้นมัธยมศึกษา ๒ ได้เข้าเรียนต่อมีจำนวนรวม
 กันทั้งหมดถึงทั้งเตรียมอุดมด้วยถึงประมาณ
 ๘๐ แห่ง เฉพาะจังหวัดพระนครจังหวัด
 เดียวนี้มีการศึกษา มีสถานที่ศึกษาทั้ง
 มหาวิทยาลัย โรงเรียนประชาบาล
 โรงเรียนเตรียมอุดมอะไรต่าง ๆ มากกว่า
 จังหวัดทุก ๆ จังหวัดในประเทศไทยรวม
 กันผมเห็นว่าการศึกษาในส่วนกลางนั้นโดย
 มากขยายไปในรอบพระนครในชานพระนคร
 ส่วนจังหวัดไกล ๆ ที่มีสถิติการศึกษาน้อย
 โดยมากทางรัฐบาลก็ไม่ได้เอาใจใส่เสีย
 แล เป็นต้นว่าจังหวัดระยองซึ่งรัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงการคลังอยู่ พลเมืองมี
 สถิติในการศึกษาเพียง ๔.๕๖ เปอร์เซนต์
 เท่านั้น จังหวัดแม่ฮ่องสอน สถิติผู้จบชั้น

ประถมปีที่ ๔ มีเพียง ๑๑.๖๘ เปอร์เซนต์
 จังหวัด เชียงรายมี ๑๓.๒๕ เปอร์เซนต์
 แต่จังหวัดพระนครและธนบุรี จังหวัดพระ
 นครมีผู้ที่สำเร็จชั้นประถมปีที่ ๔ เป็นจำนวน
 เปอร์เซนต์ถึง ๖๖.๖๔ เปอร์เซนต์ จังหวัด
 ธนบุรี ๕๖.๔๘ เปอร์เซนต์ท่านจะเห็นได้ว่า
 การศึกษา ในจังหวัด ในพระ นคร และ นอก
 พระนคร นั้น ไม่ได้เสมอภาค กันทุก ๆ ภาค
 โดยเฉพาะในภาคเหนือและภาคใต้ การ
 การ ศึกษา ไม่ค่อย ได้ด้วยการ เหลียว แล
 เพราะฉะนั้น จึงขอให้ท่าน รัฐบาล ได้ โปรด
 เห็นแก่ผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนใน
 หัวเมืองบ้าง ในปีต่อไป ก็ขอ ได้ตั้ง งบประมาณ
 งบประมาณเกี่ยวกับการศึกษาทางต่างจังหวัด
 ให้มากกว่าทางส่วนกลางจะได้หรือไม่ หลัก
 เกณฑ์ ในถาวร เขตโรงเรียน ชั้นเตรียมอุดม
 ม. ๖ ม. ๗ ผู้ผมอยากจะเรียนถามว่าทาง
 รัฐบาลมีหลักเกณฑ์อย่างไร ท่านถือเอา
 จำนวนพลเมือง ถือสถิติการศึกษา ถือภูมิ
 ประเทศ สภาพาเขต หรือถืออย่างไร อยากจะ
 ทราบหลักเกณฑ์ว่ามีอย่างไรบ้าง สำหรับ
 โรงเรียนวิสามัญในต่างจังหวัดไม่ได้มีทั่วถึง
 กันทุกอำเภอ บางจังหวัดก็มีพอกันทุกอำเภอ
 แต่บางจังหวัดไม่มี เป็นต้นว่าในจังหวัดขง
 ผมจังหวัด เชียงราย ของผมมี ๑๒ อำเภอ
 แต่มีโรงเรียนมัธยมวิสามัญเพียง ๓ อำเภอ
 เท่านั้น มี ๒ แห่งเท่านั้น ส่วนอีก ๑๐
 อำเภอผม ไม่มีสถานที่เล่าเรียน ชั้นเตรียม

อุดมก็ไม่มี กรมจึงขอทราบเรียน ขพจน
 ได้ เขตโรงเรียน มัธยมวิสามัญชั้น ที่จังหวัด
 ของผมเพิ่มอีก ๒ แห่งคือที่อำเภอแม่จันกับ
 อำเภอพานจะได้หรือไม่ ในปีนี้ นอกจากนั้น
 แล้ว ท่านรัฐมนตรี ได้กล่าวถึง งบประมาณ
 การ ศึกษาว่าจะตั้ง ใช้ถึง ๒ พันล้านบาท
 สมัยก่อนของเรา โดยมากก็มีความเห็นใจ
 ในเรื่องการศึกษา มาก แต่ ขพจน ข ไม่
 ได้เสนอเข้าต่อรัฐบาลและในสภาผู้แทนของ
 เรานี้ทุกคนก็ยินดีจะให้เงินแก่กันนี้ ผู้ที่ดั่งบ
 งบประมาณของท่านนั้นก็โดยมากก็เป็นเจ้าหน้าที่
 ที่ประจำโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีซึ่งย่อว่าการ
 กระทรวงการคลังท่านก็คงจะเห็นใจ ในเรื่อง
 งบประมาณ การศึกษา นี้ ผมขอซักถาม
 เพียงแค่นี้

หม่อมหลวงบัว มานุกุล (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ): ข้าพเจ้าขอ
 ตอบคำถามของท่านผู้แทนราษฎร ผู้มีเกียรติ
 ตั้งคือ ไข่มุนี ตามที่ท่านวิตกว่ารัฐบาลได้ทำ
 บำรุง ส่วน กลาง มาก กว่า ส่วน ภูมิภาค นั้น
 ข้าพเจ้าขอเรียนว่าทางรัฐบาล ไม่ได้ตั้งใจจะ
 ทำเช่นนั้นหลักการที่ทางกระทรวงศึกษาธิการ
 ถืออยู่ก็คือว่านักเรียน มีที่ ไหนก็จะต้องสร้าง
 โรงเรียนที่นั่นเช่นเมื่อมีประชาชนอพยพจาก
 จังหวัด หนึ่ง ไปยัง อีก จังหวัด หนึ่ง เรา ก็ ไป
 สร้างโรงเรียนในจังหวัดหลังนั้นเช่นนี้เป็นต้น
 สำหรับ ที่ว่า ส่วน กลาง และส่วนภูมิภาคนั้นรู้
 สักว่า ได้รับความสนับสนุนไม่เท่ากันเช่นนี้

เป็นเพราะว่า ประชาชน อพยพเข้ามาอยู่ใน
 ลุ่มกลาง เป็น จำนวน มาก กรม ประชา
 ลัง เคาระห์ ได้ เปิด อา คาร ลัง เคาระห์ ที่ นี
 ๒,๐๐๐ หลัง ที่ นี ๑,๕๐๐ หลัง ทาง
 กระทรวง ศึกษาธิการ ก็ ต้อง ตาม ไป สร้าง
 โรงเรียน ที่ นี ถ้า อยู่ใน พระนคร ก็ ต้อง สร้าง
 ใน พระนคร ยิ่งกว่า นั้น กระทรวง ศึกษาธิการ
 ยัง ได้ ทำ การ ล้าง โรง ไป ยัง โรงเรียน ที่ มี ชั้น
 มัธยม บั ต ๖ ทั่ว ประเทศ ใน กลาง ปี ราว เดือน
 กันยายน ก็ ได้รับ คำ ตอบ จาก นักเรียน เหล่า นั้น
 ก็ บอก ว่า จะ มา ศึกษา ต่อ ใน พระนคร เช่น นั้น
 ก็ ต้อง เตรียม การ สร้าง โรงเรียน ใน พระนคร
 เพิ่มขึ้น ถ้า นักเรียน ยืน ต่อยาก จะ อยู่ ใน ลุ่ม
 ไท น ของ ประเทศ เช่น ใน จังหวัด ของ ท่าน
 มาก ๆ กระทรวง ศึกษาธิการ ก็ ต้อง สร้าง โรงเรียน
 ที่ นี นี้ เป็น หลัก การ ที่ ต้อง ปฏิบัติ อยู่ และ ก็
 กระทรวง ศึกษาธิการ ก็ ไม่มี ความ มุ่ง ห่วง ที่
 จะ ทำ นุบำรุง ส่วน กลาง อย่าง เดียว และ คราว
 เหมือน กัน ว่า จังหวัด ชลบุรี ราชธานี เป็น จังหวัด
 ไทใหญ่ ก็ ได้ พยายาม ล้าง เล่ม ด้วย เหตุ นี้ รัฐบาล
 จึง ได้ แยก ไข เมื่อ เดือน มกราคม เมื่ ๒๕
 ความ ไร่ ว่าง ไร่ ว่าง จะ มี การ พัฒนา การ การ
 ศึกษา ส่วน ภูมิภาค ขณะ นี้ กำลัง เริ่ม ปฏิบัติ
 เชื่อ ว่า ใน ระยะ เวลา ไม่ ก็น่า จะ มีความ รู้ สึก ว่า
 ส่วน ภูมิภาค ได้ รับ การ ทำ นุบำรุง มาก สำหรับ
 การ เปิด โรงเรียน ใน ส่วน ภูมิภาค นั้น ทาง ที่ เมื่
 เปิด ไป แล้ว นักเรียน บาง คน ก็ ไม่ พอ ใจ
 กลับ วิ่ง มา เรียน ใน ส่วน กลาง เสีย ก็มี ทั้ง ๆ

ที่ โรงเรียน ไม่ เกิด แล้ว แต่ นั้น ก็ เป็น บาง แห่ง
 เช่น นี้ ตาม ที่ ท่าน ได้ ตาม อธิ กษ์ ที่ หนึ่ง ว่า มี หลัก
 เกณฑ์ อย่างไร ใน การ ที่จะ เปิด โรงเรียน ขึ้น
 เตรียม อุดม ศึกษา ใน ส่วน ภูมิภาค ข้าพเจ้า
 ขอ เคารพ ว่า หลัก เกณฑ์ ที่ ต้อง ปฏิบัติ อยู่ ขณะ นี้
 คือ ว่า ต้อง ดู ว่า ประการ ที่ หนึ่ง มี นักเรียน ที่ จะ
 เข้า ศึกษา ต่อ หรือ ไม่ นี้ จะ ได้ ผล จาก การ
 ล้าง โรง นักเรียน ชั้น มัธยม บั ต ๖ จะ เข้า ศึกษา
 ต่อ ชั้น เตรียม อุดม แผน ก กัก ชร ศาสตร์ กคน
 วิชา ศาสตร์ กคน ถ้า มาก เพียง พอ ก็ เป็น
 เมือง สัมปต สมุ ต จะ ได้ เปิด นอกจาก นั้น จะ
 ต้อง ดู ถึง สภาพ ที่ ว่า มี ห้อง หรือ ไม่ มี โรงเรียน หรือ
 ไม่ ก็ ก็ ประการ หนึ่ง ต้อง ดู เรื่อง ว่า จะ ทำ
 คุร ได้ หรือ ไม่ กระทรวง ศึกษาธิการ ก็ ได้
 ก็ ยึด หลัก นี้ ตลอด มา สำหรับ โรงเรียน มัธยม
 วิสา มี ญู ที่ ท่าน กล่าว ว่า ไม่มี ครบ ทุก อำเภอ นั้น
 เป็น ความจริง เพราะ ว่า การ ขยาย โรงเรียน
 ก็ ต้อง ดึง เงินงบประมาณ ตาม ที่ ท่าน ทราบ อยู่
 แล้ว แต่ อย่างไร ก็ ใทาง รัฐบาล ก็ ได้ เปิด
 โรงเรียน มัธยม วิสา มี ญู ศึกษา ครบ แล้ว ขณะ นี้
 ครบ แล้ว ทุก อำเภอ โรงเรียน มัธยม วิสา มี ญู มี
 ทุก อำเภอ จริง ๆ โรงเรียน มัธยม วิสา มี ญู
 ศึกษา มี ประมาณ ครึ่ง หนึ่ง ของ จำนวน อำเภอ
 ทั่วประเทศ และ ก็มี โครงการ ที่จะ เปิด เพิ่มขึ้น
 ปี ละ ๑๖ แห่ง ๆ ท่าน อาจ จะ กล่าว ได้ ว่า
 ๑๖ แห่ง ทั่วประเทศ ปี ละ ๑๖ แห่ง นี้ อาจ จะ
 บอ ยไป แต่ กระทรวง ศึกษาธิการ มีความ มุ่ง
 หมา ยที่ จะ ขยาย ทาง ด้าน มัธยม วิสา มี ญู มาก

แม้ผมล้มบัญชีจะให้การศึกษาเหมาะสมแก่
ชาวบ้านลูกของชาวบ้านตามส่วนภูมิภาคมากกว่า
จึงได้ทุ่มเทเงินไปทางนั้นแต่ตามที่ท่าน
เสนอว่าจังหวัดเชียงรายอยากจะได้โรงเรียน
วิสาขามันอีก ๒ แห่งใน ๒ อำเภอมันซ้ำพเจ้า
ก็จะได้พิจารณาด้วยดี เมื่อทราบสถิติและ
เกี่ยวข้องกับ สถานที่ต่าง ๆ

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงใหม่):
กระผมขอซักถามทางรัฐบาลต่อไปนี้ ตาม
ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง ศึกษาธิการ
ได้ว่า จะตั้งโรงเรียนใหม่ขึ้น ๕๐๐ แห่ง
นั้น แต่มีโรงเรียนเพิ่มถึง ๘๘๓ แห่งใน
จำนวนนั้น ผมเข้าใจว่า คงเป็น จำนวนที่ไม่พอ
เพียงแก่นักเรียนเป็นต้นว่าในจังหวัดของผม
จังหวัดเชียงรายนั้น มีโรงเรียนประชาบาล
ที่ขาด อยู่ อีก ๑๒๘ แห่ง นักเรียนไม่มี
สถานที่เล่าเรียน คือพวกนักเรียนเหล่านี้อยู่
ห่าง จาก โรงเรียน ไป ถึง ๒,๐๐๐ เมตร
ส่วนจังหวัดอื่นๆ ก็มีเป็นจำนวนมากที่รัฐบาล
จะตั้ง โรงเรียนใหม่ขึ้น ๕๐๐ แห่งนั้นผม
เข้าใจว่าคงจะ ไม่พอส่วนที่ว่านักเรียนในต่าง
จังหวัดนั้น ไม่ได้สนใจการศึกษา ทาง
รัฐบาลเลย ไม่ตั้งโรงเรียนให้มัน ผมเห็นว่า
ในต่างจังหวัด นักเรียนที่จบชั้นมัธยมปีที่ ๖
มีเป็นจำนวนมาก การที่เขาเข้ามาเรียน
กรุงเทพฯ ก็เพราะว่าเขาไม่มีสถานที่ศึกษา
ทั้งหมดอยู่ ๓๑ จังหวัด ที่ไม่มีชั้นมัธยม ๖
มัธยม ๗ ชั้นเตรียมอุดม ส่วนนักเรียนที่

เข้ามาเรียนในส่วนกลางนี้ เพราะว่าใน
ส่วนกลางมีสถานที่มีเครื่องอุปกรณ์ในการ
สอนมีอาจารย์สอนแต่ละครูก็ ใดๆ ก็คง
การที่จะมาเรียนในจังหวัดพระนคร ถ้าทาง
กระทรวงศึกษาธิการ ได้ขยายโรงเรียนไป
ตาม ต่าง จังหวัด แล้ว ส่ง ครู ดี ไป มี เครื่อง
อุปกรณ์ต่าง ๆ แล้วผมเข้าใจว่านักเรียนคง
จะไม่มาเรียนที่กรุงเทพฯ เป็นการตัดบัญชี
การศึกษาที่มาตัดเอาใน กรุงเทพฯ นี้ ได้
อย่างเต็มที่เดียว การเปิดโรงเรียนขึ้นเตรียม
อุดมในกรุงเทพฯ ๒ ผลัดนั้น ผมเห็นว่า
คงจะเปิดในต่างจังหวัด ๒ ผลัดเหมือนกัน
เพราะต่างจังหวัดที่มีชั้นเตรียมอุดมแล้วก็ยัง
มีสถานที่เล่าเรียนไม่พอ นักเรียนค้างอยู่
มากก็ขอให้ท่านไปเปิดโรงเรียนในต่างจังหวัด
๒ ผลัดจะได้หรือไม่ โดยเฉพาะโรงเรียน
เตรียมอุดม สำหรับจังหวัดของผม ได้ขยาย
มาหลายปีแล้วก็ขอ ข พณ ฯ ได้กรุณาเปิด
ในปีที่ช่วย เพราะจังหวัดเชียงรายนี้อยู่ตั้ง
๑๒ อำเภอ นักเรียนสำเร็จการศึกษานี้
มัธยมปีที่ ๖ มีตั้งรวม ๓๐๐ กว่าคนก็ขอ
ข พณ ฯ ได้เปิดในปีนี้ให้ด้วย นอกจากนั้น
กระผม ขอซักถาม เป็นครั้ง สุดท้ายคือเกี่ยว
กับงบประมาณ สมทบทุน สร้าง โรงเรียน
ประชาบาลในปีนี้มีเพียง ๕ ล้าน เมื่อปี
พ.ศ. ๒๔๘๕ มีถึง ๒๖ ล้าน ๘ แสนบาท
ผมยังสงสัยว่าทางรัฐบาลสามารถที่จะช่วย
เหลือเงินสมทบทุนสร้างโรงเรียนประชาบาล

ให้ทั่วถึงกันหรือไม่ เพราะเงินสมทบทุนสร้างโรงเรียนประชาบาลนี้ ราษฎรไปมีออก ปลูกส้มแล้วยังค้างอยู่ เด็กน้อยเท่านั้น ทางรัฐบาลจะช่วยเหลือเขาให้ครบทุกโรงเรียนจะได้หรือไม่

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอตอบต้งนี้ ที่กระทรวงศึกษาธิการมีความมุ่งหมาย จะเปิดโรงเรียนประชาบาลเพิ่มขึ้นอีกกว่า ๕๐๐ แห่งนั้น ที่จริง ๕๐๐ โรงเรียนนั้นเป็นจุดที่เรามุ่งจะทำ แต่ปรากฏว่าในปีที่แล้วๆ มามีคนมากกว่านั้นยื่นสมัครอย่างในปีที่แล้วมาก็ได้ถึง ๘๓๓ แห่งเกินไปถึง ๓๐๐ กว่า แห่ง ข้าพเจ้า ก็คาดหมายว่าปีนี้คงจะเป็นเช่นเดียวกัน เราจะทำเต็มที่ตามที่ทำได้ สำหรับที่จังหวัดเชียงราย นั้นที่ ท่าน กล่าว ว่าควร จะ เปิดอีก ๑๒๘ แห่งนั้น ข้าพเจ้าก็ขอรับ ไว้พิจารณาด้วยดีอย่างนี้ ทั้งนี้ในเรื่องเด็กจนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ไม่มีสถานศึกษาในส่วนภูมิภาค ท่านบอกว่าจะหาครูดีๆ ให้ส่วนภูมิภาค จึงได้มี ระเบียบการ ให้คุณ บุคคล เข้ามาเป็นครูหลาย ระเบียบ ด้วยกัน เช่นระเบียบทุนลงเงินให้มีครู ประโยค ครูมัธยม สำหรับโรงเรียนส่วนภูมิภาค ระเบียบส่งเสริมให้มีครูปริญญาในส่วนภูมิภาค แล้วก็ยังได้คัดเลือก นักเรียน เข้ามาเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครู เพื่อจะให้เรียน ต่อไป สำหรับ

จังหวัด เชียงรายนี้ ได้เคยให้ท่าน ไปดำหนึ่จังหวัดคัดเลือกนักเรียนเข้ามารับทุนส่งเสริมให้มีครูปริญญาส่วนภูมิภาค ใน ๔ ปีที่แล้วมานี้ ไม่ได้ช่วยคนเลย แต่กระนั้นกระทรวงศึกษาธิการก็ได้ทำให้ คือเวลานี้มีผู้ทำโรงเรียนชั้นมัธยม ศาสตร ปีที่ ๓ ที่มหาวิทยาลัยนั้นเราให้ท่านสำหรับกลับไปจังหวัด เชียงราย นอกจากนั้นยังมีนักเรียนชั้นปริญญาของวิทยาลัย การศึกษา เวลาอยู่ปีที่ ๓ นี้ก็ไปสำหรับจังหวัด เชียงราย นอกนั้นก็คัดเลือกนักเรียนมา เรียน ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้น ๕๐ คนสำหรับส่ง ไปจังหวัด เชียงรายเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่า พยายามส่งเสริมในเรื่องที่จะหาครูที่ดีให้ สำหรับการสอนของมณฑลในต่างจังหวัดนั้นก็ ได้เริ่มทำเป็นหลายแห่งแล้ว และเมื่อจะทำที่ จังหวัด เชียงราย ได้ ก็จะทำเหมือนกัน ขอให้ความต้องการให้เห็นว่ามีความจำเป็นจริง ๆ ต้องการจริง ๆ ก็จะได้ทำให้ สำหรับโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่ท่านร้องว่าคง ไม่ได้เปิดที่จังหวัด เชียงราย ถึงชั้น เตรียม อุดม ศึกษา นั้น ประการ หนึ่งก็เพราะว่ามีนักเรียนจำนวนน้อยเท่าที่สำรวจกระทรวงศึกษา ได้สำรวจเมื่อกลางปี ที่แล้ว มากี่ ถ้าจะเปิด เตรียม อุดมชั้น วิทยาศาสตร์ที่จังหวัด เชียงรายก็มีผู้สมัครชาย ๑๓ คน หญิง ๖ คน จะเปิดมัธยม ศาสตร ยิงน้อยกว่า นั้นก็มีชาย ๓ คน หญิง ๖ คนเท่านั้น

ถ้า นักเรียน จะเดินทาง ไป เรียน จากอำเภอ
 พะเยาก็จะ ได้ยกบรรดาศักดิ์เพิ่มชั้นอีก ๕ คน
 เท่านั้น ถ้าประเภทวิทยาศาสตร์จะเพิ่มได้
 อีก ๒ คนเท่านั้น แต่เป็นผู้เป็นตัวแทนเพื่อแนะนำ
 เพื่อช่วยให้เราพิจารณาเท่านั้น ข้าพเจ้าก็
 ทราบดีว่า ถ้าเปิดเข้าจริง ๆ แล้วคง จะมีคน
 ซึ่งไม่เคยตั้งใจจะเข้า คงจะเข้าก็ไม่ได้
 นักที่ทราบเหมือนกัน แต่ที่ทราบอยู่เหมือนกัน
 ว่าถ้าเปิดชั้น นักเรียนจะไม่ยอมเรียน จะ
 มากรุงเทพฯ ก็มีเหมือนกัน นี้เป็นเช่นนี้
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอรับเรื่องไว้พิจารณา
 ด้วยดี ถ้า ทรัพย์สิน จังหวัด เชียง รวย ของ ท่าน
 ประการสุดท้ายท่าน ได้ตามถึงเงินสมทบทุน
 การก่อสร้างโรงเรียนประถม ศึกษา ตรง
 ออกจะอยู่นอกเรื่องสักหน่อย เพราะไม่ใช่
 เรื่องการเรียนคือ แต่ข้าพเจ้าจะใช้เวลานี้
 จะใช้เวลาเพียงเล็กน้อยตอบบอกว่ายอดเงิน
 สมทบทุน ๕ ล้านนั้น เป็นยอดเงินที่เราได้
 จากงบประมาณ ก.ศ.๙ แต่มีจากการขออีก
 ไม่น้อยกว่า ๒๐ ล้านบาท สำหรับเงินที่จะ
 สมทบทุน สำหรับ ราษฎร ที่ออก เงินมา
 จำนวนหนึ่ง แล้วขอสมทบทุนอีกเท่า ตัว นั้น
 เชื่อว่าจะให้ ได้ทั้งหมดทุกราย แต่ถ้าสมมติ
 ว่าออกเงินมา เพียง ห้าหมื่นบาทจะขอแสดงมาด
 ละไรเช่นนี้ ยังให้ไม่ได้ เพราะว่าจะ ไม่
 ไม่ทั่วถึง ขอครั้งต่อครั้งเข้าใจจะ ได้หมด
 ทุกราย.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไป
 กระชั้นถัดมา ๒ กระชั้นต่อมาของนายทองดี
 อีสราชีวิน เมืองที่นักเรียนวัดวิมลโมทย์พายัพ
 เข้าเรียนหนังสือไม่ได้ ตามกระทรวง
 ศึกษาธิการ.

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) :
 ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามนายรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า โรงเรียน
 วัดวิมลโมทย์พายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ได้
 มีการสอบคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อกลางเดือนพฤษภาคม
 พ.ศ. ๒๕๐๐ มีผู้สมัครเข้าสอบประมาณ
 ๓๐๐ คน สอบได้ประมาณ ๒๐๐ คนเศษ
 แต่ทางโรงเรียนรับนักเรียนได้เพียง ๗๐
 คน เท่านั้น โดย ข้าราชการใหญ่อ้างว่า
 โรงเรียนขาดแคลนเก้าอี้โต๊ะเรียนประจำชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษา
 อื่นๆ ๑๐๐ ชุด นอกจากนี้ เฉพาะชั้นมัธยมศึกษา
 ชั้นมัธยมศึกษา ๗๐ คน แต่มีครูสอนประจำ
 ชั้นเพียงคนเดียว พฤติการณ์ดังกล่าวนี้
 กระทำให้นักเรียนที่ ได้เข้าศึกษาหรือมิได้
 เข้าศึกษาต่อก็ตาม ตลอดจนผู้ปกครอง
 นักเรียนได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก
 เมื่อรัฐบาลทราบ กระทรวงศึกษาธิการ จะ
 ดำเนินการช่วยเหลือแก้ไขให้เด็ก ได้เข้า
 ศึกษาต่อโดยเพิ่มเก้าอี้โต๊ะเรียนและครูสอน
 ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เฉพาะอย่างยิ่งในนี้

พ.ศ. ๒๕๐๑ สัมภาษณ์นักเรียนภาคต้น เพื่อ
มิให้เด็กนักเรียน ได้รับความเดือดร้อนเช่น
ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จะได้หรือไม่

หม่อมหลวงวิน มาลากุล (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอ
ตอบกระทู้ของท่านผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติ
ในเรื่องโรงเรียนวัดโพนชัยพายัพตั้งต่อไป
ทางรัฐบาล ได้ทราบว่าเมื่อต้นปีการศึกษา
๒๕๐๐ มีนักเรียนหญิง ไปสมัครสอบ
ประมาณ ๓๐๐ คนจริง และโรงเรียนได้
รับไว้เพียง ๗๐ คนเป็นความจริง แต่ทั้งนี้
โรงเรียนจะรับนักเรียนเท่าใดต้องยึดตาม
รูปการที่จะให้โรงเรียนรับ คือว่าโรงเรียน
นี้มีกำลังครูและสถานที่และเครื่องอุปกรณ์
พอที่จะรับนักเรียนได้เท่าไรก็รับนักเรียน ได้
เท่านั้น ทั้งนี้ ไม่ได้กระทำความเดือดร้อน
ให้แก่ผู้เรียน และผู้ปกครอง มากมายนัก
คือว่าในจังหวัดเชียงใหม่มีโรงเรียนชาชีวะ
ศึกษา โรงเรียนมัธยมสามัญศึกษาและ
โรงเรียนวังมืดเพียงพอ สำหรับที่จะรับนัก
เรียนเท่านั้น ถ้านักเรียนจะไม่เลือกโรงเรียน
ที่มีที่เพียงพอ ส่วนตามที่ท่านผู้แทนราษฎร
กล่าวว่าครูใหญ่บอกว่าขาดโต๊ะม้านั่ง ๑๐๐
ชุดและขาดครุภัณฑ์มัธยมปีที่ ๑ นั้น ข้าพเจ้า
ขอเรียนว่า ความจริงแล้ว ครูใหญ่ต้องการ
เพิ่มเติม แต่ที่เรียกว่าขาดนั้นก็ไม่ใช่ขาด
เพราะนักเรียนก็มีโต๊ะม้านั่งเรียนกันตามชั้น

ต่าง ๆ และครุภัณฑ์มัธยมปีที่ ๑ ก็มีทั้งใน
ที่โรงเรียนและที่นักเรียนอยู่

นายทองดี อัสราชวน (เชียงใหม่)
ข้าพเจ้าขอ ชักถามท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาเป็นครั้งที่ ๑ ตามที่
ตอบว่ารัฐบาลทราบโรงเรียนวัดโพนชัยมี
นักเรียนเข้าสมัครสอบ ๓๐๐ คนเศษ แต่
ทางโรงเรียนได้รับเพียง ๗๐ คนเท่านั้น
อันนี้ท่านบอกกล่าวทราบ ข้าพเจ้าอยากจะขอ
เรียนถามท่านว่า เมื่อท่านทราบแล้วทำไม
ท่านไม่ขยายโครงการศึกษาในโรงเรียน
วัดโพนชัยโพนชัยเป็นเพราะเหตุใด ท่านบอก
ที่ครูใหญ่เท่าที่รับได้นั้นมีเครื่อง อุปกรณ์
จำกัด ก็เมื่อมีเครื่องอุปกรณ์ จำกัดแล้ว
เยาวชนหญิงในจังหวัดเชียงใหม่เขาต้องการ
จะศึกษาวิชาด้านวิสามัญ อย่างนี้เป็นเพราะ
เหตุใดทำไมท่านถึงไม่ขยายท่านคิดว่าเมื่อ
สมัย ๕ ปีก่อนมีนักเรียน ๒-๓ ร้อยคน
อีก ๑๐ ปีข้างหน้าจะมี ๓-๓ ร้อยคน
กระนั้นหรืออย่างนี้ข้าพเจ้าถือว่ากระทรวง
ศึกษากดพรัองต่อหน้าที่เป็นอย่างยิ่ง ท่าน
ประธานที่เคารพ ท่านทราบหรือเปล่าใน
วันแถลงนโยบายของ รัฐบาล พลเอกถนอม
เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ท่าน
บอกว่าจะ สัมผัสสนุน การ ศึกษา ทั้ง เยาวชน
หญิงชาย ตลอดจนงานการศึกษาผู้ใหญ่ นี้
แสดงว่าท่าน ได้สนับสนุนการศึกษาท่านกลับ
จะลดระดับการศึกษาให้ตกต่ำลง เด็กนัก

เรียนต้องการจะเรียนวิชาตามวิสัยที่มีอยู่ท่านก็
 ไม่ให้เขาเรียนอย่างนี้แสดงว่ากีดปอกการ
 ศึกษาเขาใช้หื้อไม่ วิชาสามัญหรือวิชา
 อาชีวะเขาไม่ต้องการเรียนอย่างนี้ ท่านจะ
 บีบบังคับเขากระนั้นหรือ อันนี้ข้าพเจ้าคิดว่า
 ท่านวิทรชนสีทิกของเขาไม่สละคตต้องต้องกัน
 กับรัฐธรรม มนูญแห่ง ราชอาณาจักร ไทย
 อย่างนี้ใช้ใหม่ ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้ และ
 นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ก็เมื่อเป็น
 อย่างนี้ เด็กนักเรียน ไม่มี สถานที่เล่าเรียน
 อย่างนี้รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า เวลาเข้าไป
 ไปศึกษา โรงเรียน ราษฎร จะต้องเสียค่า
 แยะ เจอะ ตั้งทำ พันบาท หมื่นบาท อย่าง นี้
 รัฐบาลทราบไหม เมื่อท่านทราบท่านจะมี
 การ แก้ไข อย่างไร ท่าน ประทาน ที่เคารพ
 และนอกจากนี้ข้าพเจ้าขอถามอีกครึ่งหนึ่ง
 ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ นั้นเด็กนักเรียน
 ที่จบประถมศึกษา มี พ.ศ. ๒๕๐๑ ใน
 จังหวัดเชียงใหม่ทั้ง ๑๕ อำเภอ กับ ๒ กิ่ง
 นั้นสำเร็จการศึกษาเป็นจำนวนเท่าไร เป็น
 หญิงเท่าไร เป็นชายเท่าไร และเข้าศึกษา
 ต่อโรงเรียนสตรีวิทย์มัธยมเท่าไร และศึกษา
 โรงเรียนราษฎร เท่าไร ทั้งนี้ขอท่านได้
 โปรดกรุณาแบ่งแยกด้วยว่าเด็กหญิงเท่าไร
 เด็กชายเท่าไร และเรียนที่โรงเรียนไหน
 บ้างอย่างนี้เป็นต้น นี้ข้าพเจ้าขอซักถาม
 ท่านเป็นครั้งแรกก่อน

หม่อมหลวงกัน มาลากุล (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอ
 ตอบคำถามของท่านผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติ
 ว่า การที่ท่านกล่าวว่าทำไมรัฐบาลถึงไม่
 ขยายการศึกษาที่โรงเรียนวิทย์มัธยมพายน
 นั้น ข้าพเจ้าขอตอบว่า ทางรัฐบาลมีความ
 มุ่งหมายที่จะสนับสนุนการศึกษาเป็นส่วน
 วม ไม่ได้หมายความว่า จะต้องขยาย
 ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ สำหรับ จังหวัด
 เชียงใหม่มีมีโรงเรียนราษฎร ซึ่งสอนชั้น
 มัธยมวิสามัญจำนวนมาก และนักเรียนที่
 ไม่ได้เข้าที่โรงเรียนสตรีวิทย์มัธยมนี้ก็ได้
 ไปเข้าโรงเรียนราษฎรเรียบร้อยแล้ว เช่นนี้
 เป็นต้นว่ารัฐบาลมีความมุ่งหมายที่จะสนับสนุน
 การ ศึกษา โดยส่วน วม เช่น จังหวัด
 เชียงใหม่นี้ มุ่งหมายที่จะยกระดับให้สูง
 ขึ้นไป สนับสนุนเปิดวิทยาลัยชั้นต้นที่จะ
 เปิดทุก ๆ แห่งอย่างละเล็กละน้อย เราารวม
 กำลังรวมเงิน ไปเปิดการศึกษาชั้นสูงเพื่อจะ
 ได้มีการศึกษาชั้นสูงต่อไป และรัฐบาลก็
 ถอนนโยบายว่าจะร่วมมือกับโรงเรียนราษฎร
 จัดการศึกษา ในการศึกษาชั้นต้นเช่นมัธยม
 ปีที่ ๑ นี้ ก็ทราบว่า ได้มี โรงเรียน ราษฎร
 หลายโรงเรียนที่สามารถจะทำได้ในจังหวัด
 เชียงใหม่ กระทรวงศึกษาธิการถึงปล่อยให้
 ให้ทำเพื่อจะได้เอากำลัง ไปทำการศึกษาชั้น
 สูงยิ่งขึ้นไป กระทรวงศึกษาธิการและ
 รัฐบาลมีความ ประสงค์ที่จะสนับสนุนการ

ศึกษาอย่างเต็มที่ แต่ไม่ใช่ว่าสนับสนุนโดย
ไม่ดู สัมภาษณ์ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นก็กระจาย
กำลังกระจายเงินไปหมด เมื่อเขียนเสร็จจึง
ได้ระงับการสนับสนุนการศึกษาชั้นนี้ไว้ แต่
ก็ได้สนับสนุนตามควร แต่ว่าไปเพิ่มกำลัง
ในชั้นสูงขึ้น ปล่อยให้โรงเรียนราษฎร์ทำ
ในระดับต่ำนี้ สำหรับสถิติเด็กจบประถม
ศึกษานั้น ข้าพเจ้าว่าอยู่นอกประเทศ ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นขอไม่ตอบ

นายทองดี อิศราธิวิน (เชียงใหม่) :

ข้าพเจ้า ขอซักถาม ท่านรัฐมนตรี กระทรวง
ศึกษาธิการ เป็นครั้งที่สอง ตามที่ท่านตอบ
กระทู้ถาม ของข้าพเจ้าในวาระแรกนั้น
ข้าพเจ้า ขอกล่าวด้วยความ ลี้ภัย จริงว่า
ข้าพเจ้ายังไม่พอใจ ที่ท่านตอบกระทู้ถาม
ของข้าพเจ้า วิธีการตอบกระทู้ถามของท่าน
นั้นก็หมายความว่า บัญญัติหาเฉพาะหน้า
ให้ผ่านพ้นไปเท่านั้น ท่านประธานที่เคารพ
ข้าพเจ้าอยากจะขอซักถามท่านว่า ท่านบอก
ว่าจะ สนับสนุน การ ศึกษา เป็น ส่วน รวม นั้น
ท่านจะสนับสนุนโดยวิธีการอย่างไร รัฐบาล
ทราบไหมว่า เวลาที่ ผู้ปกครองเด็ก นักเรียน
ในจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อลูกของเขาจบ
ประถมศึกษาชั้นประถม ๔ แล้ว เขาก็อยาก
จะต่อในตำบวิสามานัญ เมื่อเขาต่อในตำบ
วิสามานัญอย่างนี้แล้วก็เข้าศึกษาไม่ได้ดังนั
ยนี้ ท่าน มีน จิต ใจ ของ ประชาชน ชาว
เชียงใหม่ นั้น ท่านทราบไหม อย่างนี้ ใน

ฐานะ ที่ ข้าพเจ้า เป็น ผู้แทน ราษฎร จังหวัด
เชียงใหม่ ข้าพเจ้าขอกล่าว อย่างนี้ เมื่อ
ท่านทราบแล้ว ท่านจะแก้ไขอย่างไร เมื่อ
นี้ท่านตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้า บอกว่า
จะสนับสนุนตำบวิสามานัญการศึกษา อันนี้
ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจเหลือเกิน ท่านทราบ
ไหมว่า ราษฎร ทั้ง จังหวัด เชียงใหม่ ๑๕
อำเภอมี ๒ ถึงนั้น ที่เขา ส่งลูกของเขาเข้า
มาศึกษา จบชั้น ประถม ๔ และ ท่านแม่ใจ
หรือว่าเด็กเหล่านั้นจะเข้าวิทยาลัยศึกษา
ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้ เด็กขนาดประถม ๔
จะรู้อะไร เข้าไปชั้นวิทยาลัยท่านจะให้
เขา ไปเรียน ทาง วิชา ตามันจะอะไร เหล่านี้
เขา จะเข้า เรียน ได้ อย่างไร เด็กจบชั้น
ประถม ๔ เดียวนี้ นะ ท่านประธานที่เคารพ
ขนาดอ่านออกเขียนได้ บางคนอ่านหนังสือ
พิมพ์ยังแทบ ไม่ออกอยู่แล้ว อย่างนี้รัฐบาล
ทราบไหม ก็เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วนโยบาย
ของท่าน ที่บอกว่า จะขยาย วิทยาลัยเทคนิค
หรืออะไรก็แล้วแต่นั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอ
ให้ท่านระงับ ได้ไหม ขอให้ท่านปรับปรุง
การศึกษาชั้นต้นเสียก่อน ลายสามัญก่อน
อย่างนี้ ท่าน จะ ทำ ได้ไหม เดียวนี้ ท่าน
ประธานที่เคารพ ปราบกว่าลูกของตามา
ตามี ยายดี ตัวดำส่วนมากจบชั้นประถม ๔
แล้วไม่มีโอกาสเข้ามาต่อในตัวจังหวัด หรือ
ในตัวอำเภอเลย ท่านลองคิดดูขอได้ไหม
โอกาสเข้าศึกษาชั้นมัธยมปีที่ ๑ ลายวิสามานัญ

แล้วท่าน ทราบไหม่ว่า เด็กเหล่านั้นในจังหวัด เชียงใหม่ ทั้ง ๑๕ อำเภอ ๒ ถึงปะถ้ำเขา ได้รับการศึกษาดี ท่านเชื่อไหมว่าต่อไป สมัยในอนาคต อันไกลโพ้นนั้น อาจ จะมา นั่งอยู่ใน คณะ รัฐมนตรี ของ ท่าน คน หนึ่ง คนได้ก็ได้ . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มี ๆ อภิปรายเสียแล้วคุณ ขอให้ร่วมรื้อถ้อยคุณ ตามซักถ้อย มันมากไปคุณ แล้วก็ขอให้ อยู่ในเรื่องโรงเรียนสตรีวัดโพนทองพ่ายัพ มี มันออกไปนอกเรื่องมากไปเสียแล้วของคุณ นี้ เพราะฉะนั้นขอให้อยู่ในวงนี้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ ก็ท่านรัฐมนตรีก็ตอบ คำถามของข้าพเจ้ากว้างขวาง . ข้าพเจ้าก็ ต้องซักออกไปนอกเรื่องตามที่ท่านรัฐมนตรี ตอบบ้าง . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ เขาละ ค่ะ ไปนี้ไม่ได้ละ ค่ะ ไปขอให้อยู่ ในวงนี้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : แล้วเมื่อคืนที่ท่านบอกว่าที่ข้าพเจ้าถามสถิติ เด็ก นักเรียน ทั้ง ๑๕ อำเภอ กับ ๒ ถึงใน จังหวัดเชียงใหม่ ท่านก็บอกนอกประเด็น อันนี้แสดงว่า ท่าน ไม่มี สถิติ อยู่ในมือ ใช่ไหม . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาละ ไม่ต้องละท่าน ท่านก็ถามเรื่องโรงเรียน

สตรีวัดโพนทองเท่านั้นในกระตุนี่ ถ้าหากว่า ท่านพูดออกไปนอกเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ ท่านถามต่อไป

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ก็โรงเรียน สตรีวัดโพนทองเด็กทั้ง จังหวัด เชียงใหม่ ๑๕ อำเภอ ๒ ถึงเขาเข้ามา เหมือนกัน บางคนก็ได้เข้าศึกษาเล่าเรียน ต่อ บางคนก็ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน อย่างนี้ จะไม่ให้ข้าพเจ้าถามอย่างไร . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาละ ไม่รู้ละ ท่านถามเรื่องเข้าสอบ ๓๐๐ คนนี้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่าน ประธาน จะบดปากข้าพเจ้ากระนั้นหรือ ถ้าบด ข้าพเจ้าจะไม่พูด . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้า ไม่ได้บด แต่ข้าพเจ้าทำตามข้อบังคับเข้าใจ หรือยัง เพราะฉะนั้นถ้าหากท่านไม่อยู่ใน ระเบียบก็ต้องห้าม ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่มีประโยชน์ ข้าพเจ้าเป็นประธานของที่ ประชุมข้าพเจ้าต้องระวังรักษาระเบียบ ไม่ ใช้บดปากใคร ระเบียบมีอย่างไร ทำอย่าง นั้น เพราะฉะนั้นขอได้กรุณาทำตามข้อบังคับ ด้วยเชิญได้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ อย่างนั้นข้าพเจ้าจะ ขอเปลี่ยน มาซักถาม ท่านอย่างนี้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เด็กนักเรียนที่เข้าสมัครสอบ ในโรงเรียน สตรีวัดโพนทอง มีจำนวนกี่คน

และที่ได้เข้าศึกษา ต่อจริง ๆ มีจำนวนก็คน
 ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้ และ ขอบจากบิดา
 ปรากฏว่าโรงเรียน ไม่มี ไม่สามารถจะ
 ขยายได้ อย่างนี้ฉันนี่ละ เป็นความ บกพร่อง
 ของท่านใช้ไหม . ทำไมท่าน ไม่ขอต้งขบ
 ประมาณเข้ามา . ท่านประธานที่เคารพ . นี้
 ทำไม กระ ทรง สัก ซาธิการ ไม่ขบ ต้ง ขบ
 ประมาณขยายการศึกษาเข้ามา ท่านก็บอก
 ว่าจำกัด ๆ อย่างนี้เมื่อ ๕ ปีก่อนเก่า ๗๐
 ชุด มาปี ๒๕๐๑ ก็มีอีก ๗๐ ชุดอย่างนี้
 ฉันนี่แสดงว่าท่านมีตปากเด็กนักเรียนเพื่อการศึกษา ต่อสาย วิสามัญ นั้น นี่เป็น ความจริง
 อย่างใดหรือไม่ . แล้วนอกจากนี้ข้าพเจ้าจะ
 ขอดถามว่า ท่านจะขยาย อย่างใดหรือไม่
 เพื่อจะให้เด็กนักเรียน ได้ศึกษาต่อในสายนี้
 สายวิสามัญ แล้วท่านประธานที่เคารพ เมื่อ
 ก็นท่านรัฐมนตรีบอกว่า มีโรงเรียนราษฎร์
 ในจังหวัดเชียงใหม่เยอะแยะ . ก็ก็เป็นความจริง
 ข้าพเจ้าไม่เถียง . โรงเรียนฝ่ายผู้ชาย
 ก็มีโรงเรียนสตรี สรรพวิทยาสัย โรงเรียน
 มงฟอร์ต . ฝ่ายหญิงก็มีโรงเรียนเรซินี่จ้ะเชรี
 กับสตรีคาราวิตยาลัย . นี้ท่านทร. เบ. ไทใหม่
 ๔ โรงเรียน นี้ก่อนที่เขาจะรับ เด็กเข้า ไปนั้น
 จะต้อง เสียค่าเล่า บ้างมีรายทาง ค่าแป๊ะเจี๊ยะ
 นั้น . นี้ที่ถ่ม ทรายใหม่ อย่างนี้ . เมื่อเด็ก
 นักเรียนเข้าไม่ได้ . ไปร่วมโนเข้าไม่ได้ . ไป
 โรงเรียน ราษฎร์ เข้าไม่ได้ อย่างนี้ เป็นต้น
 แล้วท่านจะปล่อยให้เด็กเหล่านี้กลายเป็นเด็ก

เล็กรวดควายกลางข้างนาในจังหวัดเชียงใหม่
 กระนั้นหรือ ท่านไม่เปิดโอกาสให้เขา . แต่
 เขาจะเข้าไปศึกษาวิทยาลัยเทคนิคหรือคณะ
 ความที่ท่านว่าอะไร อาชีวศึกษา เขาก็ไป . ไม่ใช่
 ขอมหาเขาไม่มี . อย่างนี้ท่านทรายใหม่จะ
 ท่านทราบ . แล้วท่านจะแก้ไขอย่างไร . ไม่
 ข้าพเจ้าก็ ขบ ซักถาม ท่าน เป็น ครั้งที่ ๒ แต่
 เพียงเท่านี้ ท่านประธาน ข้าพเจ้าก็เชื่อท่าน
 หม่อมหลวงปั่น มาลากุล (รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอ
 ตอบเรื่อง ที่ท่านผู้ แทน ถามเกี่ยวกับ จังหวัด
 เชียงใหม่ . คือว่าท่านเป็นห่วงว่าเด็กจะไม่มี
 โอกาสเข้าเรียนชั้นวิสามัญศึกษาในจังหวัด
 เชียงใหม่ . เพราะโรงเรียนนี้รับนักเรียน
 น้อย . ข้าพเจ้าขอเรียนว่าตาม สถิติครั้งสุดท้าย
 ที่ข้าพเจ้า มี อยู่ . โรงเรียน ราษฎร์ ยังมี
 นักเรียน ได้ ๕๕๓ คน . และ เด็กที่เข้า
 โรงเรียน สตรีร่วมโนทัย พายัพ เข้า ไม่ได้ .
 เพราะไป เข้าตาม โรงเรียน ราษฎร์ เหล่านี้
 และ โนมิตีแล้ว มา ก็ไม่ได้มี ยังมีที่ว่างอยู่
 สำหรับ โนม บี้แล้ว มีนัก เรียม สมัยศก ที่คนนั้น
 ข้าพเจ้าเสียใจที่ยังตอบ ไม่ได้ . เพราะต้อง
 เสียเวลาซักซึกมตาม ไป . ความจริงข้าพเจ้า
 ได้ตาม ไปแล้ว . แต่ว่าเวลานี้เป็นเวลาต้นปี
 การศึกษา . และจังหวัดก็ยังไม่ ได้ตอบมา
 จึงยังไม่ทราบสำหรับที่ท่านกล่าวว่าจะไป
 เข้าโรงเรียนราษฎร์ชั้นมัธยมวิสามัญศึกษา
 มีการเรียกแป๊ะเจี๊ยะอะไรนั้นข้าพเจ้า ไม่ทราบ

และไม่มีหลักฐาน ถ้ามีหลักฐานจะจัดการ
คืน ที่อื่น เรื่องอื่น ๆ ที่ท่านถาม เกี่ยวกับ
วิทยาสัยวัน ข้าพเจ้า เห็นว่านอกประเด็นขอ
ไม่ตอบ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
ข้าพเจ้า ขอซักถาม ท่าน รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อ
ข้าพเจ้าถาม สลิดที่ว่า เด็กเข้าศึกษาใน
โรงเรียนสตรีร่วมไนท์ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑
มีจำนวนเท่าไรที่ทางโรงเรียนรับไว้ และ
จำนวนเด็กนักเรียน ที่สอบ ทั้งหมด ท่านก็ว่า
๘๐๐ เศษ แล้วก็ไปเข้าศึกษาตามโรงเรียน
ราษฎร์ต่าง ๆ นั้น อันนั้นก็แสดงว่าท่านเอง
นั้นพุงกาง ๆ ไม่ต้อง แสดงว่า ตัวท่านหรอก
แสดงว่าตัวเจ้าหน้าที่ของท่านเองบกพร่องต่อ
หน้าที่ทำ ไม่วิทยาสัยวัน สลิดรายงานด่วนเข้า
มาให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
เพราะกระตุ้นท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้า
ตั้งไว้ไม่ใช่วัน ๒๐ วัน เมื่อเดือนมิถุนายน
พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้เข้ามาในปี ๒๕๐๑ จะ
เข้าครบรอบขอมบ้อยอยู่แล้ว อันนี้เป็นความ
บกพร่อง เจ้าหน้าที่ของท่าน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งศึกษาธิการจังหวัดเชียงใหม่ใช่ไหม
อย่างนี้ถ้ามีความจริงท่านจะดำเนินการกับ
ท่านศึกษาธิการ จังหวัดเชียงใหม่พวกนี้ได้
อย่างไร แล้วท่านรัฐมนตรี ครั้งหนึ่งท่าน
ประธานที่เคารพ ท่านก็ขึ้นไปตรวจราชการ
ในจังหวัดเชียงใหม่ ท่านยัง ไปเกิดบายที่

โรงเรียน ในเขต ตำบล ทวาย มูล อำเภอ
สันกำแพงตอนเหนือทำไมท่านไม่สืบสวนและ
สอบสวนดูข้อเท็จจริงว่าเด็กนักเรียนเขาเดือด
ร้อนอย่างไรบ้างเวลานี้ก็ทราบข่าวว่าท่าน
ก็ไปพักที่โรงเรียนสตรีร่วมไนท์ ทำไม
ท่านไม่สอบถามและสืบตามบรรดาครูต่าง ๆ
ว่าต้อง การ เงิน งบประมาณเท่าไรเพื่อจะ
ขยายชั้นรับเด็กนักเรียนสายวิสามัญนี้ ทำ
ไมที่ท่านไม่ถาม เป็นเพราะเหตุใด ข้าพเจ้า
เองก็รู้สึกเสียใจ ท่านประธาน แทนที่ท่าน
จะถาม เรื่องนี้ท่านก็ ไป ล่องแก่ง แม่น้ำ เที่ย
อย่างนี้เปิ่นคั้น อันนี้ข้าพเจ้าถือว่า ไม่เหมาะ
สม ท่านประธานที่เคารพวันก่อนรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงเศรษฐกิจก็กล่าวข้าพเจ้าจะ
กล่าวอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวเลยท่าน
ประธานที่เคารพ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้อยู่
ในเรื่องเถอะคุณทองดี มัน ออกไปนอก
เรื่องรู้สึกว่าคุณมันออกไป นอกเรื่องเสมอ
แหละ . . . คือไปเถอะ . . . ขอให้อยู่ในเรื่องนี้
ท่าน ถ้าไม่อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไม่ให้ซักต่อ
ไปละ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
เปล่า ที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้นนะ ท่านประธาน
ข้าพเจ้าไม่ใช่จะกล่าวโจมตี รัฐมนตรีว่า
การ ไปล่องแก่ง ท่านจะไปยดตีเดี่ยอะไรก็
เชิญข้าพเจ้าไม่ว่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หนึ่งถาม
ในเรื่อง ถ้าท่านพูดเรื่องอื่นข้าพเจ้าจะไม่
ให้ท่านพูดต่อไป

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) :
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอถามว่าอย่างไรเป็น
เพราะเหตุใดทำไมตอนนั้นท่านจึงไม่สืบสวน
และสอบสวนดูว่าโรงเรียนสตรีวัดโนทัยนั้น
นี่ต้องการอะไรบ้าง ทำไมท่านไม่ถาม นี
อย่างนี้ทำไมท่านไม่ถาม แล้วท่านรัฐมนตรี
ทราบ หรือ ไม่ว่า ใน ปัจจุบันนี้ตัว ขา คาร
ใน บริเวณโรงเรียน สตรี วัดโนทัยนี้ ยัง
เป็นตัวอาคารว่างอยู่หนึ่งหลังกับอีกครึ่งหนึ่ง
หลังครึ่งนี้ อันนี้ท่านจะขยับขยายเสียจะไม่
ได้หรือ จะเข้ครั้นเด็กนักเรียนชั้น มัธยมปีที่
๑ ซึ่ง ไม่มีสถานที่เล่าเรียนใน จังหวัด
เชียงใหม่ในเวลานี้ อันนี้ท่านจะขยายได้
ไหม แล้วท่านก็บอกว่าให้ตั้งงบประมาณมา
ท่านประธานที่เคารพ ซึ่งงบประมาณ
แผ่นดินที่เข้าสู่สภาในวาระแรกซึ่งอยู่ในมือ
ของคณะ กรรมการกำลังพิจารณาอยู่นั้น
นี่ ท่านประธานที่เคารพ แล้วที่นี้พวกเรา
ท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินี้มีแต่อำนาจเสนอตัด
ได้แต่แปรญัตติเพิ่ม ไม่ได้ นี่ข้าพเจ้าอยาก
จะขอยืนยันถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการผู้นี้ว่าท่านได้เสนอแปรญัตติหรือ
เปล่าไปเพิ่มในการศึกษาของท่าน ไม่ต้อง
เอาเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ ข้าพเจ้าขอ
ให้ ๆ ทุก จังหวัดทั่วราชอาณาจักร ๗๑

จังหวัด ท่านประธานที่เคารพ ถ้าข้าพเจ้า
พูดเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ ก็หาว่าข้าพเจ้า
หาเสียงในจังหวัดเชียงใหม่ ข้าพเจ้าไม่
จำเป็นต้องหาเสียง ท่านประธาน ข้าพเจ้า
ต้องการทำงานเพื่อประโยชน์ ส่วนรวมของ
ปวงชนชาวไทยเป็นที่ตั้ง ท่านประธานที่
เคารพ แล้วนอกจากนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ของท่าน
บอกพร้อมต่อหน้าที่ ไม่รายงานมาให้ท่าน
ทราบอย่างนี้ หรือเจ้าหน้าที่ของท่าน ไม่
เสนองบประมาณเข้ามาขอขยายเหล่านี้เป็น
ต้นแล้ว ทั้งนี้ท่านจะดำเนินได้ไหม ถือว่า
เจ้าหน้าที่ ของท่าน บอกพร้อม ต่อหน้าที่ ไม่เอา
ใจใส่ดูแลราชการงานเมืองโดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง เรื่องการศึกษาของ ประชาชน และของ
ชาติ นอกจากนั้นข้าพเจ้าจะขอถาม เหลืออีก
๕ นาที ท่านประธาน จะครบชั่วโมงพอดี
ข้าพเจ้า ขยาก็จะขอยืนยัน ถามท่าน คือ ไปอีก
ครึ่งสุดท้ายว่าในปี ๒๕๐๑ นี้ กับ พ.ศ.
๒๕๐๒ นี้ท่าน รัฐมนตรี จะ ได้จัดการเพิ่ม
โต๊ะเรียนให้แก่เด็ก นักเรียนโรงเรียน สตรี
วัดโนทัย พายัพขึ้นเป็น ๓๐๐ โต๊ะ จะ ใช้
ไหม และนอกจากนั้น ปรากฏว่าขณะนี้
ขาดแคลนนั่น ท่านจะตั้งงบประมาณเอาในปี
นี้ ๒๕๐๑ นี้ท่านไปแปรญัตติในชั้นกรรมา
ธิการก็ไปเพิ่มเอา อย่างนี้ท่านจะทำได้ไหม
ข้าพเจ้า เกรง รู้สึก สลดใจ ที่ท่าน บอกว่า ไม่มี
หลักฐาน มีหลักฐานจะจัดการทันที ท่านก็
ลอง ไปสืบดูสืบสวนและสอบสวนดูก็ได้ ที่

ในจังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนราษฎรทุก ๆ
โรงเรียน ท่านประธานที่เคารพ ต้องเสีย
ค่าปุ๋ยเปียะ . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อันนี้ท่าน
ไม่ต้องพูด อันนี้ท่านก็รับแล้ว ต่อไปเกิด

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) :
ขอขอบคุณ ท่านประธานก็คงทราบใจท่าน
รัฐมนตรีว่าการศึกษาคือข้าพเจ้า . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านก็
บอกแล้ว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) :
เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนตามท่านเป็น
ครั้งสุดท้ายว่า สำหรับงบประมาณปี พ.ศ.
๒๕๐๑ ปีนี้กับต่อไปปี พ.ศ. ๒๕๐๒ นั้น
ท่านจะเพิ่มโต๊ะเรียน ของเด็กนักเรียน อีกจะ
ได้ไหม ประมาณสัก ๒๐๐ โต๊ะ นอก
จากนี้ ถ้าปรากฏว่านักเรียนมีผู้เข้ามาสมัคร
กันมาก สมัครเข้าศึกษาเล่าเรียนมากมาย
อย่างนี้ ก็ขอเบ็ดเป็น ๒ ภาค ภาคเข้ากับ
ภาคย้ายอย่างในกรุงเทพฯ พระมหานครนี้จะ
ได้หรือไม่ ถ้าได้ ข้าพเจ้าก็ขอขอบพระคุณ
อย่างสูง ถ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าถือว่าท่าน
บกพร่องต่อหน้าที่ ผู้ที่อำนวยความสะดวกให้
แก่ประเทศชาติ และท่านเองก็สมควรจะ
พิจารณาตัวลาออกได้แล้ว . . .

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เอา
ละท่าน นิ่มนมากไปแล้ว คือรู้สึกว่ามันมาก
นอกเรื่องไปท่าน

หม่อมหลวงปั้น มาลากุล (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอ
ตอบกระทู้ว่า เรื่องสถิติที่ท่านผู้แทนราษฎร
กล่าวว่า ที่ข้าพเจ้าตอบ ไม่ได้หรือที่จังหวัด
ไม่ลงมาว่าเป็นข้อบกพร่องนั้น ความจริง
เรื่องที่ท่านถาม เรื่องปีการศึกษา ๒๕๐๐
แต่นี่มีเรื่อง ๒๕๐๑ ข้าพเจ้าไม่ถือว่าเจ้า
หน้าที่บกพร่อง ท่านกล่าวบอกว่าทำไมถึง
ไม่ตอบ ส่วนคุณเรื่อง นี้ให้เรียบร้อยความทุกข์
สุขของประชาชน ในเรื่องสถานที่เรียนที่
เข้าเรียนไม่ได้ ข้าพเจ้าขอเรียนต่อสภาว่า
ข้าพเจ้าสอยส่วนเป็นพิเศษ เพราะเป็นเรื่อง
ของจังหวัดเชียงใหม่ ได้ให้ผู้ตรวจราชการ
กระทรวงศึกษาธิการเดินทางไป เมื่อได้
รับกระทู้ ไปถึงโรงเรียนสตรีวัดโสมนัส
พายัพ ได้ตรวจดูโต๊ะ ม้านั่ง จำนวนครู
นักเรียน พบครูใหญ่ ตัวข้าพเจ้าเองได้ไป
อีกครึ่งหนึ่งตาม ที่ผู้แทน ราษฎร ทราบแล้ว
เมื่อเดือนเมษายน ได้ไปดูในเรื่องนี้ และ
ต่อมาในเดือนที่แล้วมานี้เอง . . . อธิบดีกรม
วิสามัญศึกษาเจ้าของโรงเรียนนี้ ได้ไปดูใน
เรื่องเดียวกัน เป็นครั้งที่ ๓ และทั้งสามฝ่าย
ยืนยันว่า การศึกษาที่นั่น เรียบร้อย มีโต๊ะ
ครุมี และโรงเรียนราษฎรก็สามารถจะรับ
นักเรียนได้ ที่ท่านกล่าวว่าอาคาร ยังมีว่าง
อยู่หนึ่งหลังกับอีกครึ่งหลังนั้น ก็เป็นความ
จริง อาคารหลังที่ว่างนั้นเป็นหอนอน ถ้าจัด
ดัดแปลงเป็นห้องเรียนก็ต้องเสียเงินบ้าง แต่

เราก็ได้ใช้ ไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้ามีความมุ่งหวังที่จะแยก คือจะตั้งสภานุสรณ์โรงเรียนสตรีวัดโนน้อยพายัพ ทาง ด้าน สูงตามที่ตั้งไว้แล้ว จะสนับสนุนให้มีชั้นเตรียมอุดมศึกษา เป็นอีกแผ่น มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ส่วนตามที่ท่านบอกว่าข้าพเจ้าได้เสนอแปรญัตติหรือเปล่า ขอตอบว่า ได้เสนอแปรญัตติไว้ สำหรับเรื่องโต๊ะม้านั่งที่ท่านบอกว่าขาดอยู่ ท่านอยากจะให้เพิ่ม ๒๐๐ ชุด จะรับรองได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าความจริงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ท่านอาจจะบอกว่าไม่ใช่เรื่องเล็กก็ได้ แต่เรื่องชนิดนี้ เช่นโต๊ะ ม้านั่ง การจัดชั้นมัธยมศึกษา ๑ ว่าจะ มีห้อง เดียวหรือ สองห้อง หรือสามห้องหรือสี่ห้องนั้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีขอให้จังหวัดเด็ดขาด โดยเขียนนโยบายว่าเราจะ ค่อยทำค่อย ไปใน การ กระจายอำนาจ เพราะฉะนั้น จังหวัดมีอำนาจหน้าที่ที่จะทำได้ แต่ในการที่ข้าพเจ้าเคยมานี้ ก็

เพราะว่าเพื่อให้ท่านผู้แทนราษฎร ได้ทราบเรื่องราวอย่างแท้จริง ที่ท่านบอกว่าขาดจะเพิ่มได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าที่ครูไม่ขาด เพราะโรงเรียนสตรีวัดโนน้อยพายัพนี้มีห้องเรียนขณะนี้ ๑๕ ห้อง และมีครู ๒๕ คน เป็นการเพียงพอ นับว่าพอที่จะสอนไปได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :หมดเวลาสำหรับกระทู้แล้ว พอแล้วท่าน . . .

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :คือว่ายังมีประเด็นที่ยังผูกพัน

ประธาน สภาผู้แทนราษฎร :หมดเวลาแล้ว แล้วก็ท่านใช้เวลาอย่างมากแล้ว ท่านนั่งได้ไม่มีอะไรแล้ว

ต่อไปหมายเลข ๓ เรื่องที่ค้างการพิจารณาจากการประชุมครั้งก่อน คือญัตติขอให้เพิ่ม เวลา วัน ประชุม ต่อเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ของวันที่มีการประชุมของนายทองดี อิศราชีวิน เป็นผู้เสนอ

๑๒๘๕

(ล้ำเนา)

วันที่ ๑๑๒๗/๒๕๐๑ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๐๑

เวลา ๐๙.๐๐ น.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

นมาถ

สภาผู้แทนราษฎร

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๐๑

เรื่อง เสนอญัตติให้มีการประชุมต่อเวลา ๑๕.๐๐ น.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้า ขอ ประทาม เสนอญัตติจำนวนมากให้ มีการ ประชุมต่อในเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา ทุกคราวที่มีการประชุมเมื่อมีระเบียบวาระ เหตุผลสายละเอียดข้าพเจ้าจะได้แถลงในที่ประชุมต่อไป.

ขอแสดงความนับถ้อยอย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ทองดี อีสราชีวิน ผู้เสนอ
ส.ส. จังหวัดเชียงใหม่

(ลงชื่อ) อรพิน ไชยกาล, น.อ. หลวงชุมชลาศัย, ทวีศักดิ์ ศรีพล, มานิต มาศเกษม, เพชร จันทราช, ส. ชมจันทร์, ลาคร บดินทร์, ทหาร ขำทวีญ, สุวิญ พันธุ์, ก. วงศ์กาไสย, เปลื้อง วรณศรี, เจริญ ลีบแดง, ยันต์ จันทชุม, ผู้รับรอง.

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) :
มีก่อนข้าพเจ้า ได้เสนอญัตติขึ้นมาให้มีการประชุมต่อเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา แล้วก็เลิกประชุม คราวที่แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียใจที่ยังเหลือการประชุมไม่ครบของค่านประธานก็ได้กรุณาสั่งให้เลิกประชุมไปแต่วันนี้ก็นับว่าเป็นโอกาสอันดีที่ข้าพเจ้าได้เสนอเข้ามาอีกครึ่งหนึ่ง ท่านประธานที่

เคารพที่ข้าพเจ้าเสนอญัตติให้มีการประชุมต่อเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกานั้น ทุกคราวที่มีการประชุมเมื่อมีระเบียบวาระคือทั้งนี้หมายความว่าระเบียบวาระยังไม่จบยังไม่หมดสิ้นไป เพราะเท่าที่เคยปฏิบัติมานั้นท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรที่เคารพก็มักพอการประชุมเลิกไป ถึงเวลาสักเที่ยงครึ่งหรือจวน ๑๓.๐๐ นาฬิกา ท่านก็เลย

บอก ให้เลิก ประชุม เสีย อย่างนี้เป็นต้นนั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเสียดายเวลาของชาติที่ผ่านไป ท่านประธานที่เคารพย่อมทราบอยู่ดีแล้วว่า ผู้แทนราษฎร ทั้ง ประเภทที่ ๑ ประเภทที่ ๒ ที่เป็นตัวแทนปวงชนเข้ามานั่งในสถาบันสูงสุดของชาติ ณ ที่นั้นนั้นทุก ๆ คน ต้องการ ทำงาน เพื่อประเทศชาติและราษฎรเป็นที่ตั้งทั้งนั้น ท่านประธานจำได้หรือเปล่าว่าการประชุม สภาผู้แทนราษฎรที่เป็นไปตามระเบียบวาระนั้น ถ้าความจำเป็นของท่านไม่ผิดคงจะจำได้ว่ามีเพียง ๔ ครั้งเท่านั้น ครั้งแรกท่านประธานที่เคารพ เมื่อวันรัฐบาลพรรคชาติสังคม แถลงนโยบายขอความไว้วางใจต่อ สภา เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑ วันนั้นประชุมไปตลอดทั้งกลางวัน กลางคืน มาครั้งที่สอง เมื่อพระราชกำหนดซึ่งรัฐบาลชาติสังคมเสนอเข้ามา นั้นก็ประชุมทั้งเช้าทั้งบ่ายทั้งกลางวัน และมาครั้งที่สาม เมื่อบรรดาลมาชิกพรรคชาติสังคม ได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชกำหนดเข้ามา นี่เป็นครั้งที่สามนั้นก็ประชุมตลอดทั้งกลางวันกลางคืน และครั้งที่สี่ เมื่อคราวที่แล้ว ได้แก่การประชุมพิจารณา ร่าง พระราชบัญญัติงบประมาณแผ่นดิน อันนั้นก็ต่อไปจนถึงตอนภาคเย็น ที่ท่านประธานที่เคารพโปรดพิจารณาว่า นอกจาก ๔ ครั้งนี้แล้ว ท่านประธานไม่ได้ดำเนินตามขัณฑ์บังคับการประชุมของสภาเลย

ข้อบังคับข้อที่ ๒๑ บอกว่าการประชุมสภาผู้แทนราษฎรนั้น ให้ดำเนินไปตามระเบียบวาระ ที่นั้นก็เปลี่ยนแปลงอย่างอื่นจะเลิกประชุม หรือไม่ประชุม ตอนท้ายมัน จะต้องเป็นมติของในที่ประชุม ท่านประธาน แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากจะกล่าวก้าวร้าว ไปถึงท่านประธานหรือท และข้าพเจ้าไม่ต้องการจะว่าท่านประธาน เป็นประธานสภาเผด็จการ ข้าพเจ้าไม่ฟังปรารภมาจะกล่าวอย่างนั้น ท่านประธานที่เคารพ เพราะบางครั้งท่านเองก็ทำตรงไปตรงมา ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณซึ่งท่านเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม แต่บางครั้ง ๔ คืบก็ยังพลาด ประชาญ์ก็ยังพลั้ง ที่ข้าพเจ้าชื่นมาชื่นใจอย่างน้อยก็ปรายอย่างนี้ ท่านประธาน ข้าพเจ้าก็เพื่อถ้อยถึงจะลือก็ลือเพียงกลเพียงวิสัยหาย บ่มีจะมุ่งร้าย บ่มีมุ่งประจานใคร ใครออกก็จะพลาดทำก็จะลือจะเลียมให้ ใครตัวเดียวไซ้ก็จะชมว่าลือมดี ข้าพเจ้า ถ้อย อย่างนี้ท่านประธาน ข้าพเจ้าไม่ใช้มาทำลายสถาบันนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ และข้าพเจ้าเคยกล่าวแล้วไม่น้อยกว่า ๒-๓ ครั้งว่าข้าพเจ้ามาทำงานเป็นตัวแทนปวงชนชาวไทย ไม่ต้องการมาหาเลี้ยงอะไร แต่บางครั้งก็น่ารู้สึกเสียใจ ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าได้รับ หนังสือ ลักลับ จดหมายหนึ่งวันนั้นในซองจดหมายของข้าพเจ้าบอกว่าทำไมของดีคุณควรจะละอายใจ คุณชื่นอกปี๋อายุสามสิบ

ลูกหม่อมอย่างนี้เป็นต้น ผมยังว่า เข คนที่
เขียนจดหมายลับลับนั้น ที่ข้าพเจ้าได้รับ
วันนี้แสดงว่าบุคคลผู้นั้นยังไม่ทราบข้อเท็จจริง
ยังเข้าใจคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง ถ้า
บุคคลผู้นั้นซึ่งมานั่ง อยู่ ณ ที่นี้ มา ฟัง การ
ประชุมวันนี้แล้ว ขอโปรดเข้าใจเสียด้วยว่า
ข้าพเจ้าได้เสนอนโยบายเข้ามาในครั้งนั้นให้
มีการประชุมตลอดจนถึง ๑๕.๑๐ นาฬิกาตอน
ภาคบ่ายนั้น คือหมายความว่าระเบียบวาระ
ของการประชุมยังไม่หมด ท่านประธานที่
เคารพ ที่นั่งเชิญวันพฤหัสบดีที่แล้วนั้น
ยังเชิญกฎหมายของสมาชิกพรรคชาติสังคม
ตลอดถึง ของ ข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่อง ขาวขุ่น
เล็กน้อย พร้อมทั้งของฝ่ายค้านทั้งหมดด้วยกัน
๖ ฉบับ ก็มา รวม ยอดพิจารณากันในวาระ
เดียว กัน อย่างนี้เป็นต้นระเบียบวาระก็หมด
ไป ที่ข้าพเจ้าเสนอนโยบายเข้ามาในครั้งนั้น ท่าน
ประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าต้องการผูกมัด
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพ
ของข้าพเจ้าผูกมัดให้ท่านปฏิบัติตามข้อบังคับ
การประชุมข้อ ๒๑ โดยเคร่งครัด วรรค
แรก ข้อ ๒๑ วรรคแรก ท่าน เบ็ด ตุ๊ก ได้
ข้าพเจ้าต้องการ ให้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
เช่นอย่างวันนี้ ท่านประธานที่เคารพ มี
ร่างพระราชบัญญัติ ที่บรรจุ อยู่หลายร่างใน
ระเบียบวาระ นอกจากญัตติของข้าพเจ้าแล้ว
ก็ยังมีร่าง พระราชบัญญัติ ยกเลิกพระราช-
บัญญัติ บังคับ การ กระ ทำ อัน เป็น

คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ และ ร่าง
พระราชบัญญัติ จัดตั้ง จังหวัด ยะลา โดยมี ๒
ฉบับ และ ร่าง พระราช บัญ ญัติ ปรับปรุง
กระทรวงมหาดไทยอย่างนี้เป็นต้นนั้น ถ้า
หากว่าข้าพเจ้าไม่เสนอนโยบายเข้ามาเสียก่อน
บางที่ท่านประธานพอพิจารณาไปแล้วไปถึง
แค่จังหวัดยะลา ท่านก็มองตุนาฬิกา อ้อ
นี่มัน เที่ยง ครึ่ง แล้ว ท่าน ก็บอก ว่า ขอเลิก
ประชุมอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็เกรงไปโดยวิธี
เพราะฉะนั้นจึงขอวิงวอนต่อท่านสมาชิก ผู้มี
เกียรติ นี้ว่า ทุก ครั้ง ถ้าเรามีการประชุม ก็
ระเบียบวาระยังไม่หมดในภาคเช้า ข้าพเจ้า
ได้ขอให้กรุณาต่อให้ไป ในภาคบ่าย เริ่มต้น
ตั้งแต่เวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกาตรง ท่าน
ประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าเองได้รับการ
วินิจฉัยในท่าต่อว่าซึ่ง ๆ หน้า ไม่ว่าจะโดยสาร
รถไฟด่วน จาก เชียงใหม่ ลง มากรุงเทพฯ
หรือ ขึ้น ไป เยี่ยมเยียน ราษฎร ใน จังหวัด
เชียงใหม่ เขาบอกว่า ทำไม ผู้แทนเหล่านี้ทำ
ไมเห็นแก่ตัว ประชุมสภาที่ใช้เวลาเล็กน้อย
แล้วที่เงินนะทำไมเอามาก เงินเดือนตั้ง
๕,๖๕๐ นะมันสมกับทำงานในสภาหรือ
ท่านประธาน แล้ว ข้าพเจ้า ตอบบอกว่า
อย่างไร ข้าพเจ้าบอกว่าถ้าพูดความจริง
แล้วมันไม่สม มันไม่สมเกียรติ ๕,๖๕๐
บาทอาทิตย์หนึ่งมีประชุมครั้งเดียว ข้าพเจ้า
บอกเขาว่าข้าพเจ้าเคยเล่น ๒-๓ ครั้งคือ
สัปดาห์ สภาที่ไม่เล่นด้วยพวกมากลากไป

เขาไม่เห็นด้วย การประชุมก็เช่นเดียวกัน
อะไรเหล่านี้ เงินเดือนที่ได้มาจริงไม่
เหมาะสม ข้าพเจ้าก็ยังคิดทำงาน ท่าน
ประธานที่เคารพ ถ้าโอกาสปลอดโปร่งดี ๆ
ข้าพเจ้า ทำความ ตกธงกับพรรคฝ่ายรัฐบาล
โดยเฉพาะ อย่าง ยิง ซาคีสังคม และพรรค
สหภูมิแล้ว ถ้าตกลงปล่อยขึ้นกันดี สมัย
สามัญคราวหน้า ข้าพเจ้าจะเสนอละเล่น
กว้าง ข้อยบังคับ การประชุมปรึกษาหารือสภา
ผู้แทนอีกฉบับหนึ่งคือข้าพเจ้าจะเสนออย่างนี้
ถ้า สมาชิก สภา ผู้แทนราษฎร ผู้ใดไม่ มา
ประชุมในนัดหนึ่งนัด โตะจะต้องเสนอตัดครั้ง
ละ ๓๐๐ บาทถึง ๕๐๐ บาท นี่ข้าพเจ้า
จะเอาอย่างนี้ท่านประธาน เราเข้ามาทำงาน
เพื่ออะไร ก่อนจะเข้ามาเป็นผู้แทนตระเวน
หาเสียง บอกว่า เลี้ยงสัตว์แล้วเลี้ยงสัตว์จะเข้า
มาทำงานเพื่อประเทศชาติและราษฎรอย่าง
นี้เป็นต้นแล้วผลสุดท้ายก็มาประชุมก็ชั่วโมง
ท่านประธาน ในที่สุดก็เลยเลิกประชุมอย่าง
นี้เป็นต้น อันนั้นมัน ไม่ได้ผลอย่างที่ราษฎร
ปวงชนชาวไทยซึ่งเขาเสียภาษีอากร ให้แก่
รัฐเขากล่าวเป็นความจริง ถ้าข้าพเจ้า
คำคืนได้ ท่านประธาน ข้าพเจ้าคำคืนหนี้
แล้วข้าพเจ้ารู้สึกจะหายใจเหลือเกิน ท่าน
ประธานที่เคารพ ก็ที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้ก็
หวังว่า บรรดาสมาชิก ผู้มีเกียรติยศความ
กรุณาเห็นอกเห็นใจ เพราะท่านทั้งหลายนั้น
นี่ราษฎรตัวแทนปวงชนเขาเลือกตั้งเข้ามา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทที่ ๑ เพราะ
ก่อนเราจะไปหาเสียงเลือกตั้ง เขาก็รับปาก
จาก เขาว่าจะทำได้โน่นได้นั้นอะไรด้วยเปิด
ประการ ผลสุดท้ายเราก็ไม่ทำกันเลย ทำ
ให้บรรดาสมาชิก สภา ผู้แทน ราษฎรที่รัก
พลขยมัวหมองไปด้วย เพราะเราเป็นปลา
อยู่ในข้องเดียวกัน ท่านประธาน เช่นอย่าง
เรื่องน้ำตา จนถึงคุณฉัน ก็ยังพูด คุณฉัน
ไม่ได้รู้ชื่อใหม่ชื่อใหม่ อะไรเลยก็เลยหายไป
หมด อย่าง นี้ข้าพเจ้าเอง ก็พลอย เลี้ยง หาย
ท่านประธาน ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎร
อย่างนี้มันเลี้ยงครีบ ท่านประธานที่เคารพ
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะขอวิงวอนต่อ
สภา บัดนี้ว่า ขอได้ โปรด เห็น ออกเห็น ใจที่
ข้าพเจ้า เสนอ มา นั้นข้าพเจ้าต้องการจะให้
เป็นระเบียบเรียบร้อย ให้ประธานที่เคารพ
ได้ปฏิบัติ ตาม หน้าที่ ของ ท่านตามข้อบังคับ
ข้อ ๒๑ วรรคแรกของการประชุมสภา
ผู้แทนราษฎร ทั้งนี้หวังว่าสมาชิกผู้มี
เกียรติยศ ก็คง จะ เห็น พ้องต้องกับข้าพเจ้าเป็น
เอกฉันท์

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :
เนื่องจากญัตติของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอัน
เสนอมาในสภานี้ ก็โดยที่ว่ามีเจตนาและ
หวังดี แต่ถึงอย่างไรก็ดี กระผมขอกราบ
เรียนต่อท่านประธานและที่ประชุมนี้ว่าการ
จะมีมติอะไร ในเรื่องวันประชุมก็ใช้เวลา
ประชุมก็ที่ย่อม ใ้จากสภานี้ ย่อม ใ้จาก

มติส่วนใหญ่ของสมาชิก ฉะนั้นในครั้งแรก ถ้ากระผมนี้จะจำไม่ได้แล้ว ว่าก่อนที่กระผมจะมีมติว่าอาศัยหนึ่งเราจะประชุมอีกครั้งก็เมื่อ มติที่ประชุมนี้ว่า เราประชุม ๑ ครั้ง คือ วันพฤหัสบดี แล้วที่นั่นเวลาประชุมเราก็ที่ประชุมนี้มีมติว่าให้เริ่มตั้งแต่ ๙.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป ส่วนที่ญัตติของสมาชิกที่เสนอมานั้นก็เป็ญัตติที่เคาะเข้าว่าจะต้องให้มีการพัก แล้วประชุมต่อเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ส่วนญัตติเดิมของเราจากที่ประชุมนี้ให้เริ่มตั้งแต่ ๙.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป โดยมีมติกว้างขวางว่าจะพักหรือไม่จะต่อหรือไม่เป็นสิทธิของท่านประธาน ถ้าหากว่าท่านประธานเห็นว่ายังมีระเบียบวาระที่ที่ประชุมนี้จำเป็นต้องมีการประชุมต่อ ท่านประธานอาจบอกให้ที่ประชุมนี้ได้ว่าให้เริ่มประชุมต่อตอนบ่ายได้อีกโดยเวลาเท่าไรก็ได้แต่ท่านจะกำหนด บางทีเราอาจพิจารณาวาระแรกนี้ตั้งแต่ ๙.๐๐ นาฬิกา ไปถึง ๑๒.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๓.๐๐ นาฬิกา แต่ถ้าหากว่ายังมีที่จะต้องประชุมต่อ ท่านบอกว่าจะต้องมาขึ้นต่ออีกเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา อย่างนี้ก็ได้อีก โดยให้เหตุผลว่าเราจะต้องลงไปรับประธานอาหารเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง หรือ ๑ ชั่วโมงครึ่ง อะไรอย่างนี้ ถ้าหากว่ากำหนดไว้เป็นการ ไม่ตายแน่นอนอย่างนี้ ถ้าหากว่าเราประชุมมาถึง ๑๒.๐๐ นาฬิกา เราก็กำลังคาราคาซังกัน

อยู่เราก็ต้องเลิก ถ้าไม่อย่างนั้นจะต้องมาขึ้น ๑๔.๐๐ นาฬิกาไม่ทันเป็นการแคบกว่า มติเดิมของที่ประชุมนี้ กระผมเห็นว่ามติเดิมของที่ประชุมที่มีมติไปแล้วนั้นเป็นการ กว้างขวางยิ่งกว่าญัตติของสมาชิกผู้มีเกียรติ ที่เสนอเข้ามาเป็นอำนาจที่ท่านประธานจะวินิจฉัย ฉะนั้นถ้าหากว่าวันนี้ยังมีระเบียบวาระที่ยังยาวต่อไปที่ประชุมไม่หมด เราก็พร้อมที่จะเสนอต่อท่านประธาน ได้ว่าวันนี้ขอให้ระเบียบวาระนี้หมด ให้ท่านบรรจุ ให้ท่านประธานนัดประชุมต่อเวลาเท่าไรก็ได้ ซึ่งเป็นการมัดตัวของเรา ฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่าขอให้ที่ประชุมนี้ได้โปรดวินิจฉัยว่า มติใดที่กว้างขวางอยู่เดิมนี้ เราจะกลับมา กำหนดให้มันแคบเข้านั้นเป็นการ กระทำซึ่งไม่เหมาะ กระผมขอยืนยันให้ไปตาม มติเดิม คือตั้งแต่เวลา ๙.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป และท่านประธานจะกำหนดเวลา อีกเท่าไรในวันนั้นก็ได้อีกท่านจะกำหนดเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ต่อไปอีก ๑๙.๐๐ นาฬิกา ท่านจะกำหนดต่อไปอีกจนหมด ระเบียบวาระเป็นสิทธิของท่านประธาน เพื่อความเหมาะสม

นายสุธี กวพันธ์ (สุรินทร์) :
 กระผมเห็นว่าญัตติในการที่มีสมาชิกผู้มีเกียรติได้เสนอไปว่าให้กำหนดเวลาประชุม ตอนบ่ายเมื่อระเบียบวาระยังไม่หมดนั้น ทั้งนี้เหตุผลว่าการที่มีสมาชิกได้เสนอมาอย่าง

นี้ก็เห็นว่าเป็นชัดเท็จจริง ซึ่งปรากฏอยู่ใน
 สภาผู้แทนราษฎรนี้ เป็นต้นมาตั้งแต่สมัย
 การประชุมว่าการประชุมแต่ละครั้งนั้น บาง
 ครั้งก็ประชุมกันถึง ๓-๔ ทุ่ม บางครั้ง
 ก็ยากจะเลิกก็เลิกโดยไม่มีเหตุผล ไม่ยาก
 จะกล่าววาทานประธานอาจจะใช้อารมณ์ใน
 บางครั้งก็เกิดหัวเสียขึ้นมา ท่านก็เลิกเอา
 เฉยๆ อย่างนี้เป็นต้น อีกประการหนึ่งการ
 ประชุมแต่ละครั้งนั้น กระผมไม่ยากจะ
 ประณามท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายว่า
 ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้สมเกียรติหรือตามที่
 ราษฎรแต่งตั้งมา เพราะในขณะที่สมาชิก
 กำลังอภิปรายอยู่นั้น ตามที่สังเกตดูว่าบาง
 ท่านก็ไปรับประทานเหล้าบ้างไปแทงบิลเลียด
 บ้างอย่างนี้เป็นต้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ก็ขอเรียนท่านประธานให้ทราบว่า สมาชิก
 ส่วนมากในพรรคชาติสังคมนั้นก็ได้อิงไป
 รับประทาน เบียร์ เหล้า เล่นบิลเลียด พอ
 จะลงมติ ขึ้นมา นี่เป็นชัดเท็จจริง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มี ๓ ท่าน
 อย่าไปว่าเขา นี่ก็มันเป็นเรื่องของคุณคน
 เดียว ขอให้ไปตรวจบัตรระวังด้วยคำบ้าง
 ขอเตือนไว้ ต่อไปขอให้ระวังด้วยคำ
 ว่ากันในเรื่องเถอะ

นายสุธี ภูวนันท์ (สุรินทร์) : พอดี
 เวลาจะลงมตินั้นสมาชิกพนักงานคอยคั่นขึ้น
 มาเป็นแถวมาแล้ว จนสมาชิกฝ่ายค้านรู้ว่า
 ถ้าใครไปคั่นลงมตินั้นก็เอาได้ทันทีจะต้อง

เสนอข้ออภิปรายแล้วถึงมติ การกระทำ
 เช่นนั้น ในฐานะที่กระผมเป็นสมาชิก
 ก่อนเข้าเข้ามาในสภาผู้เพียงสมัยแรก
 ยังรู้สึกขบคิดสงสัยใจว่า ทำไมสภาผู้แทน
 ราษฎรของเราจึงเป็นอย่างนี้ ในสมัย
 ผมยังไม่ได้เป็นผู้แทนราษฎร ทาสีของ
 ประชาชนเราก็คิดว่าเราเข้ามาสู่สถาบัน
 นี้ก็เกียรติแล้วก็ได้รับเกียรติอันนี้ เมื่อมา
 พฤติการณ์เช่นนี้เข้าก็ขบคิดใจว่าเราเข้ามา
 ผู้แทนราษฎรนี้ ได้ทำประโยชน์ให้
 ประชาชนอย่างไรบ้าง กระทั่งร้อยยี่
 กระทั่ง พระราชบัญญัติที่ออกมาก็ไม่รู้กัน
 แต่การประชุมสภานั้นบางครั้งก็เลิกไปเฉย
 ตอนเที่ยงหรือท้ายหนึ่งโมง บางทีก็ ๓-๔
 ทุ่มทั้ง ๆ ที่สมาชิก ทิวเหล็กแล่นทวยกม
 ตลอดเวลา บางทีก็ร้อยกว่าครั้งต้องการ
 จะพูด เพราะว่ามาทำงานให้ประชาชน
 ฝ่ายค้าน ถ้าหากว่าเราไม่มีเสียงในสภาบ้าง
 ไม่ได้พูดบ้างประชาชนเขาก็จะควานหน้าเรา
 ว่าเรานี้มาหุบปากไม่เอาใจใส่ต่อหน้าที่อย่าง
 นี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นท่านประธานสภา
 เคารพ ก็อยากจะขอกราบเรียนว่าตั้งแต่
 การประชุมสภาครั้งแรกได้กำหนดว่าให้
 ประชุมตั้งแต่เวลา ๙.๐๐ น. อย่างท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติ ว่าแล้วขอเรียนท่าน
 ประธานสภาให้ทราบว่าพอถึง ๙.๐๐ น.
 เป้ง ท่านได้เริ่มประชุมหรือเปล่า ไม่เคย
 มีครั้งใดคราวใดที่พอถึงเวลา ๙.๐๐ น.

แล้วจะมีสมาชิกควบคุมประชุม ประชุมกันแบบนี้ โยนไป ๔ โมงครึ่ง ไป ๔ โมง โยนอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นการที่ท่านสมาชิกมาเขาเคร่งครัดว่า เราตกลงกันตั้งแต่ ๔.๐๐ น. แต่ข้อเท็จจริงมันไม่อย่างนั้น อย่างที่สมกราบเรียนให้ท่านประธานสภาทราบแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราคาดถือว่าเราจะถึง ๔.๐๐ น. เป็นต้นไปแล้วก็ไม่ควรจะเสนอญัตติขึ้นมา นั่นก็เป็นการชอบไม่ การพักหรือไม่พัก จึงอยู่เป็นสิทธิของท่านประธานสภา สมาชิกแต่ละคนก็เคารพท่านประธานสภา ท่านมีอำนาจที่จะตั้งข้อมติปรายเมื่อไรก็ได้ แต่ว่าก็ขอให้ท่านประธานสภาได้มีสิ่งยึดเหนี่ยวอยู่ในใจว่า ถ้าระเบียบวาระยังไม่หมดแล้ว ท่านประธานสภา ก็ควรที่จะยืดเวลาการประชุมในภาคบ่ายต่อไป เพื่อไม่ให้เวลาของชาติเสียไป นี่ขอกราบเรียนด้วยความเคารพ สภาไม่ได้มีแค่ประธานสภาผู้เดียว ที่ทำหน้าที่ มีรองประธานสภาคนที่ ๑ มีรองประธานสภาคนที่ ๒ เมื่อท่านประธานสภามีภารกิจจำเป็นชั่วคราว ท่านก็ลงจากบัลลังก์อย่างที่เราเห็นกันอยู่นั้นถ้าหากว่าท่านจะมาแก้ว่าท่านเห็นดีเห็นชอบเมื่อยลัษารมณไม่ตีปวงคสมอง คัยงการจะไปพักผ่อนและเลิกประชุมอย่างนี้ กระผมก็ขอกราบเรียนด้วยความเสียใจว่ากรปฏิบัติหน้าที่ในสภาผู้แทนราษฎรนี้ ไม่ได้เป็นไปตามที่ราษฎร

เขาพึงหวัง เพราะฉะนั้นญัตตินั้นมันจึงเป็นญัตติที่ขอแก้ไขเหตุผล ก็เชื่อว่าท่านสมาชิก ไม่ว่าจะสมาชิกประเภทที่ ๑ หรือประเภทที่ ๒ ซึ่งมีงานประจำ เพราะได้ใช้เวลาในวันพฤหัสบดีวันหนึ่งเต็ม เพื่อมาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ ในด้านนิติบัญญัติ บางที่ท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำ อาจจะมีหน้าที่ต้องทำงาน นี่ก็เห็นใจอยู่ในเมื่อรัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสมาชิกประเภทที่ ๒ อยู่ในสภานี้ เรายกมรับว่าเป็นเสียงข้างมาก เราก็มั่นหน้าคัดค้านด้วยความขมขื่นใจว่า สภาเป็นประชาธิปไตย โดยตัวหนังสือ แต่เราก็พยายามที่จะผลักดันให้เหตุการณ์ต่างๆ นี้ได้รับฟังจากฝ่ายสมาชิกประเภทที่ ๒ อย่างผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์มีอยู่ ๓ คน ตีไม่ตีเขอกิตำผู้แทน ๓ คนนั้นแน่ ที่ราษฎรเลือกตั้งมาอีก ๓ คนท่านไม่เคยรับรู้เลย เงินค้ำจุนให้มาสองพัน จริงสองพันเท่านั้น แต่ว่าท่านได้เห็นประชาชนชาวจังหวัดสุรินทร์ ๓ คน ไปหาสมาชิกประเภทที่ ๒ ท่านใดท่านหนึ่งไหม ขณะนั้นเต็มบ้านเต็มเมืองมา ๆ หาเรามาหาผู้แทนทั้ง ๓ คนที่ไปโฆษณาหาเสียงอย่างนี้เป็นต้น ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นถ้าความหวังดีนั้นท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ หรือสมาชิกพรรคชาติสังคมซึ่งราษฎรได้เลือกตั้งมาได้รับรู้เห็นเป็นใจร่วมใจกันในการปฏิบัติ

หน้าทีเพียงวันเดียววันพฤหัสบดีเท่านั้นแล้ว
ก็ถือว่าเป็นที่สรรเสริญ แก่ประชาชน
ชาวไทย แม้ว่าสถานการณ์เศรษฐกิจ
บ้านเมืองภายนอกจนคืบคั้น แต่การตั้งใจ
จริงในการปฏิบัติหน้าที่ ของสภาผู้แทน
ราษฎร ซึ่งมีสมาชิกผู้มั่งคั่งร่ำรวย ได้ตั้งใจ
จริงแล้ว ก็เชื่อว่าประชาชนต้องสนับสนุน
ตลอดเวลาและสมาชิกฝ่ายค้านทั้งหลายก็
ต้องสนับสนุนเรา วันเดียวเท่านั้นทำหน้าที่
ในสภา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า
บุคคลที่เป็นผู้ตัดสินใจที่ประธานสภาควร จะรับ
และสมาชิกทั้งหลายก็ควรให้ความสนับสนุน
ด้วย ขออย่าให้ถือว่าเป็นฝ่ายนั้นฝ่ายนี้
เสนอกด้วยความหวังดีต่อประชาชนส่วนใหญ่
ขอกราบเรียนท่านประธานสภาและสมาชิก
ทั้งหลายเพียงเท่านี้

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) :
ข้าพเจ้า ได้พิจารณาถึงญัตติของคุณทองดี
แล้วตลอดถึงคำอภิปรายทั้งสองท่านที่ผ่านมา
นี้จะเห็นได้ว่าการ ปฏิบัติของคุณทองดี ได้
เป็นญัตติ มา นั้น เป็นการขัดต่อ ข้อบังคับ ข้อ
๑๕ คือข้อบังคับข้อ ๑๕ นั้น การกำหนด
เวลาประชุมนั้นเขาให้สภาเป็นผู้กำหนด สภา
ได้ลงมติเมื่อวันที่ ๘ เดือนเมษายนว่าสภา
กำหนดให้มีการประชุมอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง
โดยถือว่าเป็นวันพฤหัสตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกา
เป็นต้นไป ในการ ที่กำหนดเช่นนี้ คำว่า
๘.๐๐ นาฬิกาเป็นต้นไปนั้น ไม่ได้กำหนด

เวลาเล็กไว้จึงเห็นได้ว่าตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกา
นี้อาจจะไปเป็นตี ๔ ก็ได้หรืออาจจะไปวัน
รุ่งขึ้นก็ได้ เพราะข้อบังคับข้อ ๑๕ วรรค
๒ ได้กำหนดไว้ว่าอาจจะมีการ ประชุมต่อ
ได้โดยประธานนั่นเองเป็นผู้ชี้ขาด เมื่อพูด
มาดั่งดั่งนี้ เราจึงเห็นว่าอุปกรณ์สำคัญใน
การกำหนดวันประชุม นั้น อยู่ที่ตัว ประธาน
อย่างหนึ่งและอยู่ที่มติที่ประชุมนี้ อย่างนี้ ที่
ประชุมนี้ ได้ลงมติว่า ให้ประชุมวันพฤหัส
ตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกาเป็นต้นไป โดยไม่
กำหนดเวลาเล็กไว้ แต่กำหนดเวลาพักไว้
ในข้อ ๒๓ ว่าประธานสภาเห็นสมควรจะได้
พักก็ได้เช่นนี้เป็นต้น การที่ คุณทองดี มา
เพิ่มญัตติ ขึ้นเพื่อบังคับให้ประธานสภาต้อง
กระทำ การ เป็น ๒ ตอน คือตอน แรก จาก
๘.๐๐ นาฬิกา ไป ถึงเที่ยง และ ไป เริ่ม
๑๔.๐๐ นาฬิกาใหม่นั้นเป็นการ ขัดต่อข้อ
บังคับข้อ ๑๕ บุคคลจึงตกไป นี้เป็นข้อ
เท็จจริง ขอ ได้ เชิด ข้อบังคับ ข้อ ๑๕ และ
นอกจากนั้น การที่ จะประชุม หรือ ไม่ประชุม
ต่อใน เรื่องใด นั้นประธาน สภา เป็นผู้สั่งใน
เมื่อเห็นระเบียบวาระนั้น ยังค้างอยู่ที่ย่อมจะ
ขยายเวลาออกไปได้ จะเห็นได้ว่าในสมัย
ท่านดวง เป็นฝ่ายค้านจอมพล ป. ได้สั่ง
อยู่ตั้ง ๔ วัน ๔ คืน แล้วก็ในคราวที่พรรค
สหภาพได้ตั้งจอมพล ป. ตั้ง ๓ วันครั้งก็ไม่
เห็นจะ ต้องมี ข้อบังคับ มากัดกั้นให้ประธาน
สภาต้องกระทำว่า ๑๔.๐๐ นาฬิกาจะต้อง

เรียกขึ้น ถ้าผมจำ ไม่ผิดทำมผู้แทนเชียงใหม่
ผู้มีเกียรติในสมัยที่ท่านกำลังเป็นผู้แทนกลุ่ม
ข้าพเจ้า ท่านได้เสนอญัตติที่ขยับท่านคงแล้ว
ต่างคงก็ไม่เอาด้วย เพราะ เบียด การขยับ
บังคับ ประธานสภา ซึ่งเขาเองเป็นผู้ให้
เกียรติแก่เขาให้เป็นผู้กำหนดการเลิกการขยับ
ตามระเบียบ อันสมควร นอกจาก นั้นเท่าที่ท่าน
อ้างมา บอกว่า ข้อบังคับข้อ ๒๑ ว่า ประธาน
สภาจะต้อง ปฏิบัติการประชุม ตาม ระเบียบ
วาระนั้น ท่านก็อ้างผิดท่านอยากจะได้คนอื่น
เห็นว่าท่านอ้างถูกท่านก็เลยขิดมันข้อเท็จจริง
การประชุมประชุมตามระเบียบวาระหมายความว่า
ความว่า ระเบียบวาระที่ ๑ คือกระทู้ที่ ๒ คือ
ญัตติหรือการด่วนแล้ว ก็ได้ลง ไป ตามที่เรา
เรียงลำดับไว้ ไม่ให้ข้ามและไม่ให้ลัดวันแต่
ที่ประชุมจะยกเรื่องอื่นขึ้นมาปรึกษาอย่างนั้น
ต่างหาก ท่านเป็นผู้ชายข้าพเจ้า ในฐานะ
สมาชิกอาวุโสอย่าขิดมันให้คนที่เขาเข้ามาที่
หลังได้เข้าใจผิดขอให้ลำบากไว้ ในข้อนี้ นอก
จากนั้นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติยังกล่าวไปว่า
การที่สมาชิกกำหนดวันประชุมเพียงวันเดียว
นั้นเป็นการเสียหายแก่ชาติและเงินเดือนมัน
มากเกินไป เมื่อท่านรู้ว่ามันมากก็บริจาคไป
ช่วยอัฐมเสียบ้างเอาสัก ๓๐๐ ก็ได้ท่านก็
เอาไปเสียบ้าง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเท่าที่ให้เงิน
เดือน ๕,๐๐๐ บาทนั้นเหมาะสมแก่ตำแหน่ง
ไม่ใช่ แต่เวลาประชุมเราต้องติดต่อบก
ที่มันต้องรับนักเรียนจะต้องติดต่อบกประชาชน

ติดต่อบกกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ติดตามเรื่อง
ถ้าจะพูดเรื่อง ก็คง กับ ... ตลอด ไป ต่อมา ส่วน
เหตุการณ์ ถ้าหับท่านมี ตัวแม่ คราว คนเดียว
กับท่าน จะไปไหนมาไหน ไม่ต้องเกี่ยวข้อ
ถ้าหับสมาชิกอื่น ๆ เขารับผิดชอบคนทั้งบ้าน
ทั้งเมือง ท่านมาเอาที่ปทุมวันรถต้องไป
ยึดให้ประชาชนเชียงใหม่ฟัง นายทองดี
ดีมาก นายทองดีไชโย เมื่อมีเหตุผิด
เมื่อเมื่อ ต้องการร้องรับวิทยาลัยการศึกษ
ที่เชียงใหม่ ยังไม่รู้ว่าเจ้าของพุดมิต คุณ
ไกรสรหัวเราะเกือบพันแห่งไป ขอให้จำไว้
ว่า ไม่ใช่ว่าท่านคนเดียวที่เก่งอยู่ที่มี มีคน
อื่นอยู่ ยังมีสมาชิกท่านผู้หนึ่ง ท่านสมาชิก
จังหวัดสุรินทร์ ท่านพุดมิตนั้นคงจะเป็นการ
ถ้าหัวหน้าพรรคเจ้าของนั่นเอง คือว่าสมาชิก
พรรคชาติสังคมเท่านั้นเอง ที่ลงไปเล่น
บิลเลียดอย่างนั้น ความจริงคุณเทพนั้น
แหละลงไปเล่นพร้อมกับคุณใหญ่ ขอโทษ
ด้วย ขกขชกไว้ด้วย ผมก็ไม่เคยเล่นเลย
แล้ว สมาชิกพรรคชาติ สังคม ล้วนมากก็ไม่
ค่อยมี มีอยู่ ๒ - ๓ คนแล้วก็ไม่มีข้อบังคับ
ใด ๆ ห้ามไม่ให้เขาลงไปกินเบียร์ กินเหล้า
หรือกินข้าวหรือแทงบิลเลียด มาพูดอย่างนี้
ก็คล้าย ๆ กับว่าลาวไล่ให้ประชาชนมาตำ
พวกเรากันเอง นอกจากจะเป็นการขายหน้า
ตัวเอง ถ้าจะไปประพฤติในวันหลัง แล้ว
เป็นการมัดตนเองให้ไม่กล้า ไปจับควบิลเลียด
เลย ตลอดชีวิต ขอให้ระมัดระวัง ในคำ

อภิปรายด้วย นอกจากนี้ท่านประธานสภา
และท่านสมาชิกเรา ได้ลงมติ ไปอย่าง ห้าง
แล้ว ขอบข่า ได้กลับมติ การกลับมตินี้
เป็น ช่อง ทาง ที่ทำให้ เรา ได้ รับ การ ดมเนิน
แคลนจากประชาชน คือเราลงมติว่าต้อง
ประชุมตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกาถึงเท่าไร ไม่
มีกำหนด แต่มีเวลาพัก ตามข้อ ๒๓ เรา
ก็ให้ท่านประธานสภาไปแล้ว ส่วนการที่
ท่านจะเพิ่มเวลา ท่านยื่นขึ้นเพิ่มในที่ประชุม
ก็ได้ ถ้าหากว่าท่านประธานสภาไม่เอาภัย
ท่าน ๆ ยื่นขึ้นให้บอกว่า ขอให้ประชุมต่อ
ในตึกน่าย และก็ขอมติที่ประชุมเป็นครั้ง
ๆ อย่างนี้เป็นต้น ก็ทำได้ หรือหากว่าญัตติ
ด้วยวาจา ท่านประธานได้รับก็ทำได้ หนังสือ
ยื่นขึ้นไป และที่ประชุมนี้ ได้เห็นญัตติต่างๆ
ที่อยู่ในระเบียบวาระยังไม่เสร็จ ก็อาจจะปิด
เวลา ไปก็ทำได้ ๔-๕ วันก็ได้ ประธานมี
อำนาจที่จะสั่งในที่ประชุมให้เลื่อนการประชุม
ในวันรุ่งขึ้นหรือวันหนึ่งก็ได้ ตามข้อบังคับ
เพราะฉะนั้นญัตตินี้ขัดตาม ข้อบังคับข้อ ๑๕
จะมายับยั้งท่านประธาน ซึ่งเราตัวเอง
ให้กระทำตามสมาชิกคนเดียวไม่ได้ จึง
ขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ได้ยื่น
ยันเจตนาเต็ม ใจด้วย

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎร
และรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑
มีกิจธุระ นายประสิทธิ์ จุลละเกศ รอง
ประธาน สภาผู้แทน ราษฎร คนที่ ๒ จึง
ดำเนินการประชุมแทน)

นายโชติ วิชัยดิษฐ (สุราษฎร์ธานี)
ข้าพเจ้า ขอ ลมับ ลมุน ญัตติ ของ คุณ ทอง
ที่เสนอและเพิ่มเวลา มีการประชุม ตอนบ่าย
แต่ ความจริง ที่เสนอ ให้เพิ่ม ก็ยัง ไม่พอ
เหมือนกัน ครับ ที่จริง ไม่ต้อง เสนอเพิ่ม
เพราะว่าในข้อบังคับมีอยู่แล้ว อย่างข้อ
ข้อบังคับข้อ ๒๑ เป็นการประชุมตามปกติ
ให้เป็นไปตามมติของที่ประชุม ข้อนี้มีอยู่
แล้วว่า เรา เริ่ม ประชุม แต่เวลา ๘ น. วิชา
พฤษ์สภ์ทุกคราวไป นี่ข้อหนึ่ง มาตรา ๑๘
การจักระเบียบวาระ นี้ก็จัด ไปแล้วความ
ระเบียบวาระ แต่ว่าในข้อนี้ข้าพเจ้าอยากจะ
เรียนถาม ท่านประธานและท่านเลขาธิการ
ของ สภา ด้วยว่า วันหนึ่ง ๆ การ จักระ เบียบ
วาระนั้นนะ มีความประสงค์ว่าในวันนั้น
ต้องประชุม ตามระเบียบ วาระ อย่าง วันนั้นมี
๗ ข้อ เราก็จะต้องประชุม ทั้ง ๗ ข้ออย่าง
นั้นใช้ไหม แต่ท่านประธานที่ปฏิบัติอยู่
พอประชุมได้ ๒ ข้อ ๓ ข้อถึงเวลา ท่าน
ก็เลิกประชุมเสีย แล้วท่านประธานมีหน้าที่
เลิกประชุมได้มีอยู่ ๒ ข้อเท่านั้น คือ มาตรา
๑๓ เมื่อประชุมกันพอสมควร ประธานสภา
ผู้แทนราษฎรสั่งพักชั่วคราวได้ นั่นสั่งพัก
ชั่วคราวได้ แต่ถ้าคราวใดในสภามีเรื่อง
กลวง ไม่เรียนร้อย ท่าน ประธาน สภา ก็ถูก
จากที่ประชุม และสั่งให้เลิกประชุม ได้ แต่
เวลาปกติควรจะประชุมจนหมดระเบียบวาระ
เมื่มาตอนเช้าสมมติว่าเที่ยงวันแล้วระเบียบ

วาระ ยัง ไม่ ทมต ตอน บ่าย คงจะมีการ
ประชุม อีก ไม่ ใช่ว่า ประทาน จะรวบ รัด เล็ก
ประชุม ๆ อย่างคราวที่แล้วมา หรือก่อน ๆ
มาอย่างนั้นข้าพเจ้า ไม่เห็นด้วย อย่างที่ท่าน
สมาชิกรัฐสภาพิสัยน์ ว่า ผู้แทน สุนทร พุฒ นั้น
ข้าพเจ้าขอสนับสนุนที่ผู้แทน สุนทร พุฒ ด้วย
มีอย่างทีไหนผู้แทนราษฎรมาถ่าถึงประชุม
และไปเล่นบิลเลียด ไปกินเบียร์มีอย่างใหม่
ท่าน ย้าย ขาย หน้าใหม่ ข้อนี้ข้าพเจ้า
สนับสนุนว่า ไม่ควร ข้าพเจ้าขอรับรองด้วย
เบียร์ ไม่เคย ไปกิน ไม่เคยลุกขึ้น ไปเล่น
บิลเลียด นี่เป็นข้อที่น่าเกลียด เป็นข้อเสียหาย
ของสภาผู้แทนราษฎรนอกจากนี้อีก ข้าพเจ้า
ทราบว่าตอนเที่ยงไปแล้วเลยเที่ยงครึ่งอย่าง
นี้ ท่านประธานสภาลุกขึ้นหายไปแล้ว ที่
หายไปทราบว่าไปรับประทานอาหารอย่าง
คนอื่นสมาชิกด้วยกันที่นั่งประชุมอยู่ต้อง ไม่
หิวหรืออย่างไรนะ นี่ข้าพเจ้ากราบเรียนโดย
ตรง ๆ อย่างนี้ แล้วต่อจากนั้นก็เปลี่ยนของ
ประธาน คน ที่ ๑ ที่ ๒ ก็ หาย หน้า ไปอีก
เสร็จทั้ง ๓ คน แล้วก็มาเที่ยงครึ่งบ่ายโมง
ครึ่งนี้เล็กประชุม แล้วจะเขียนวาระก็ยังมี
อยู่ แต่ ก็ ไม่ ประชุม ต่อ ตอน บ่าย อย่างนี้
ข้าพเจ้าจึงสนับสนุน ที่นายทองดีเสนอให้มี
การประชุมตอนบ่ายอีก ซึ่งท่านประธาน
เอง จะพูด อย่างง่าย ๆ ก็ท่านปฏิบัติ ไม่เป็น
ไปตามข้อบังคับ คือไปข้าง ๆ คู ๆ มีตรง
ไหนบ้างที่ว้าสั่งให้เลิก นอกจากระเบียบ

วาระ มันจะทมต ถ้าไม่ทมต ต้องประชุม
จนหมด นี้วัน หนึ่ง ๆ คือ จัดเข้าคราวหนึ่ง ๆ
ข้าพเจ้า มีความคิด เห็น อย่างนี้ จึงสนับสนุน
ผู้เสนอญัตติ

หลวงประกอบนิติสาร (พระนคร) :
บางที่ท่านจะรู้สึกแปลกใจว่าทำไมผมถึงลุก
ขึ้นมาค้าน ในเมื่อสมาชิกซึ่งอยู่ในพรรค
เดียวกันสนับสนุนญัตตินี้อยู่หลายคน ก็ขอ
เรียนว่า ญัตติ เรื่อง นี้ มันเป็นเรื่อง ของสภา
โดยแท้ เพราะฉะนั้นสมาชิกแต่ละคนจึง
ควรจะมีความเห็นโดยอิสระได้ ก่อนที่ผม
จะ ชี้แจงต่อไปว่า ทำไม ถึงค้าน ญัตติ อันนี้
อยากจะขอเรียนท่านประธานว่า ผมรู้สึกเป็น
อย่าง ดี ว่า เจ้าของ ญัตติ มีเจตนา ดี ในการ
เสนอญัตตินี้ ตลอด จน ผู้สนับสนุน ก็มี
เจตนาดี ด้วยประสงค์จะให้สภาอันมีเกียรติ
นี้ ได้ทำงานตามที่ได้ รับมอบหมายและตาม
ที่อาสาเข้ามากระทำ โดยเต็มกำลังความ
สามารถ ท่านเจ้าของญัตติถึงยกถ่าว่า
เพราะเหตุที่ สภาประชุมกันน้อยเหลือเกิน
เพียงครั้งวันทุกวันพฤหัสบดี ไม่สมกับ
เงินเดือน หรือ เงิน ประจำตำแหน่ง ที่ได้ รับ
จนถ่าถ่าว่าถ่าชานอะ ไวกันนะ ในชั้นนี้ผม
อยาก จะ แย้งว่าถ่าถ่าเอาเงินเดือนที่สมาชิก
ได้รับอยู่ ๕ พันบาทเศษนี้แล้ว ถ่าหรับ
บางคนถ่าจ จะมาก ไป แต่ไม่ได้ให้มาย
ความว่ามากแก่ทุกคน บางคนอาจจะน้อยไป
ก็ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องเงินเดือนนี้ไม่ใช่ข้อ

คำนึง การที่เราทำงานของชาติแม้แต่เพียง
 ครั้งเดียวเราอาจสามารถที่จะประคับประคอง
 เภทราชของชาติเราไว้ก็ได้ การยกมือขึ้น
 ถึง จะมี ครั้งเดียวอาจ จะทำให้ชาติพลอยถอย
 อย่างอื่นก็ได้ ถ้าอย่างนั้นค่าจ้างทั้งขี้นั้นก็
 ไม่คุ้ม เพราะฉะนั้นเรื่องเงินเดือนนี้ ไม่
 สำคัญ สำคัญเมื่อเราเป็นสมาชิกแล้วเรา
 ทำงานเต็มกำลังความสามารถเต็มที่ที่เราเป็น
 ไม่ต่างหาก คราวนี้เหตุที่ค้านตามทฤษฎี
 ได้ข้าง ข้อย บังคับ ข้อ ๒๑ ว่า การ ประชุม
 ปกติจะต้องดำเนินการตามระเบียบวาระ เว้น
 แต่ที่ประชุมจะลงมติเป็นอย่างอื่น แล้วก็
 เขา ข้อ นี้มาตี ความว่าต้องประชุมตอนบ่าย
 ให้หมดระเบียบวาระด้วยนั้นนะ ผมเห็นว่า
 ยังไม่ถูกต้องนัก ข้อ ๒๑ นี้ถ้าอ่านให้ที่จะ
 เห็นว่าในข้อบังคับที่บัญญัติขึ้นว่า ระเบียบ
 วาระ มีอะไร นั้นต้อง พิจารณา มันไปตาม
 ลำดับที่ปรากฏที่เห็น ได้เด่นชัด ทั้งนี้เพราะว่า
 วรรคสองมีต่อไปว่า เฉพาะเรื่องการควบคุม
 ตามที่กำหนดไว้ ใน ข้อ บังคับนี้ ห้าม มิ ให้
 เปลี่ยน ระเบียบวาระ ยกเอา เรื่องอื่นขึ้นมา
 พิจารณาก่อน นี้แสดงเจตนารมณ์ว่าข้อนี้
 เป็น ข้อ ที่บัญญัติ ถึงลำดับแห่งระเบียบวาระ
 ไม่ใช่หมายความว่าอย่างที่ท่านสมาชิกเข้าใจ
 สำหรับข้อ ๑๕ ที่ว่า การประชุมตามปกติ
 ให้เป็นไปตามมติของสภา เว้นแต่เมื่อ
 ประธาน สภา พิจารณาเห็นว่า ไม่มี เรื่อง
 สม ควบ จะ บรรจุ ระเบียบวาระ สำหรับ วัน

ประชุมครั้งใด ประธานสภาอาจสั่งตกลง
 ประชุมครั้งนั้นเสียก็ได้ นี่ข้ายืนยันเป็น
 เรื่องที่แน่นอนจะระเบียบวาระ ไม่ใช่ข้อบังคับ
 ว่าด้วยการพิจารณาซึ่งได้เริ่มต้นแล้ว เพราะ
 ฉะนั้นข้อบังคับข้อ ๑๕ ก็น่า ข้อ ๒๑ ก็น่า
 ได้ เกี่ยว ด้วย เรื่อง ที่ เรา พิจารณา นี้ อยู่ ใน
 ความจริงถ้าจะพิจารณาข้อบังคับการประชุม
 และ การ ปกติ ของ สภา ผู้แทน ซึ่งเป็น
 ระเบียบที่เราปฏิบัติอยู่แล้ว ท่านผู้เป็น
 ประธาน จะ เห็น ได้ว่า ไม่มีข้อบังคับแม้แต่ข้อ
 เกี่ยว ที่ ให้ อำนาจ ประธานจะสั่งเลิกประชุม
 ตามที่เห็นสมควร มีข้อบังคับอยู่เพียงข้อ
 ๒๓ ที่ว่า เมื่อได้ประชุมกันพอสมควรแล้ว
 ประธานสภาจะสั่งพักชั่วคราวก็ได้ ก็เมื่อ
 เป็นอย่างนั้นแล้วก็ย่อมหมายความว่าประธาน
 สภานั้นสั่งพักการประชุมได้ คำว่า “พัก”
 ก็ต้องหมายความว่าหยุดชั่วคราว แล้วก็มี
 การคัก จึงจะหมายความว่าพัก ไม่ใช่สั่งเลิก
 ประชุม วรรค ๒ ว่า ถ้าประธานสภา
 บังคับโดยมิได้สั่งอย่างใด ให้ถือว่าเลิก
 ประชุมนั้นจะแปลเจตนารมณ์ว่าประธานสภา
 มีอำนาจที่จะสั่งเลิกประชุมตามชอบใจหาได้
 ไม่ กระผม ไม่มีความประสงค์ที่จะขวดยก
 แต่ ว่า ข้อ บังคับ ของ สภา ขี้นั้น ขี้นั้น ได้เอา
 มา จาก ข้อ บังคับ ของ วุฒิสภา เป็นส่วนใหญ่
 ซึ่งผมร่างเอาคนหนึ่ง และข้อนี้ วรรค ๒
 นี้ เราใส่เอา ไว้ในกรณีที่กรณีมีการออกเองถึง
 ขนาด เช่นเกิดชกเกิดค้อย ซึ่งเคราะห์ดี

อย่างยิ่งถ้าเรายังไม่รู้ หรือเกิดถูกระเบิด
ลงตามมา ประธานสงฆ์จะไปขอขมา
ที่ประชุมว่าสมควรเลิกไหม มันก็ไม่ทัน
การ อย่างนี้เราก็ใช้วิธีประธานลุกขึ้นลง
จากบัลลังก์ไป ที่ประชุมก็เลิก นั่นในกรณี
จำเป็น ไม่ได้หมายความว่านี่เป็นบทที่ใช้
อำนาจ ประธาน จะ ทำ อะไร ได้ตามชอบใจ
ความงามมันดีแล้ว ถ้ามันดีแล้ว อาศัย
ข้อบังคับ และ อาศัย รัฐธรรมนูญ ให้ มี การ
ประชุมทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๙ นาฬิกา
มันหมายความว่าอะไร มันหมายความว่า
ความว่าให้เริ่มประชุมเวลา ๙ นาฬิกา ไม่
มีกำหนดเล็ก ก็ย่อมหมายความว่าให้สภา
ประชุม พิจารณา เรื่อง ซึ่งเสนอ มาคือญัตติ
ต่าง ๆ หรือเรื่องต่าง ๆ ญัตติต่าง ๆ หรือ
เรื่องต่าง ๆ นั่น อยู่ ที่ ไทน์ ก็ เรา ก็ ทำ ได้ ใน
ระเบียบวาระที่ตั้ง ไป ซึ่งประธานบรรจุเข้า
มา บรรจุเข้ามาทำไม เขาบรรจุมาให้เรา
พิจารณา ก็เมื่อเช่นนี้แล้วเราก็ต้องพิจารณา
หน้าที่สภาต้องพิจารณาไปจนจบ ส่วนการ
พักเพราะเห็นดีเห็นชอบก็ดี หรือเวลาพอ
สมควรก็ดี มอบให้ประธานวินิจฉัย ซึ่งโดย
เจตนารมณ์ของข้อบังคับ ประธานย่อมจะ
ต้อง วินิจฉัย ด้วย ความ บริ สุทธิ์ ใจ และ
เหมาะสมต่อเหตุการณ์จึงจะถูก ไม่ใช่ตาม
อารมณ์ ขอประทานโทษ ผมไม่ได้ว่า
ประธานทำตามอารมณ์ ผมกำลังอธิบาย
เจตนารมณ์ของข้อบังคับ คราวนี้สมมติว่า

ที่ประชุม ประชุม ไปมัน ไม่รู้จักจบแล้วจะ
ทำอย่างไร ประธานสั่งพักก็แล้วก็ไม่รู้จักจบ
สมาชิกก็เห็นดีเห็นชอบ ๓ วัน ๓ คืน ๗ วัน
๗ คืน ก็ไม่รู้จักจบ แล้วจะทำอย่างไร ข้อ
บังคับ ๓๑ จึงให้เปิดช่องไว้ในข้อ ๗ ให้
สมาชิกเสนอญัตติขอให้เลื่อนการปรึกษาได้
ส่วน ที่ประชุมจะเลื่อนหรือไม่เลื่อนนั้นก็แล้ว
แต่ที่ประชุม เจตนารมณ์ของข้อบังคับจึง
เป็นการเลื่อนประชุม ไปวันอื่น ไปวาระอื่น
นี่ให้เป็นเรื่องของสภาวินิจฉัย ถ้าแม้ว่า
เราจะ ตีความ ในข้อบังคับว่าเป็นอำนาจของ
ประธานแล้ว ความหมายของข้อ ๓๑ ข้อ
๗ มันไม่มีเลย ผมได้ยินมาเหมือนกัน
จริงเท็จอย่างไร ไม่ยืนยัน เพราะไม่เห็น
ด้วยตา ด้วยตนเองว่าเวลา ๑๑ นาฬิกาถึง
ท่านประธานก็ลงไปรับประธานอาหาร แล้ว
ก็ขึ้นมาสังเกตท่านรองประธานที่นั่งข้าง ๆ แล้ว
ท่านก็นั่งคอก แล้วก็ว่ากันไปจนเสร็จวาระ
อันใดอันหนึ่ง บางทีถึงบ่ายสองโมง มี
สมาชิกมากหลายที่ทนหัวได้ก็ทนอยู่ ทน
ไม่ได้ก็กลับไป หรือโมโห เรียกว่าโมโห
หัวข้าว กลับบ้านเลย อะไรอย่างนี้ และ
ระเบียบวาระ นั้นประธานก็สั่งเลิกประชุม
นี่ผมไม่ใช่จะมาประณาม ท่านประธานว่า
ทำ ด้วย ความ ปราศจากไตร่ตรองหรือความ
มุขโกลาณะ เพราะว่าผม ได้เรียนถามท่าน
แล้วว่าทำไมถึงกระทำเช่นนั้น ท่านบอกไม่
ได้หรอก ถ้าขึ้นประชุมตอนบ่ายละก็ไม่

ครบองค์ประชุม ก็ทำให้เสร็จเลยเรื่องหนึ่ง แล้วก็เลิกกันไป เรื่องนี้กระผมเขงก็อัศจรรย์ ตื่นอยู่มานานแล้ว ก็บอกหาโอกาสพูด วันที่มีเป็นเวลาพูด โดยไม่มีเจตนาอะไรเลย ที่จะประณามท่านประธาน ผมก็ยอมรับ เหมือนกันที่ท่านทำโดยหวังดี ถ้าวางจะเกิด ไม่ครบองค์ประชุม ขึ้นมาแล้วก็ขานหน้าเขา แต่ว่าผมอยากจะขอให้ท่านผู้เป็นประธานในที่นี้ ได้โปรดไตร่ตรองดูว่า ผมเสียใจ ท่านประธานไม่อยู่ตรง อยากจะพูดกับท่าน ที่พูดนี้ ไม่ใช่จะแกล้งใจมุกท่าน ล้มหลังหรือก แต่ช่วยไม่ได้ จังหวะพูดนั้นอยู่แค่นี้ อยากจะขอให้พิจารณาว่าการที่เราจะหยุดพักดชนเที่ยง อันเป็นเวลาสมควรที่ควรรับประทานอาหาร และก็ประธานเขงก็สั่งพัก และไปตั้งประชุมต่อตอน ๑๕ นาฬิกาแม่ลมามาชิกมา ไม่ครบองค์ประชุมแล้ว จะเป็นการขานหน้า หรือเป็นการทำลายสถาบันนี้ยิ่งไปกว่าการที่สมาชิกถูกพรัดพรากตกลงจากที่ประชุม ทำให้ไม่ครบองค์ประชุม แล้วอย่างไหนมันดีกว่ากัน ผมเห็นด้วยกับสมาชิกที่กล่าวว่าเราไม่ควรมาสาวไส้ของเราทำให้เป็นที่ขานหน้า ขานตา แต่ว่าขอให้ท่านสมาชิกผู้นั้น ได้โปรดตรองดู การที่หนีไปแทงขีลเสียดนั้น แม้เป็นการไม่สมควร มีอะไรใหม่ในสถาบันที่ไม่สมควรยิ่งไปกว่านั้น ผมเองเข้ามาในสถาบันด้วยความไม่ฝันจะมาพบสภาที่เต็มไป ด้วยเหตุผล แต่ผมเสียใจที่จะกล่าวว่าผม

เข้ามาแล้วพบสถานที่เต็มไป ด้วยเหตุการณ์ บางทีความ รู้สึกเสียเต็มที ในเมื่อเหตุการณ์ ขึ้นถึงขนาดทำให้ราษฎรที่มาทำการประชุมนี้ รู้สึกว่า อ้อ นี่สภาของสภาเขาเป็นอย่างนี้ละหนอ นี่เรามีประชาธิปไตยไปทำไมกัน เราไปออกเสียงเลือกตั้งผู้ไม่กันอย่างนี้ เพราะฉะนั้น เราจะมาตั้งโทษประธานฝ่ายเดียวไม่ได้ พวกเราเองก็เหตุการณ์ขึ้น ทำให้เสียเวลาของสภาไป เป็นอันมากก็มี ที่พูดนี้ไม่ใช่จะแกล้งตัวใคร แต่ว่าก็ด้วยความพบเห็นมา มันถวนทนไม่ได้ ก็อยากจะปรับความเข้าใจกันอย่างไร เวลา สภา ควร จะ ทำอะไร โดย รวยรดี กับ รับผิดชอบ พวกกันด้วยเหตุผล ไม่ใช่ใช้เวลา สภา ล้ม เปลี่ยน ไป ในการ ตักกัน ใน กษ ชาติ วาด ในการ ทะเลาะ กับ ประธาน ไม่ การ ไม่ รัก เขา ชัย บัง คับ แม้ แต่ ประธาน ลก ขึ้น ป็น ซึ่ง ตาม ชัย บัง คับ ก็ บอก ว่า ลมา ชิก มี อภิปราชย์ ต้อง นั่ง ลง ผม เห็น สมาชิก มี กหลาย ลก ขึ้น เถียง ประธาน ว่า ประธาน ... คำ ประธาน ถึง กับ แข่ง ประธาน ซึ่ง มัน ก่อ ให้ เกิด ผล อะไร ขอให้ ท่าน ทั้ง หลาย คิด ดู มัน เป็น ประโยชน์ แก่ ประเทศ ชาติ เรา ไทย หรือ ว่า ท่าน ต้องการ ให้ ราษฎร เขย สภา นี้ เขย สภา บั นี้ นั้น เป็น อีก เรื่อง หนึ่ง รวม ความ แล้ว ผม เห็น ว่า การ เสนอ ญัตติ อันนี้ แม้ ได้ เป็น ด้วย เจตนา ดี แม้ แต่ ผม จะ เห็น ด้วย ว่า เรา ควร ประชุม ต่อ ๆ ไป จนกว่า จะ หมด ระเบียบ

เอวระกลาง ค้างกลาง คืบ ทาม กิ่ง ทามค่าคา
 ด้ว่าชชชอย่างเดี่ยว การลงมติเห็นชอบกับ
 ญัตติ นี้เป็น การ มีค หลักการ และเป็นการดี
 ความซบซบคืบคืบ ถ้าทำตามท่านว่าแล้วทุก
 ครั้งที่เราเลื่อนการประชุมเราจะตั้งลงมติดกับ
 ประชุมบ่ายสองโมงไม่พอเชคมติดอีก ประชุม
 สองทุ่มไม่พอ สองยามไม่พอ พรุ่งนี้ มะรืน
 นี้ มะรื่อนนี้แล้วยอมเสียของญัตติทุกครั้ง
 และเจตนาารมณของซบซบคืบไปไปอย่างม
 ด้แล้วเราจะต้องประชุมจนเสร็จเอง แต่
 ด้ว่าประธาน ไม่มีอำนาจสั่งเลื่อน ส่วน
 ด้จะเป็นดาวร้ายกับประธาน เียงประธาน
 ด้ประธานว่า ไม่มีอำนาจสั่งเลื่อนหรือไม่
 ด้เป็นเสรีภาพของท่าน

นายสอ อัง มารังกุล (บุรีรัมย์) : เมื่อ
 ด้ฟังคำอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ด้แล้วแต่หลายแบบหลายฉบับ เพราะ
 ด้เน้ข้าพเจ้าเคยอภิปรายอยู่ ณ บัดนี้เสมอ
 ด้ทุกอย่างต้องอยู่ที่ท่านประธาน สภาจะ
 ด้เองก็ท่านประธาน สภาจะเรียบริ้อยก็
 ด้นประธานและสภาจะยุติการประชุมนี้ก็
 ด้ที่ท่านประธานตลอดจนกระทั่งมาประชุม
 ด้มีเวลาอยู่ที่ท่านประธาน สิ่งใดที่เรา
 ด้บรรดาสมาชิกทั้งหลายทั้งประเภทที่ ๑ และ
 ด้ประเภทที่ ๒ ได้มอบให้ท่านประธานเป็น
 ด้ประธานที่ประชุม แล้วท่านจะ ไม่รับความผิด
 ด้งหรือ หรือท่านจะรับแต่ความชอบก็ยอม
 ด้ให้ไว้ ท่านไปพิจารณาเหมือนกันทั้งความ

ด้ และความซบ เพราะฉะนั้นเราจะได้เห็น
 ด้หลายครั้งหลายหนแล้วไม่จำเป็น แต่ด้
 ด้พเจ้านี้จะต้องประธานด้ก็เดือนประการใด
 ด้ตาม แต่เราทำด้นั้นเพื่ออะไร เราประชุม
 ด้เพื่ออะไร เราย่อมทราบและเข้าใจดี ซึ่ง
 ด้บาง ท่าน สมาชิกก็ สอนพวกสมาชิกด้วยกัน
 ด้เรียนประอะ แต่ว่าผลสุดท้ายท่านก็ว่าท่าน
 ด้นี้ไม่ด้สามารถสอนประธาน บอกว่าให้
 ด้สมาชิกพูดกับประธาน สมาชิกก็หันหน้ามา
 ด้ชนักกับสมาชิกด้วยกันสนับสนุนรัฐบาล แต่
 ด้ก็ว่าจะเห็นใจรัฐบาลขณะกำลังร้กัน เมื่อลม
 ด้พัด เย็น จากสมาชิกปากหวานเข้าไป ผ่านก็
 ด้ชื่นใจ แต่ว่าอย่าลืมนะ ถ้าเห็นมากร้กันมาก
 ด้ท่านจะเป็นนิวมอนเน็ เพราะฉะนั้นท่าน
 ด้ประธานที่เคารพและ ท่าน สมาชิก ที่เคารพ
 ด้ทั้งหลาย เราชอบเหลือเกินในการที่เราจะ
 ด้เอาเหตุผลซึ่งกันแะกัน แต่บางโอกาส
 ด้ประธานเป็นผู้ทำความขอสงวนขึ้น ซึ่งใน
 ด้ระเบียบ ข้อบังคับเรา บอกให้ด้งระทุ้ช้ได้
 ด้๓ ครั้ง ประธานเองก็ให้ช้ด้ง ๕ ครั้งได้
 ด้โดยเฉพาะคนๆ เดียว แต่ในขณะที่เดียวกัน
 ด้สมาชิก สง สัย ชื่น มา ยก มือ แล้ว ตาม ชื่น
 ด้อารมณ์ประธานสภาเกิดวุ่นขึ้นมาเพราะอะไร
 ด้ไม่ทราบให้หยุดเล็กน้อยอย่างนี้หรือท่าน
 ด้ประธานที่เคารพของบรรดาสมาชิกทั้งหลาย
 ด้เพราะฉะนั้น บรรดา สมาชิกก็เปรียบเสมือน
 ด้เด็กในบ้าน เมื่อพ่อบ้าน ไม่ด้แล้วลูกบ้านจะ
 ด้ทำอย่างไรแล้วจะให้ . . .

ผู้ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร: ขอโทษนะ คุณสังข์ คือว่าเรามี
ประเด็นเรื่องประชุมคือ ไม่มีเรื่องยื้อยืมาถึง
ความหลังของประธานเป็นอย่างไร ผมก็
ทำหน้าที่ทำการแทน . . .

นายสงฆ์ มารังกุล (บุรีรัมย์) : ขอ
ประทานโทษ ผมไม่มีที่นั่งก็ตั้งยื . . .

ผู้ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร: ก็ไม่มีอะไร ประเด็นว่าประชุม
คือ ๑๔.๐๐ น. จะเขากันเขาหรือไม่เท่านั้น
เขากันอย่างนี้ดีกว่า

นายสงฆ์ มารังกุล (บุรีรัมย์) : การ
อภิปรายกระผมเองก็เคารพประธานอยู่มาก
อภิปราย นั้นคงจะเป็นคำที่ท่านเข้าใจ แล้ว
ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ ก็จะมา นี่ข้าพเจ้าสนับสนุน
ญัตตินั้นขึ้นมาวันนี้เราก็ต้องมีเหตุผล เหตุผล
นั้นทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคตจึงจะไป
เหตุผล ที่นี้ในเมื่อเราเป็นอย่างนี้ระเบียบ
วาระเราได้จัดเอาไว้มากมาย เพราะฉะนั้น
ก็อยู่ที่ท่านประธานอีก ในการที่เราจะดู
ปัจจุบันนี้ เราก็ต้องเอาอดีต มาวัด แล้ว จะดู
อนาคตก็ต้องเอาปัจจุบันด้วย ท่านประธาน
ที่เคารพ แล้วก็จะไม่ให้ข้าพเจ้ากล่าวในชั้น
หลังที่จะ ไม่เขามาเปรียบเทียบกับชั้นปัจจุบัน
นี้ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นในการที่เราได้
จัดระเบียบวาระ โดยประธานสภาเป็นผู้จัด
บางอย่างนั้นก็เกิดเปลี่ยนระเบียบวาระขึ้น
มากลางคันซึ่งผิดหลักของการประชุมสภา

แล้วอันนี้ประธานสภาทำให้เห็นกันเดี๋ยวนี้
เขาจับเขามาในอย่างนี้เป็นต้น มีอีกหลาย
ถ้าหากว่าเราจะประชุมไปตามระเบียบวาระ
ในการระดมย้ายในอำนาจของประธานสภา
ก็มี จะให้หยุดการประชุมสภาเมื่อไรก็
ไม่ใช่ ไม่มี เมื่อที่ประชุมไม่ครบองค์ประชุม
ประธานสภาที่ประชุมไม่ได้ สั่งหยุดประชุม
หรือสั่งเลิกการประชุมเพราะสมาชิกไม่ครบ
องค์ประชุมก็ได้ ไม่ใช่ไม่มีอำนาจเลย
สมาชิกสภาผู้แทนคือก็ไปเลย มีอำนาจ
ทำได้ เพราะฉะนั้นจึงอยู่ที่ท่านประธาน
สภาคนเดียว ถ้าหากว่าท่านประธานสภา
ยอมรับเหตุการณ์ทั้ง หลายเขาก็บอกแล้ว
ประธานสภา ประธานนี้ก็หมายความว่า
รับทุกอย่างอยู่ที่ท่านเองต่างหากว่าจะรับ
เหตุการณ์นั้นจะฉะฉางเกิดขึ้นในสภาด้วยวิธี
การอย่างไร แต่ถ้าหากว่าท่านประธาน
ทำไปตาม ระเบียบวาระทุกอย่างแล้วให้มี
ระเบียบ ทุก อย่าง แล้ว ข้าพเจ้า อยากจะดู
เหมือนกันว่าท่านสมาชิกทั้งประเภทที่ ๑
และประเภทที่ ๒ คนไหนจะกล้ากับท่าน
ประธานบ้าง แต่เดี๋ยวนี้ท่านประธานและ
ท่านรองประธานมา ๘.๓๐ นาฬิกาจะไป
โทษใครโทษใคร ไม่ได้อยู่ที่ท่าน ลองดูซิ
เมื่อถึง ๘.๐๐ นาฬิกาพื้ท่านชั้นนั่งบัลลังก์
สมาชิก คนไทย ไม่มา ท่าน จตราภรณ์ ให้
ประธานคนตราบจังหวัดนั้นดูซิใครจะ ไม่มา
บ้าง ไม่มี ลกัน ไปรถกันมาแล้วก็ไม่มา

ประชุมสภาผู้แทนประชุม ๙.๐๐ นาฬิกา ๑๐.๐๐ นาฬิกา ๑๐.๓๐ นาฬิกา อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราเคารพอะไรเราต้องเคารพ ประธานและเคารพบัลลังก์ของท่านประธานสภา เพราะฉะนั้น

ผู้ ทำ การ แทน ประธาน สภา ผู้แทน
ราษฎร : ประเดี๋ยวก่อนซี คุณพูดให้เข้าใจ ประเด็นหน่อย ที่ผมเขียนเมื่อก่อนและอันที่จริงสมาชิกไม่ครบองค์ประชุมแล้วประธานมานั่งไม่ได้ต้องสมาชิกครบเสียก่อนประธานจึงจะขึ้นบัลลังก์ ได้มันเป็นอย่างนั้นต่างหาก ถ้า ไม่ใช่ให้ประธานมานั่งบนบัลลังก์ มารดท่านอยู่ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ที่นี้ประเด็นมี ว่าคุณจะทำใหม่ที่เขาขอต่อเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกาอะ เขาเข้าประเด็นเสียทีเถอะครั้น เพราะเหตุว่าคุณพูดมานานแล้ว

นายสอง มารังกุล (บุรีรัมย์) : เรื่อง ประธานรองประธานนี้ ขอประทานโทษ ผม ไปสกัดเข้าห้องขี้เสยเจีย ไปนิดหนึ่ง เพราะ ฉะนั้นระเบียบวาระมันยังค้างอยู่ มาก ค้างไปทุกครั้ง เพราะเราประชุม ไม่ตรงต่อเวลา ท่านประธาน เมื่อประชุม ไม่ตรงต่อเวลาๆ มันก็หมดไปแล้วระเบียบวาระมันก็มีมากอย่างพระราชบัญญัติหลายฉบับขึ้นมานั่งแล้วเมื่อบ้านมันมัดกั้น นีก็ไปเข้า ไปเกือบเที่ยงแล้ว แล้วมาประชุม กันตอนบ่ายต่อไปอีกเราประชุมอะไรกัน เพราะอุบัติเหตุของสมาชิกที่เสมือมานั้นจริงอยู่

อาจจะดีและอาจจะไม่ดีเราก็มาเสนอกันในที่ประชุมสภา ถ้ามันดีเราก็รับกันไปยอมชอมกันอย่างนี้จะเป็นอย่างไร แต่ว่าจะไม่ให้มีสภาเลยเหมือนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพูด เมื่อก่อนก็เห็นจะรับ ไม่ได้มันต้องมีสภาอยู่วัน ยี่งค่ำ แต่การที่จะดีแค่ไหนเพียงไรนั้น ก็อยู่ที่ท่านประธานอีกนั่นแหละ เพราะท่าน ประธานรับแล้ว เป็นหน้าที่ท่านประธาน จะรับกรรมไป เพราะฉะนั้นที่สมาชิกได้ เสนอ ญัตติ มา ขอ ให้ ประ ชุม ตอน บ่าย นี้ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย แต่ว่าการที่จะแก้ไข อย่างไม่เพียงไรนั้นเราก็หารือกันได้ในสภา นี้ ไม่ใช่ว่าเป็นผู้หนึ่งผู้ใดเสนอมาเมื่อ ไม่ครบ อารมณ์แล้วมันก็จะ ไม่รับอย่างนี้มันก็ไม่ออก ก็ควรจะรับพิจารณาทั้ง ๆ ที่ในข้อบังคับไม่มี เราก็ยังแก้ไขได้เราก็เขียนขึ้น ได้ทุกอย่าง นั้นเราเขียนเองเราทำเองแต่ทุกอย่างนั้น อาจจะไม่ปฏิบัติเองก็ได้ อันนี้แหละเป็น เรื่องที่น่าคิด เพราะฉะนั้นในการที่เพื่อน สมาชิกได้เสนอญัตติมา ข้าพเจ้าเห็นว่า เหมาะสมและควร จะ ให้ท่านสมาชิก ได้ พิจารณา เห็นว่าตอนบ่ายควรจะมี พูดมาก ไปเดี๋ยวก็ท่านประธานก็จะสกัดหมดมากขึ้น ขอเพียง ว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับดำริที่ท่าน สมาชิกที่เสนอญัตติว่าตอนบ่ายควรมี เพราะ ว่าเรา ไม่ควร จะ ค้าง ระเบียบวาระ ให้มาก เกินไป

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) :
 กระทบนี้ฟังอยู่นานแล้ว ส่วนมากไม่ได้
 พุดกันในญาติของคุณทองดี เป็นการมา
 อบรมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกันบ้าง มา
 ไปอบรมประธานสภาบ้าง กรรมการบ้าง
 ลงลี้ยงอยู่ ก็เลยเวลาสภาก็มาแล้ว
 ความจริงกระทบ ไม่อยากจะพุดถึงเรื่องนี้
 เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กจริง ๆ ท่าน
 ประธานที่เคารพ ในการที่พุดถึงสมาชิก
 หนีไปเล่นบิลเดียดกันนั้น กระทบอยากจะ
 ขอประทานกราบเรียนดังนี้ ทุกคนในสภานี้
 เล่นบิลเดียดเป็นกันอยู่หลายคน ขอประทาน
 กราบเรียนว่าบรรดาสมาชิกทั้งหลายเหล่านี้
 ถ้าจะเอาเวลาขณะที่ประชุมและกำลังนั่ง
 ประชุมอยู่นั่งลงไปเล่นบิลเดียดนั้นมันเป็น
 เรื่องของบุคคลที่เขาควรจะระอายต่อใจ
 และตัวเขาเองได้ทำอะไร สมเป็นผู้แทน
 ราษฎรหรือไม่ กระทบคิดว่าเป็นเรื่องของ
 บุคคลที่จะพิจารณา ถ้าหากว่ามาด่ามา
 ล้อด โคลนกัน ไปนอกเรื่องนอกราวอย่างนี้
 ดูเป็นการว่าจะไม่เหมาะสมสำหรับสภา
 สำหรับตัวผมมันได้พยายามรักษาเกียรติ
 ปี ชาติอยู่บ้างในเรื่องที่มาประชุมนี้ จึง
 อยากจะขอให้ท่านเป็นศนฯ ไป ส่วนเรื่อง
 นี้จะไปพุดถึงประธานสภาเป็นอย่างนั้นเป็น
 อย่างนี้เป็นการคำนองอบรมนั้นกระทบคิด
 ว่าเป็นการไม่เหมาะสม ในที่นี้ขอจะขอพุด
 ในประเด็นญาติของคุณ ส.ส. เชียงใหม่ว่าควร

จะรับรองญาติที่มีให้ผ่าน ไปหรือไม่เพียงใด
 แค่ไหน กระทบขอประทานกราบเรียนต่อ
 ท่านประธาน และเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ ได้ไปเตรียมทราบไว้ด้วย
 เราได้มีมติในการประชุมที่แล้วมา ว่าการ
 ประชุมนั้นเริ่มตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกาขึ้นไป
 ไป กระทบเห็นว่านี่เป็นการเหมาะสม
 อยู่แล้วในระยะเวลาของชาติ ในเรื่องงาน
 ของประชาชนนี้เราทุกคนผู้แทนราษฎร
 ย่อมตระหนักในหน้าที่ของเราดีอยู่ การ
 ทำงานให้ราษฎรนี้ไม่ใช่ว่ามานั่งประชุม
 ในรัฐสภาตลอดไป อย่างที่เพื่อน ส.ส.
 จังหวัดเชียงใหม่ ได้เคยเสนอในที่ประชุม
 และคำ ข่อย ครั้ง ปลาย ยุค ปลาย สมัย ที่มี
 รัฐบาลมาและก็เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์บ้าง
 เดียวนี้ หนังสือพิมพ์บางทีก็ ไม่เอา ไป ลง
 เพราะมันเพื่อนเกินไป กระทบอยากจะว่า
 กันอย่างนี้

ผู้ทำ การ แทน ประธาน สภาผู้แทน
 ราษฎร : คุณพีร์ ไม่มีประโยชน์อะไร
 หวอก อย่าเลย เอาเข้าประเด็นดีกว่า
 อย่างเลย

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : เมื่อ
 มันเป็นอย่างนี้กระทบอยากจะขอประทาน
 กราบเรียนว่าการ ไปเพิ่มวันประชุมก็
 ดี ๆ กันไปขึ้น เราประชุมกันได้ เพื่อ
 รัฐบาลมันต้องไปนั่งบริหารราชการแผ่นดิน
 ถ้าเอาเวลามานั่งประชุมตลอดไป ก็

ของชาติคังคังนี้เป็นผลเสียหายต่อประเทศชาติ เป็น อย่าง มาก กระผมว่า อย่างนี้ เพราะฉะนั้นในการกำหนดค่าเป็นมติของที่ประชุมว่าให้ประชุมกัน ในวันพฤหัสบดีเริ่มตั้งแต่เวลา ๙.๐๐ นาฬิกาเป็นต้นไปนั้น ก็ได้ผ่านมติเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติแห่งเชียง ใหม่ท่านก็ถูกใจ ขึ้นมาโดยมาร่างญัตติขึ้นมาเพื่อเป็นการผูกมัดมวลสมาชิกนั้น กระผมคิดว่าไม่ถูกนัก เพราะว่า ได้มีมติอยู่แล้วว่าประชุมตั้งแต่ ๙.๐๐ นาฬิกาเป็นต้นไป และตามข้อบังคับก็ได้เขียนไว้แล้วว่า อยู่ในอำนาจของสภาที่จะพิจารณา ได้ว่างาน ในสภา ในวันที่ประชุม นั้น ได้มีตามระเบียบวาระเพียงใด แต่ไหนที่จะประชุมกันต่อไป เพราะเรา ได้มาประชุมกันตั้งแต่ ๙.๐๐ นาฬิกา ของที่ ตั้ง ๒ โมง ๓ โมง แล้ว แต่ความจำเป็นของระเบียบวาระเฉพาะวันที่จะต้องพิจารณากันในที่ประชุมสภา นี้เป็นข้อที่ กระผม จะ ยืนยัน ว่า ได้ มีการ ประชุม มา อย่างนี้ในการต่อภาคบ่ายก็เคยมีที่สภานี้ได้กระทำไป กระผมไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องเสียหายการที่ ส.ส. เชียง ใหม่ท่านได้เสนอญัตติเข้ามารูปนี้นั้นมันเป็นการผูกมัดและ เป็นการบังคับด้วยว่าตั้งแต่เข้าไปจนถึงเที่ยงให้ประชุมต่อ เที่ยงเป้งลงไปกินข้าวหมด ถ้ามีเรื่องที่สำคัญติดพันพูดไม่ได้แล้ว ก็เพราะระเบียบอันใหม่นี้เขียนไว้ อย่างนั้น

ตอนบ่ายมากกว่ากันไป ถ้ายังเชื่องในตอน บ่ายระเบียบวาระ ไม่มี แล้วก็ซบบังคัมไปเขียนไว้ อย่างที่ ส.ส. เชียง ใหม่เสนอ ในญัตตินี้ กระผมก็ยังไม่รู้ว่าจะจัดระเบียบวาระใหม่เข้ามาให้มันทันประชุมกันในภาค บ่ายหรืออย่างไร กระผมก็ไม่ทราบอีก ฉะนั้นกระผมมีความรู้สึกขุ่นๆของเดิมเข้ามา ค่อยๆแล้ว และก็ ได้มีการที่จะเปิดให้อภิปราย กัน ได้ตาม ระเบียบวาระ แล้ว แต่ ความเหมาะสม เป็นอำนาจของประธานสภาที่จะ ตัดเนิการได้ ส่วนอันไหนที่เห็นเป็นความ รีบด่วนและคังคังยังไม่หมดตาม ระเบียบวาระของการประชุมแต่ละวันพฤหัสบดีที่ได้ระบุดู ถ้าหากว่าประธานจะไล่เลลงไป เราก็ชอบที่จะมาขอเสนอขึ้นมาให้ประชุมกัน เสร็จ ผมก็คิดว่าสภานี้ทำได้ เพราะฉะนั้น เมื่อได้ประมวลด้วยเหตุด้วยผลแล้ว กระผม คิดว่าของเก่ามันคืออยู่เราพอที่จะยังหยิบยก เขาไว้ แล้วเช็ดด้วยว่าในรัฐสภานี้ไม่ใช่ว่า เฉพาะจะมีพรรคของรัฐบาลจะ ตัดตั้งที่จะ คำนึงมติของ ท่าน ส.ส. ท่านผู้มีเกียรติแห่ง จังหวัดเชียง ใหม่เท่านั้น ท่านสมาชิก ฝ่ายค้านชาว โสอีกหลายคนก็มีความรู้สึก อย่างนั้น แสดงออกมาแล้วก็คนหนึ่ง คุณท่าน ส.ส. พระนครก็พูดไปแล้ว แล้วก็มติดเป็น ที่ควรยอมรับกันบ้างว่า การที่เวลาของสภา ที่ต้อง ถูกปลาลงนั้นบางทีก็ว่ากัน ไปอย่าง ชนิดที่เรียกว่า ไม่ต้องเอาเรื่องในประเด็น

ไม่ต้อง เขา เหตุ ไม่ต้อง เขา ผล มา พด กัน
 ลมมตีว่าจะพูดเรื่อง ก. แล้วก็มาตำเรื่อง ศ.
 เลียก่อนเป็นต้น อย่างนี้ก็ว่ากันไป อย่างนี้
 มันควรจะหยิบยกขึ้นมาพิจารณาเถียงว่าใน
 สภานี้สูง ๆ ของเราอย่างนี้ควรจะปล่อย
 ให้เป็น ไปอย่างนี้หรือไม่เพียง ไตแค่ ไท
 นี้แหละครับกระผมจึงคิดว่าเวลาของ สภาที่
 ถูกปล่าไปในลักษณะอย่างนี้มันมี ไม่ใช่ชั้นย
 เพราะฉะนั้น ถ้าจะ ดำเนิน การ กัน อย่าง เขา
 เครื่องเครื่องที่ผลงานของสภาที่จะสู่ประชาชน
 กับประเทศชาติแล้ว ถ้าว่ากันตามระเบียบ
 วาระดั้งเดิมที่วางไว้ กระผมคิดว่าควร
 ที่จะกระทำกันได้ เราไม่มีคนที่จะไปเขียน
 วงจำกัดไว้ เพราะฉะนั้นกระผมขอประธาน
 พุคส์นี้ ๆ กรายเรียนว่าญัตติของ ส.ส.
 เชียงใหม่ที่เสนอมานั้นผมไม่เห็นด้วย อยาก
 จะปล่อยให้ตกไป ควรจะถือมติเดิมที่เรา
 ได้กระทำกันมา.

พันตรี กวาง อภัยวงศ์ (พระนคร):
 ท่านประธาน ผมนั่งฟังอยู่ตลอดเข้าใจสึกว่า
 วนเวียน ๆ คือว่าทำไปทำมาญัตติอัน
 เสนอเข้ามา ก็ไม่ใช่เรื่องของสมาชิกฝ่าย
 ค้านหรือฝ่ายรัฐบาลอะไรไม่ได้ทั้งนั้น คุณ
 ทองดีเสนอเข้ามาผมเข้าใจว่าเพื่อจะผูกมัด
 ประธานสภาให้ทำงานให้มันถูกต้อง แล้ว
 ก็เป็นปัญหาเรื่องประธานจะต้องวินิจฉัยว่า
 ที่ตัว ได้ตัดใจลงไปปฏิบัติตลอดเวลานั้น
 ถูก หรือ ไม่ ถูก ตาม ข้อ บัง คับ อย่าง หลวง

ประกอบว่า เพราะฉะนั้นแทนที่จะให้สมา
 มาว่ากันเองตัวกันเอง ถ้าประธานสภา
 กันไปหมดมี มันไม่ได้เรื่อง นั่งฟังกัน
 เวลาเปล่า ๆ แล้วทำไมประธานถึงไม่ห
 พักสัก ๕ นาที ไปประชุมกันเสียว่าที่
 ทำถูกหรือ ไม่ถูก ถ้ามันไม่ถูกก็มาขอ
 ต่อไปนั่นจะทำใหม่ละเรื่องมันก็ยึดเท่า
 นี้ถ้าที่ มันั่ง อย่างนี้ตำ กัน ไป ตำ กันมา
 ไม่ใช่เรื่องของสมาชิกสภาที่ สมาชิก
 ตกลงกันแล้วว่าวันพฤหัสบดีประชุม ตั้งแต่
 ๘ โมงเช้า จะไปหยุดกันเมื่อไรก็ช่าง
 เอะ เรื่องมันอย่างนี้ แล้วประธานส
 บอกว่า ไม่เอาละมันจะหยุดบ่าย ๒ โมง
 ใช้หัวก็หัว ไปอย่างที่ว่ากันนี้ มันตก
 อย่างนี้ ผมเห็นปฏิษิตกันมาตั้งแต่ค
 มนั่งคิดสักเรื่องกันเข้าบ่าย ๒ โมงเย็น
 เสร็จ ไม่เสร็จไม่รู้แน่ทุกที แล้วต้องได้
 กันหมด แล้วที่เวลานี้มันเป็นปัญหาเรื่อง
 ว่าที่คุณทองดีเสนอมานี้ ผมอยากจะขอ
 เขียนท่านประธานว่า เพื่อจะได้พูดว่าท่าน
 ประธานท่านนั้นทำไม่ถูก ที่นี้ท่านประธานถ
 ไปประชุมตกลงประธานรองประธานและ
 เจ้าหน้าที่ทั้งหมดไปประชุมกันของสภานี้ไป
 ประชุมกันว่าข้อบังคับที่หลวงประกอบว่า
 ถูกไหม ประธานทำถูกไหม ถ้าถูกท่านก็
 ยืนหมดเรื่องถ้า ไม่ถูกท่านก็เปลี่ยนให้มันถูก
 ก็แล้วกันทั้งหมดเรื่อง นี้เป็นอย่างนี้สมาชิกจะ
 ไม่ต้องตำกัน แล้วท่านสมาชิกทั้งสองฝ่าย

ถ้ามันเรื่องอะไรมันเท่ากับท่านเซกหัวตัวท่านเองพระ... มันเรื่องราวอะไร แล้วท่านไปคำประธานสภาพท่านเมื่อไหร่ มันก็ไม่พ้นเพราะฉะนั้นผมขอเสนอว่าให้ประธานสภาหยุด ๕ นาที ไปปรึกษากันแล้วมาบอกว่าถูกหรือไม่ถูก

ผู้ทำ การแทน ประธาน สภา ผู้แทนราษฎร : ต่อไปนี้เป็นวาระฝ่ายค้าน

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าไม่เข้าใจท่านประธานว่าเป็นวาระฝ่ายค้าน บางที่ท่านอาจจะเข้าใจคลาดเคลื่อนครับ ท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์พูดเมื่อตะกี้ว่ามีได้สนับสนุน และมีได้ค้าน แต่ข้าพเจ้าลุกขึ้น มานั่งเพื่อจะสนับสนุนญัตติของผู้เสนอญัตติที่ท่านประธาน จะโปรดว่าอย่างไร

ผู้ทำ การ แทน ประธาน สภา ผู้แทนราษฎร : เท่าที่คุณคงพูดเมื่อกี้บอกปรายนั้นคุณคง ก็อยู่แล้วว่า เป็นวาระ ของฝ่ายสนับสนุน และ ก็ผมก็ให้พูด ไป แล้วก็มี แนวที่เป็น การ สนับสนุน ญัตติอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นผม จึงถือ โอกาส ว่า พูด โดย ถูก ต้อง เพราะฉะนั้นต่อไปนี่ก็เป็นเรื่อง ของฝ่ายค้าน ถ้าหากว่าคุณจะสนับสนุนก็ฟังไว้ก่อนแล้วผมจะให้คืนค้ำพูด

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) : อย่างนั้นก็ได้ประธาน

ขุนกองฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) : ความจริงญัตติเรื่องนี้มันจะได้เสร็จสิ้น ไปเสียหมดแล้ว แต่ว่ามันก็ติดขัดกันโดยให้เหตุผลต่าง ๆ ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอถือโอกาสชมเชย คุณทองดี และผู้สนับสนุน ญัตติของคุณ ทองดี ว่า เป็น ผู้ที่มี ความ ซื่อสัตย์ ซื่อตรง ประารถนาที่จะให้การประชุม ได้เป็น ไปด้วยดี และให้ ได้มากที่สุด ตาม ที่มีระเบียบ ไว้สำหรับในการ ที่ได้เสนอญัตติ กันและก็ได้มีการอภิปรายกันมานานนี้ขอเสนอว่าในเรื่องนี้ ควรจะได้ พุดกัน ใน ๒ ประเด็น คือว่าในประเด็น เกี่ยวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เข้าประชุม อีกประเด็นหนึ่งก็เกี่ยวกับ สภานิติ ของประธาน สภาผู้แทน ราษฎร โดยที่เรื่องนี้ ได้มีสาระสำคัญว่า ต้องการ จะให้มีการประชุมตามระเบียบวาระจนเสร็จสิ้นไปตามข้อบังคับข้อ ๑๘ ว่า มีระเบียบวาระ ประการใดก็ได้ ให้พิจารณาให้เสร็จ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ฝ่ายผู้เสนอจึงได้เสนอว่าเมื่อประชุม ไปจนถึง เวลาสมควร ในตอนก่อนเที่ยงก็ให้ หยุดพักเสีย แล้วก็มาประชุมกันใหม่ในตอน ๑๕.๐๐ นาฬิกา ผู้เสนอจึงได้เสนอเป็นญัตติขึ้นมา ดังนี้ในเรื่องนี้ความจริง มีอยู่หลาย ประการ ที่ผ่านสมาชิก ได้ตกลง ไปในทำนอง ว่าการประชุมนี้ฝ่ายประธาน สภาผู้แทน ราษฎรนั้น มิได้ ปฏิบัติ ให้เป็น ไปโดย ชอบ หรือโดย ไม่สมควรแก่ เหตุการณ์ เป็นต้นว่าประชุมสายเกินไป

บ้างเล็กเร็วเกินไปบ้างอะไรเหล่านี้ ใน
 เรื่องนี้ควรจะกล่าวได้ว่าการที่จะเริ่มประชุม
 เมื่อใดนั้น ที่จริงตามข้อบังคับก็มีปรากฏ
 โดยชัดแจ้งว่า จะ เริ่ม ประชุม ตาม กำหนด
 เวลาที่ได้ตั้งมติไว้ว่า ๘.๐๐ นาฬิกา แต่
 ว่าการที่จะเริ่มประชุมได้นั้นจะต้องมีเงื่อนไข
 อย่างหนึ่งว่า สมาชิก จะต้อง มา ครบ องค์
 ประชุม เพราะฉะนั้นการที่สมาชิกครบองค์
 ประชุมเมื่อใดนั้นก็คงสุดแล้วแต่ท่านสมาชิก
 จะ ได้ เข้ามา ในห้อง ประชุมนี้ ครบ หรือไม่
 ขันนี้ ก็เป็นหลักฐานหนึ่งจะโทษประธานสภา
 ไม่ได้ ถ้าพูดถึงว่าจะให้ความยุติธรรมกัน
 แล้วก็เป็นที่ทราบ หรือปรากฏ อยู่ว่าประธาน
 สภาหรือรองประธานสภานั้น จะต้องมาคอย
 ระวังเวลา อันนี้เป็นความจริง เพราะว่า
 ได้ ปรากฏว่า ประธานและรอง ประธานนั้น
 จะต้องอยู่ในห้อง ของที่ทำการ ประธาน นั้น
 เพื่อฟังว่าเลขานุการจะไปรายงานว่าสมาชิก
 หนึ่งในที่ประชุมครบองค์ประชุมหรือยัง นี้
 เพราะ ฉะนั้นอันนี้ ก็เห็นจะเป็นการให้ความ
 ยุติธรรม ได้ว่าฝ่าย ประธาน นั้น มิได้ มีการ
 เกียจคร้าน หรือว่า หลบหลีก ที่จะ ไม่ประชุม
 ตามกำหนด ที่นี้ส่วนการเล็กน้อยโดยข้อ
 บังคับข้อ ๒๓ คุณหลวงประกอบชกประทาน
 โทษขอขอกนามได้กล่าวไว้ในข้อ ๒๓ นั้น
 ประธาน ไม่มีอำนาจที่จะสั่งให้เลิกที่จริงใน
 ข้อ ๒๓ นั้น มีอยู่ ๒ วรรค ๆ แรกนั้นเป็น
 การเรียกว่างดประชุมชั่วคราว หรือพักการ

ประชุมชั่วคราว แต่ในวรรคหลังนั้นให้สิทธิ
 พิเศษที่ประธานสภาจะ ได้วินิจฉัยว่าเป็นการ
 อันสมควรที่จะเลิกประชุม ได้หรือยัง เพื่อ
 ให้เหมาะแก่เหตุการณ์ คือในวรรคหลังนั้น
 บอกว่าเมื่อ ประธานลงจากบัลลังก์ โดยมีได้
 สั่งประการใดก็ถือว่าเลิก อันนี้เพื่อให้สิทธิ
 พิเศษ ที่ ประธาน จะ ได้ คัดสิน ว่าเป็น การ
 สมควรแล้วที่จะเลิก เป็นต้นว่าสมาชิก
 อยู่ในที่ประชุม นั้น ไม่ครบองค์บ้าง หรือ
 ว่าจนจะไม่ครบองค์บ้าง หรือบรรยากาศ
 อื่นๆ หรือเหตุการณ์อื่น ๆ อลเวง ไม่เป็นการ
 เหมาะสมที่สมควร จะหยุดพักบ้างก็หยุด ไป
 อะไรเหล่านี้เป็นการให้โอกาสที่ประธาน
 สภาจะ ได้ยืดหยุ่นและปฏิบัติได้ ในส่วน
 เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าฝ่ายท่านผู้เสนอนั้น
 เมื่อมีเจตนาดีเช่นนี้และปรารถนาที่จะให้สภา
 นี้ ได้เกิด ความ สนใจ และ ได้ทราบว่า การ
 ประชุมนี้ควรจะให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็น
 หมดระเบียบวาระตามข้อ ๑๘ ข้าพเจ้าก็
 คิดว่า ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องมามีการเสนอ
 ญัตติให้มีการกำหนดเวลาการประชุมสภานี้
 เป็นสองตอน ดังที่ท่านผู้เสนอได้เสนอมา
 นั้น คือว่าถ้าหากส่วนท่านสมาชิกจะได้
 พริ้มเพียงกัน อันนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้า
 อบรมท่านสมาชิก คือหมายความว่าถ้าเรา
 ได้เกิดลำบากในความ ลำคัญว่าเราจะต้อง
 ประชุม ได้มากที่สุดแล้ว เราก็มาประชุม
 ให้พริ้มเพียงให้มันครบองค์ประชุมเสมอ

ส่วนท่านผู้ใดจะออกไปข้างนอกโดยกิจธุระ
 บางอย่างเล็กน้อยนั้น เมื่อรีบเข้ามาให้
 ครบองค์ประชุมก็หมดเรื่องไป แล้วท่าน
 ที่ปรากฏมานั้น ไม่ใช่ว่าจะแก่งัดพูด คือว่า
 ในขณะที่มีการประชุม และเราก็บอกว่า
 นัดประชุมตอนบ่ายนั้น นี้ปรากฏเป็นเวลา
 นานจะเป็นด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบ จะโดย
 ใครได้ คือว่านัดประชุมตอนบ่ายสองโมง
 ก็เกิดมีกิจธุระจำเป็นสำหรับท่านสมาชิกทั้งที่
 ท่านเป็นรัฐบาลหรือ ไม่ได้เป็นรัฐบาลก็ตาม
 ก็ไม่อาจจะมาประชุม โดยพร้อมเพรียงกัน
 ในตอนบ่ายได้เพราะไม่ได้นัดกัน ไม่รู้กัน
 ว่าใครจะมีเวลาหรือว่าใครจะมีธุระอะไรใน
 ตอนบ่าย บางคนคิดว่าเราไม่มา แต่คน
 อื่นคงจะมาอะไรเหล่านี้ ในที่สุดเมื่อมา
 เขาก็ไม่ครบ หรือมาครบในตอนแรก
 พอประชุมไม่ได้สักประเดี๋ยวประด๋าวก็ไม่
 ครบสักอะไรเหล่านี้ นี่ก็เป็นเรื่องอย่างหนึ่ง
 ที่ว่าเมื่อสมาชิกไม่ครบองค์ประชุมนี้ ก็ยอม
 เป็นไม่ครบก็ประชุมไม่ได้ ก็จำเป็นต้อง
 เลิกประชุม ก็จะเสียเวลา ดังนั้นในการที่
 เราจะกำหนดเวลา ๑๕ นาทีก็ต้องประชุม
 ประการหนึ่ง สมาชิกไม่ครบองค์ประชุม
 ก็จะประชุมไม่ได้ นี่ก็เป็นประการที่สำคัญ
 ประการหนึ่ง นี่ก็จะเป็นหมิ่นไป หรืออีก
 ประการหนึ่ง ถ้าหากว่าระเบียบวาระในวัน
 นั้นมีหมดเสียในตอนก่อนที่จะประชุมใน
 ครั้งที่สองก็ไม่มีปัญหา เราเลิกประชุมไป

แต่ที่ว่ามาประชุม ไม่ครบ องค์ประชุมก็ดี
 หรือมาประชุมแล้วสักประเดี๋ยว ไม่ครบองค์
 ประชุมนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะ
 ฉะนั้นในเรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดว่าอยู่ที่บรรยากาศ
 ของที่ประชุม ถ้าหากต่อไปในกาลข้างหน้า
 ที่นั่นสถานที่นั้น จะได้ออมชอมหรือจะได้อำหนด
 กันว่าเวลาจะเข้าประชุมทางฝ่ายท่านประ
 ธานสภาที่จะได้ออโอกาสเปิดประชุมตาม
 กำหนด เมื่อครบองค์ประชุมแล้วก็จะได้อ
 ให้เวลาเลิกหรือพักการประชุม ในเวลา
 เต็มหรือบ่ายโมงก็ตาม เพื่อได้ออโอกาส
 รับประทานอาหารซึ่งเป็นวิสัยของบุคคลจะ
 ต้องมีการพักรับประทานอาหารนั้นแล้วก็นัด
 กันใหม่ ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้ก็จะเป็นไปได้
 เพราะเหตุว่าเท่าที่เคยทำมาแล้วนั้น ถ้ามี
 ญัตติสำคัญเราอาจจะประชุมกันเรื่อยๆ ไป
 ทั้งตอนเช้าและตอนบ่ายกลางวันและรุ่งขึ้น
 หรือวันต่อๆ ไปก็ยังทำได้ และอันนี้ก็
 ย่อมเป็นอำนาจของประธานสภาที่จะปฏิบัติ
 ได้ และปฏิบัติมาแล้วนั้น ดังนั้นจึงเห็นว่า
 ถ้าเราจะไปชี้แจงกำหนดเอาไว้โดยไม่มีขอบ
 เขตเลยเลย หรือโดยไม่ให้ยืดหยุ่นได้โดย
 ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ชอบ เพราะฉะนั้นจึงคว
 จะให้เป็นไปโดยสายกลาง คือว่าถ้าเค
 ไปตามพระพุทธเจ้าท่านว่า มันก็จะต้อง
 ขาดหย่อนกันไปก็ไม่ได้ พชติๆ กลางๆ
 นั้นแหละทำให้ดี ทำให้ดี ทำให้ใช้ได้
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้ตามข้อ

บังคับซึ่งมีอยู่ในเวลานั้นเป็นปกติแล้วที่จะ
ได้ปฏิบัติ สำหรับให้การดำเนินการประชุม
ตามระเบียบวาระนั้น ได้เป็นไปด้วยดีและ
เป็นไปสมเจตนาของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย
ตลอดจนท่านผู้ที่ขยันที่จะอยู่ประชุมให้ได้
มากที่สุด เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าถ้าเราไป
ทำตามญัตติที่ท่านผู้มีเกียรติเสนอขึ้นจะเป็น
การไม่เหมาะสม คือจะเป็นการเคร่งเกินไป
หรือจะเป็นการหาที่จะเรียกว่าเสียหาย
และถ้าหากว่าเราจะปล่อยไว้ตามเดิม แล้ว
ก็จะ เป็น โอกาสที่ท่าน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎรที่จะทำการให้สำเร็จสมความประสงค์
และท่านสมาชิกทั้งหลายก็เมื่อรู้หน้าที่และ
ความต้องการ ตรง กันเช่นนี้แล้วเราต่างมา
ประชุมก็หมดเรื่อง และเมื่อใดเห็นว่า
บรรยากาศสมควรจะเลิกได้ พักได้ ก็พักได้
มันก็หมดไป จึงไม่ต้องเสนอหรือจึงไม่
ต้องให้เป็นไปตามญัตตินี้ก็ได้ หวังใจว่า
ท่านผู้เสนอคงจะพอใจ ถ้าเข้าใจกันด้วยดี
และชอบตรง

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) :
ผมขอขอบคุณท่านที่ท่านได้ชี้ข้าพเจ้า ๒ ครั้ง
ในการที่ข้าพเจ้าเป็นบุคคลคนหนึ่งที่ได้เซ็น
ชื่อรับรองญัตติของท่าน ส.ส. เชียงใหม่ขึ้น
โดยมีเหตุผลที่ว่า ได้พิจารณาญัตติแล้วและ
ได้ถาม ความประสงค์ ของผู้ยื่น ญัตติ นี้ว่า
มีความ ปรารถนาในขั้นที่จะให้สมาชิกสภา
ผู้แทน ราษฎร ของเรานี้ ได้มีเวลาประกอบ

กรณียกิจ คือสภา นิต บัญญัตินี้ ได้มีภาคภูมิ
ยิ่ง ไป กว่า นั้น โน ญัตติ นั้น ได้ขอ ให้ท่าน
ประธาน ได้พิจารณาในภาคย้ายข้อ ไปด้วย
เจตนากรณีนั้น ข้าพเจ้า ได้สอบถามผู้
เสนอญัตติแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่เป็นการ
ขัดขัด บังคับ ข้อหนึ่ง ข้อ ใด คือข้อ ๑๕ กิติ
ข้อ ๒๑ กิติ ข้อ ๒๓ กิติ แม้แต่ประการใด
เพราะเหตุว่า ในการ ที่เรามาประชุมกัน
นั้น จากข้อเท็จจริง และจากการ ปฏิบัติของ
ท่านประธานสภา ข้าพเจ้า ไม่ได้หมายความว่า
ว่าท่านผู้ทำการแทนประธานเดี๋ยวนี้ ท่าน
ประธานที่แท้จริง ไม่กล้าจะประจัญหน้ากับ
ญัตตินี้ ท่านจึงได้ตั้ง ไปเสียจากข้อดังกล่าว
ซึ่งตาม ปกติ นั้นท่านกลับขึ้นมา นั่งเสียนาน
แล้ว . . .

**ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร :** โส คุณานันท์ อย่าไปว่าท่านเลย
ท่าน ไปอยู่ ที่อื่นนี้ครับ ไม่เหมาะ ครับ
ไม่เหมาะ

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) :
ข้าพเจ้ากำลังเข้าสู่ประเด็น ข้าพเจ้า ไม่ได้
ว่าท่านและข้าพเจ้า ไม่อาจเชื่อมที่จะ ไปก้าว
ล่วงอย่างนั้นด้วย ได้มีสมาชิกหลายท่าน
รวมทั้ง ท่านหัวหน้า พรรค ประชาธิปัตย์ ได้
บอกว่า จะมาพูดให้เสียเวลาทำ ไม่ในญัตติ
เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ยื่นแต่ก็ได้ อยู่ในสภา
มานาน ประมาณ ๑๐ กว่าปี เหมือนกัน
ท่านสมาชิกจังหวัดพระ นคร ใหม่ท่านหนึ่ง

ซึ่ง ได้มีหลายท่านบอกว่าเป็นสมาชิกอาวุโส
 ท่านเพิ่งเข้ามาเป็นผู้นำแทนในสมัยนี้ แต่ว่า
 ท่านเคยเป็นสมาชิกวุฒิสภา ข้าพเจ้าอยู่ใน
 สภาในสมัยโน้น พ.ศ. ๒๔๘๘ พ.ศ.
 ๒๔๘๙ ข้าพเจ้าคิดว่าจากข้อเท็จจริง
 วุฒิสภานั้น ได้ตั้งขึ้นที่หลังพฤศจิกายน และก็
 ทั้งสองสภานั้น ได้ตั้งขึ้นที่หลังสถาปนา คือ
 สภาผู้แทนราษฎรนี้ เพราะฉะนั้นที่ท่าน
 กล่าวอ้างว่าในการที่มีข้อบังคับปัจจุบันนี้ นำ
 มาจากข้อบังคับของวุฒิสภานั้น ข้อเท็จจริง
 ข้าพเจ้าคิดว่าสมาชิกหรือในสภาวุฒิสภานั้น
 น่าจะเอาจากสภาผู้แทนราษฎร ไปร่างใหม่
 มากกว่าโดยถือเป็นแบบฉบับ ในข้อ ๒๓
 ข้อบังคับที่เราใช้กันปัจจุบันนี้ พรรคแรก ให้
 อำนาจประธานสภาในการที่จะสั่งให้พักชั่วคราว
 พรรคที่สอง ก็ให้อำนาจประธานสภา
 อีกในการที่แม้แต่จะเดินลงมัลลิ่งก็ ซึ่งพรรค
 ประธานก็ไม่อยู่ก็ถือว่ามีการเลิกประชุม ได้
 แล้ว เพราะฉะนั้นอำนาจหน้าที่บัญญัติไว้
 ก็ดี โดยข้อบังคับข้อ ๓๓ นี้ก็ตีพิมพ์ส่ง
 ไปบัญญัติว่าในการที่จะเลิกประชุม นั้น
 ประธานจะต้องเป็นผู้สั่ง มีพักต้องบัญญัติ
 ไว้อย่างนั้น ให้พิมพ์เพ็ชร์ ท่านเป็นนัก
 กฎหมายที่ขอมจะตีความ ได้ดีในเรื่องอย่าง
 นี้ ถ้าหากว่าท่านจะตีความด้วยความยุติธรรม
 ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องที่มีอยู่ตอนนี้ ไม่ใช่เป็น
 เรื่องไร้สาระเป็นเรื่องมีเหตุผล ข้าพเจ้า
 ไม่สามารถที่จะ ไปกล่าวล่วงไปอ้อมรรมท่าน

ประธานสภาของข้าพเจ้าได้ ด้วยเหตุที่ว่า
 จากข้อเท็จจริงจากการปฏิบัติมานั้น พอมี
 ระเบียบวาระ ในวัน พฤหัสบดีตามมติของที่
 ประชุมนี้ให้ประชุมชาติตย์ละ ๑ ครั้งตรง
 กับวันพฤหัสดีและเริ่มแต่เวลา ๙ น. เป็น
 ต้นไปนั้น ท่านประธานยกมจะทราบหน้าที่
 ของท่านเองว่า การเริ่มอย่างนี้เวลาสั้นสุด
 ไปเพียงใด และก่อนที่จะสิ้นสุดโดยมีการ
 เลิกประชุมนั้นน่าจะคิดถึงปัญหาอยู่ ๒ อย่าง
 ก็อย่างที่ ๑ นั้น หมดระเบียบวาระการ
 ประชุมแล้วหรือหาไม่ ประการที่ ๒ นั้น
 ตามหลัก ของ วิญญูชน ที่ควร จะ ปฏิบัติต่อ
 สังคมและปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวันนั้น
 ถึงเวลาใดควร จะหยุดพักก่อนกันเสียบ้าง
 โดยต้อง ได้มีนขาอาหารแล้ว ก็เมื่อเป็น
 เช่นนี้ท่านอาจจะต้องสั่ง อย่างเป็นทางการ
 ลงไปในข้อ ๒๓ พรรคแรก เมื่อประชุมถึง
 เกือบ ๑ ชั่วโมง หรือ เวลาอันสมควร แล้ว ทิวแล้ว
 ท่านประธาน ไม่ใช่ หลบ ไปกินอยู่คนเดียว
 ก็สั่งให้เลิกให้ พักชั่วคราวเสียก่อน ได้ตาม
 ข้อบังคับข้อ ๓๓ นี้ และก็แจ้งให้ที่ประชุม
 ทราบว่า ให้เริ่มประชุมใหม่ในคนบ่าย
 ข้าพเจ้าจึงได้เซ็นชื่อรับรองญัตตินี้ในกรณี
 ที่จะต้องการให้มีการอภิปรายกันในสภาว่า
 แบบอย่างที่ท่านประธานสภา ได้ปฏิบัติมานั้น
 หวโซ ได้มาปฏิบัติในสมัย รัฐบาลพรรค
 เดิมนั้นคิดลาก็หาไม่ การปฏิบัติเช่นนี้มา
 แล้วตั้งแต่ปี ๒๔๘๙ เป็นต้นมา ในสมัย

ตามหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ เป็นรัฐบาล
หลายครั้งหลายหนก็ได้ใช้อย่างนี้ เพราะ
ฉะนั้นแล้วแต่ด้วยบุคคลผู้ที่จะมาเป็นประธาน
มีความคิดในการที่จะพิจารณาให้รอบ
คอบว่าการดำเนินการประชุมสถานการณ์ควรจะ
มีการหยุดพักชั่วคราวเมื่อใด เมื่อมีระเบียบ
วาระที่ ได้บรรจุ มาในวันนั้น แล้ว สมควรจะ
ประชุม ต่อหลังจากพักชั่วคราวแล้วหรือไม่
ประธานก็ยกมือมีอำนาจสั่ง ได้ ไม่ใช่ว่า
ไม่มีข้อบังคับ ข้อใดบัญญัติให้ประธานสั่ง
เลิกประชุมบัญญัติให้ประธาน อย่างไหน
อย่างนี้ เสนอขอมติจากที่ประชุมเสมอไป
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจจะตีความมากมายเกิน
ขอบเขตของข้อบังคับ ไปโดยที่ข้อบังคับนี้
ได้บัญญัติ ขึ้น ด้วย กฎหมาย รัฐธรรมนูญ
มาตรา ๘๐ เรา ไม่ใช่มาใช้บัญญัติ ในสภา
ซึ่งเราตั้งข้อบังคับกันเอง เราบัญญัติ
โดยอาศัยการสนับสนุนของบทกฎหมายคือ
รัฐธรรมนูญ ก็เมื่อเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจึงคิด
เห็นว่าในการที่ได้มีสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอ
ขึ้นมาในรูปที่จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศ
ชาติและการประชุม ในสถานการณ์บัญญัติของ
ชาตินี้ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงใน
การที่จะเห็นสนับสนุนได้ เพราะเป็น
สิ่งที่มีสาระอันสมควร จะนำเข้ามาปรึกษา
หารือ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ท่านประธานอาจจะ
สงสัยว่าจะให้ลงมติในรูปใด จะให้ลงมติ
ว่าให้ประชุมในภาคบ่ายต่อไปเป็นการบังคับ

ซึ่งจะทำให้มีข้อบังคับ หรือเป็นการผูกมัด
พวกเราเองในสถานการณ์ว่าจำต้องอย่างนั้น จำ
ต้องอย่างนี้ อะไรอย่างนั้นนั้นจะเป็นการ
แตกเข้า ไปอย่างที่ท่านสมาชิกสภาตลอด
นั้น ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึก ว่า เรามีทางออก
ทางออกประการแรกซึ่งทางจะไม่เป็นมติ
ข้าพเจ้าขอเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่า โดยญัตติ
นี้ได้ประโยชน์ ๒ ประการ ๑. ทำให้
ประธาน สภา หรือ ผู้ที่ เข้า นั่ง ทำการ แทน
ประธาน สภา นั้น ให้สั่งวาระ และ ลำดับ ใน
หน้าที่ว่าควรจะ ดำเนินการ ประชุม ไป เพียง
เพียงประการใด เหมาะสมอย่างไร พัก
ชั่วคราว ไปกินอาหารกลับมากใหม่อย่างไร
นี่เป็นข้อที่ท่านจะต้องถ้อยคล้าย ๆ ว่าเป็นคดี
๕ คดี ๘ ที่ท่านจะต้องพยายามระมัดระวัง
อยู่เสมอ ส่วนประเด็นที่ ๒ นั้นถ้าหากว่าเป็น
การหนักอกหนักใจที่เราจะต้องมาลงมติว่า
จะไปลงมติว่าอย่างไร ทั้ง ๆ ที่เราลงมติมา
หลายเดือนในสมัยประชุมวิสามัญนี้ว่าให้
เริ่มมีการประชุมในวันพฤหัสบดีอาทิตย์ หนึ่ง
๑ วัน เริ่มแต่เวลา ๘.๐๐ นาฬิกา เป็นต้น
ไปนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าทางออกอันนี้ก็น่าจะ
ลงมติ ได้ ใน รูปที่ จะเห็น ด้วย กับ ญัตติที่
เสนอนี้โดยมีเงื่อนไขว่าให้ประธานนี้ต้อง
ระมัดระวังหาทางออกอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็คิด
ว่าเป็นเรื่อง ที่ท่าน ประธาน ก็ จะหนักใจ
เหมือนกัน แต่อย่างน้อยเราก็จะได้มาพบ
กันในวันนี้ว่าเรื่องมันเป็นอย่างนี้ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุนญัตตินี้

นายเลิศ สัมพันธ์รักษ์ (ชัยภูมิ) :
 เท่าที่ได้ฟังอภิปรายมานี้ กระผมรู้สึกว่
 ส่วนมากเราก็พูดกันเฉียดๆ กันไปเฉียดๆ
 กันมา ญัตตินี้มีแต่เพียงว่าให้เพิ่มเวลา
 ประชุมต่อเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกาเท่านั้นเอง
 แต่เท่าที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปรายกัน
 มานี้ก็ล้วนแต่ยกอุทาหรณ์บ้าง ว่ากันบ้าง
 อะไรกันบ้าง ผมขอเรียนตรงๆว่า เมื่อญัตติ
 มีเช่นนี้ เราเห็นสมควร เพิ่ม เวลา หรือไม่
 สมควรจะเพิ่มเวลา การเพิ่มจะได้ผลดีหรือ
 ไม่ แล้วถ้าไม่เพิ่มจะเสียหายหรืออย่างไร
 ตามความคิด กระผมเห็นว่า เท่าที่ลงมติไป
 แล้วมันเริ่ม ประชุม ตั้งแต่ ๑๕.๐๐ นาฬิกา
 ทุกๆ วัน พฤหัสบดีนั้น มันเป็นเวลาเหลือ
 เพื่อสำหรับที่สภาฯจะได้ประชุมกันแล้ว การ
 ที่เราจะมาลงมติดีกว่าให้เพิ่มเป็น ๑๕.๐๐
 นาฬิกา ความจริงไม่ต้องมีญัตติเช่นนี้เลย
 เราก็ประชุมกันได้อยู่แล้ว ยกตัวอย่างวันนี้
 เป็นต้น ถ้าเรื่องเรายังมีอยู่ ขัดกันเพียง
 แล้ว สมาชิกบางคนที่ว่า จะสละเวลาเพื่อ
 ชาติ อภิปรายไปแล้วก็ถูกไปแล้วตั้งหลาย
 ท่าน อย่างนี้เป็นต้น เพราะว่ามันเป็นเรื่อง
 ของปลุชน ถึงเวลาหิวก็ต้องหิว เวลาไม่หิว
 ก็มาทำงานกัน ดังนั้นถ้าเราเกิดจะมีญัตติให้
 เพิ่มเวลาเป็น ๑๕.๐๐ นาฬิกา ถ้าเมื่อ
 บางวันเรื่องมันไม่มีจะว่าอย่างไร ก็มาถึง
 นั้นประชุมเสร็จแล้วก็เลิกประชุม ขอบัด
 ประชุม เพราะว่าไม่มีเรื่อง เป็นการผูกมัด

โดยไม่มีความจำเป็นอย่างไรเลย กระผม
 เห็นว่า ถ้าที่ถูกต้องท่านเป็นคนเข้าใจได้ต่อ
 เวลาราชการบ้านเมืองของประเทศชาติแล้ว
 ก็ขอที่จะสงวน เวลา พูดกัน ที่ตรงประเด็น
 ไม่ใช่ พูด อ้อม ค้อม กัน ไป อ้อม ค้อมกันมา
 เสร็จแล้วก็มาโทษว่าสภาฯ นี้ ทำให้เสียเวลา
 ก็พวกเราทุกๆ คนนี้แหละพูดกันให้เสียเวลา
 แต่ว่าเสียเวลาได้ประโยชน์ หรือไม่ได้
 ประโยชน์เท่า นั้น กระผม เห็นว่า พูดกัน
 ตรงไปตรงมา แล้วก็รวมความว่าข้อบังคับ
 ประชุมนั้น ที่มีอยู่แล้วนั้น กระผมเห็นว่า
 ทุกคนส่วนมากเห็นว่าดีอยู่แล้ว แต่ที่มาบอก
 ให้เพิ่มนี้ไม่ดี เพราะว่าเป็นการจำกัดในสิ่ง
 ซึ่งมองไม่เห็นว่าจะจะมาประชุมกันหาเรื่อง
 เพื่อประชุมหรือว่ามี เรื่อง แล้วลงมาประชุม
 กัน รัฐบาลเขาเสนอระเบียบวาระมา เขามี
 เรื่องมาแล้ว ถึงได้มาประชุมกัน แต่ถ้า
 เรามาผูกมัดอย่างนี้ หมายความว่า ไม่มีเรื่อง
 ก็มานั่ง ประชุมหาเรื่องมา ประชุมกันอย่าง
 นั้นหรือ เพราะฉะนั้น ข้อบังคับที่วางไว้
 และเราลงมติไปแล้ว กระผมเห็นว่าดีแล้ว
 และถ้าท่านผู้ใดจิตใจในวันประชุมครั้งใด
 ว่าควรจะประชุม ตอนบ่าย ก็ขอที่จะเสนอ
 ญัตติได้วันนั้นเป็นครั้งเป็นคราวไป มีเหตุ
 ผลอันใดที่จะมาผูกมัดอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่
 บางครั้งก็ อาจ ที่จะ ไม่มีเรื่อง ประชุมกัน
 เพราะฉะนั้น ผมเห็นว่าเรื่องนี้ ผมเห็นว่า
 ไม่ควรจะรับให้มีการตกลงอย่างนี้ ผมเห็น

อย่างนี้ และถ้าท่านผู้ใดซึ่งใจในเรื่องนี้
ก็วันพฤหัสของนั้นก็ได้ว่า บ่ายขอให้ท่านผู้ใด
เสนอบุญคดีขึ้นมาให้มีการประชุมตอนบ่าย
ดูซิว่าใครจะประชุม หรือไม่ ประชุมก็จะ ได้
รู้กันว่าทุกคนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมของ
ชาติหรือไม่ เพราะวันนี้ก็เที่ยงกว่าแล้ว เมา
ก็ยังไม่หยุดชั่วคราวเพื่อไปรับประตาน
อาหารกัน นี่ยกตัวอย่างเป็นต้น เพราะ
ฉะนั้น ผมขอตกลงวันนี้แหละ ถ้าท่านผู้
ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม อย่างที่ว่า มา
อย่างตรงไปตรงมา ก็ขอให้เสนอให้พัก
ชั่วคราวแล้วขอเสนอให้มาประชุมกันใหม่อีก
ดูซิว่าทุกคนจะทำตามหรือไม่

นายสมบุญ ศิริธร (พระนคร) :
กระผมนั่งฟังมานานแล้ว กระผมก็อยากจะ
ทำให้เป็นตัวอย่างกันเสียทีหนึ่ง คือท่าน
ประธานเองก็ไม่ได้สั่งนัดประชุมในวันนี้ แต่
ข้อเท็จจริงเราก็ปฏิเสธกันไม่ได้ว่าต้องมีหัว
แหละนั่นนี่เที่ยงเศษแล้ว ก็ควรจะเป็นเวลา
รับประทานอาหารกัน ที่ผมบอกว่ายากจะ
ทำเป็นตัวอย่างก็คืออยากจะเสนอบุญคดีอย่าง
นี้ อาศัยข้อบังคับข้อ ๓๑ คน ๗ กระผมก็ขอ
เสนอให้เลื่อนการประชุมหารัดไปเป็นเวลา
๑๔.๐๐ นาฬิกาในวันนี้ และก็บุญคดีนี้จะ
ต้องมีการรับรองกัน ๕ นาย ถ้าท่านผู้ใด
เห็นชอบ ก็โปรด ยินรับรอง และถ้าผม
พิจารณาแล้วเห็นว่าทำที่มันยังไม่จบและก็ต้อง
มีนักหัว กระผมจึงเสนอบุญคดีขึ้นมา

(นิสมาชิกรับรอง)

ผู้ทำ การแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : มีผู้เสนอบุญคดี ขอให้เลื่อนการ
พิจารณา มีผู้รับรองถูกต้อง

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นคร
สวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเสนอบุญคดีขออนุญาต
คือข้าพเจ้าขอ เสนอ บุญคดีให้ยกเรื่องอื่น ขึ้น
ปรึกษา ผู้ใดรับรอง

(นิสมาชิกรับรอง)

ผู้ทำ การ แทน ประธาน สภาผู้แทน
ราษฎร : มีผู้เสนอบุญคดีขออนุญาตให้ยกเรื่อง
อื่นขึ้นปรึกษา มีผู้รับรองถูกต้องแล้วตาม
ข้อบังคับข้อ ๖๗ สรุปได้

นายสมบุญ ศิริธร (พระนคร) : กระ
ผมกระผมเสนอบุญคดีเข้าไปนั้นก็ด้วยพิจารณา
ดูแล้วเห็นว่าบุญคดีนั้นมันต่าง ฝ่าย ต่าง ก็ให้
เถียงกันและก็ยังมิได้เด็ดขาด อีกประการ
หนึ่งเวลานี้ก็ควรหยุดกับประธานอาหารกัน
แต่ก็แล้ว ๆ มาวันนี้ก็ไม่ได้กระทำกัน เพราะ
ตามปกติท่าน ประธาน ก็ มักจะถึง อำนาจ
ให้การ ประชุม ซึ่งกระผมพิจารณาโดย
รอบคอบแล้วเห็นว่าตามข้อบังคับแล้วเราควร
จะได้ พิจารณาในระ เที่ยงวาระในวัน
นี้ตลอดไป ส่วนการสั่งนัดการประชุมนี้จะมี
ได้ก็โดย อาศัย ข้อบังคับข้อ ๑๔๗ คือ
หมายความว่าไม่ว่าเมื่อไม่สามารรถที่จะรักษา
เหตุการณ์ในสภา นี้ไว้ได้และการที่กระผม
เสนอขึ้นมาเพื่อจะให้เลื่อนการ ไปปรึกษา
ในตอนบ่ายเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

เพราะกระผมเองก็ยังไม่เห็นด้วยที่คนทองดี
ไปเสนอว่าควรกำหนดเวลาเอาไว้ เพราะ
โดยอาศัยข้อบังคับแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้อง
กำหนด แต่ที่ปฏิบัติกันมานั้นมันเป็นเรื่อง
ความผิดพลาด ก็อยากจะแก้ไขให้ถูกตาม
ระเบียบข้อบังคับจึงได้เสนอขึ้นมาว่าวันนี้ขอ
เลื่อนไปปรึกษาในเวลาตกบ่ายต่อไป แต่
เป็นที่น่าเสียดายที่ท่านสมาชิกเสนอขอให้
ญัตติตกไป ซึ่งความจริงแล้วสภาควรจะ
ได้อนุมัติโดยเด็ดขาดว่าจะ เขากันอย่างไร
ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ พอเสนอกับมาแล้วขอให้มัน
ตกไป วิธีการเสนอให้ตกไปนั้น ไม่ใช่วิ
ธีการที่จะตัดสินโดยเด็ดขาด เพราะฉะนั้นผม
ก็อยากจะฝาก ข้อ คิด เอา ไว้ สำหรับสภานี้ว่า
ขอให้เราพิจารณาโดยเด็ดขาดเสียที ไม่
ใช่ปล่อยให้ยัดเยียดระเบียบที่มันผิด ๆ พลาด ๆ
แล้วก็ปฏิบัติกันต่อไป ซึ่งวิธีการอย่างที่เรา
อ้างว่ามี ไม่ชกขแล้วก็ล่อ กันอยู่ ฝ่ายเดียว
ในที่สุดทุกฝ่าย พัง ตู ก็โดย ประชาน สภา
คนเดียว ไม่ว่าจะฝ่ายค้าน หรือฝ่ายสนับสนุน
ก็ตาม ปรึกษา กัน นี้ว่า ทำ ไม่ถูกต้อง ใ
งกระผมเห็นว่าอย่างนี้ จึงยังยืนยันว่าขอให้
เลื่อนการปรึกษา ไปไว้ในตอนบ่าย ๑๕.๐๐
น้าพิลา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : โดยที่มีผู้เสนอญัตติอันขึ้นมาแล้ว
ก็จำเป็นต้องพิจารณาญัตติ หลัง เลีย ก่อน
เพราะ ฉะนั้น ต่อ ไป นี้ข้าพเจ้า ขอ มติ ของ ที่

ประชุมว่าในกรณีขอให้ยกเรื่อง อัน ขึ้น
ปรึกษาของคุณ สวัสดิ์ นั้นสมควรจะยกเรื่อง
อัน ขึ้น ปรึกษา ตาม ข้อ เสนอของ คุณ สวัสดิ์
คำประทอบหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรยก
เรื่องอันขึ้นปรึกษา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๒ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าญัตติขอเลื่อนการประชุม
๑๕.๐๐ น. ของ คุณ ทอง ดี อีสวาชีวัน
เป็นอันตกไป

นายขงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) :

คือว่าท่านประธานขอลงมติขมดเมกกัน คือว่า
คุณสมบุญ ไม่ได้ ขอให้ เห็น ด้วย หรือ ไม่
เห็นด้วยขอให้เลื่อนการอภิปรายต่อไปเท่านั้น
เพราะฉะนั้นท่านประธานต้อง ถามใหม่ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เปล่า เป็นญัตติเหมือนกัน ญัตติ
มีในข้อเสนามา

นายขงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) :

ถูกแล้วท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : จำ เป็นต้องพิจารณาญัตติหลัง
เลีย ก่อน เมื่อ พิจารณา ญัตติ หลัง เสร้ง
เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้เป็นญัตติ
ของคุณสมบุญ

นายสมบุญ ศิริธร (พระนคร) :
กระผมเห็นว่าอย่างนี้ครับ ตามญัตติที่คุณ
สวัสดิ์เสนอนั้น ของคุณ ทองดี ตกไปแล้ว
ของผมบอกว่าอาศัยข้อบังคับข้อ ๓๑ คน ๗
ขอให้เลื่อนการ ประชุมไป จนกระทั่ง บ่าย
๑๔.๐๐ นาฬิกาวันนี้ คือ หมายความว่า
ของผมยังอยู่ยังไม่ตก

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ต่อ ไปพิจารณาญัตติของ
คุณสมบุญ ศิริธร จะมีผู้ใดอภิปรายบ้าง
แล้วเสร็จแล้วจะได้ขอมติจากที่ประชุมต่อไป

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
ข้าพเจ้าเองก็ยังสงสัยเมื่อก่อนขอประทานโทษ
คุณสมบุญ ได้เสนออนุัตติขึ้นมาว่าขอเลื่อน
ร่างข้อบังคับที่ข้าพเจ้าเสนอขอให้เลื่อนอีก..

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ไม่ใช่ ๆ อย่างนั้น คุณทองดี
เข้าใจผิด

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
ขอให้เลื่อนไปเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ไป
ปรึกษาหารือกัน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ไม่ใช่ขอให้เลื่อนไปนี้แล้วก็ไป
พักเสียตอนนี้ แล้วก็ไปเอาตอกันตอนบ่าย
อย่างนั้น ความประสงค์อย่างนั้น คนละ
อย่าง ไม่เกี่ยวกับญัตติของคุณญัตติของคุณ
นั้นตกไปแล้ว และก็ไม่มีมีการอภิปรายกัน
หมายความว่าเราขอมติที่ประชุมเสร็จแล้ว

เป็นอันว่าญัตติหลังนั้น ของคุณทองดี นั้น
ที่ประชุมลงมติแล้วและก็ตกไปแล้ว คือยก
เรื่องอันชอบพิจารณา

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าขอเสนอญัตติขึ้นมาอีก
ญัตติหนึ่ง เพื่อจะได้มีแน่นอนเพิ่มขึ้น
ข้าพเจ้าขอเสนอให้มีการประชุมต่อวันนี้เวลา
๑๔.๐๐ นาฬิกา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ขณะกำลังพิจารณาญัตติของ
คุณสมบุญอยู่

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
เมื่อก่อนใช้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นผมเห็นด้วย
จะแสดงว่าใครจะรักชาติกว่ากัน จริง ๆ ทีวี
ท่านประธานที่เคารพ เมื่อก่อนข้าพเจ้ายกมือ
ไม่ให้ข้าพเจ้าพูด

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ประเดี๋ยวก่อนญัตติของคุณสมบุญ
นี่ละ . . .

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) :
ข้าพเจ้าอยากจะรู้แน่ ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าทำงาน
มาไม่ใช้วันสองวัน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ประเดี๋ยวก่อนคุณนั่งก่อน ญัตติ
ของคุณสมบุญ นี่มา ผมอยากทราบว่าจะมี
ท่านสมาชิกผู้หนึ่งผู้ใดอภิปรายบ้าง โปรด
ยกมือขึ้น

นายฉวาง เอี่ยมสีลา (อุตรธานี) :
 กระผมเห็นชอบในญัตติของคุณสมบุญที่จะ
 ให้มีการพิจารณาในตอนบ่ายวันนี้ เพราะ
 เหตุว่าตามระเบียบวาระนั้นเรามีร่างกฎหมาย
 หลายฉบับ และตามความจริงวันนี้เรา
 ทำงานกันน้อยมากเรามาเสียเวลาในการพูด
 เรื่องญัตติของคุณทองดี ตั้งเยอะแยะ
 กระผมคิดว่าที่สมาชิกบางคนได้พยายาม
 พูดถึงเรื่องข้อบังคับการประชุม ที่ว่าจะให้
 ประธานสภาวินิจฉัยว่า ในการกระทำที่แล้ว
 มานั้นผิดพลาดหรือว่าบกพร่องอย่างไรหรือไม่
 นั้นควรจะเป็นข้อควรจะสำนึกของคณะ
 ประธาน กระผมคิดว่าในวันนี้ความจริง
 ต้องเข้าเราก็ต้องยอมรับว่าเราทำงานกันน้อย
 มาก เพราะฉะนั้นบ่ายเราต้องมีการประชุม
 กันอีก และความจริงกระผมก็อยากจะให้มี
 การประชุมเช่นนี้ ทุกครั้งที่มีการนัดการ
 ประชุม ท่านประธานที่เคารพ ตามที่กระผม
 ได้เคยคำนวณแล้วความจริงกระผมมีความ
 เห็นใจคุณทองดี บ้างเหมือนกัน คิดเฉลี่ย
 แล้วสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเรานี้ที่มา
 ร่วมประชุมทั้งหมดนี้เราใช้งบประมาณหยาด
 เหงียงของราษฎรไปมาที่ละ ๑,๑๐๐ บาท
 เพราะที่นั่งตักเข้าไปตั้งเกือบ ๑๒ ล้านบาท
 ของเงินเดือนของพวกเรา แปลว่าราษฎร
 เขมอบหมายให้เรา มา ค่าของเวลานั้น
 นาทีละตั้ง ๑,๑๐๐ บาท เพราะฉะนั้น
 กระผมก็อยากให้พวกเราทุกคน ร่วมมือกัน

ทำงาน เพื่อประโยชน์ของอาณาประชาราษฎร เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ
 นั้นจะให้เพื่อนสมาชิกทุกท่านโปรดช่วยกัน
 ลงคะแนนว่าตอนบ่ายนี้ให้เรามีการประชุม
 ต่อไปอีก

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) :
 ในการที่สมาชิกบอกว่าควรจะลงมติว่า จะ
 เลื่อนไปมีการประชุม ตอนบ่ายหรือไม่
 ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาไม่ต้องมีการลงคะแนน
 เป็นหน้าที่ของท่านประธาน จะวินิจฉัยเขา
 เพราะข้อบังคับก็ให้ท่าน อำนาจหน้าที่ให้
 ระเบียบวาระวันนี้ก็ยังคงอยู่อีกเยอะแยะ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
 ราษฎร : คืออย่างนี้ผมว่าที่ประชุมเป็นใหญ่
 กว่าประธาน เพราะฉะนั้นจึงอยู่โดย
 อำนาจของผม ๆ สั่งพักการประชุมชั่วคราว
 ได้ แต่ว่าสมาชิกจะเสนอขึ้นมาแล้วก็
 ต้องเป็นเรื่องของสมาชิกเป็นเรื่องของที่
 ประชุมผมจะไม่ขัดข้องอะไรไม่ได้ เพราะ
 เหตุว่าที่ประชุมใหญ่กว่าประธานนี้ แต่ว่า
 อำนาจของประธานนั้นมีอยู่แล้ว ผมเดินลง
 ไปเฉย ๆ มันก็เลิกประชุมแล้ว แล้วไม่
 ต้องไปอดเวงอะไรเลย ไม่แปลกอะไร
 ถึงเวลาแล้วผมจะเดินลงไปให้ แต่ที่นี้
 อย่างนี้เอามติของคุณสมบุญ เสียก่อนว่า
 ที่ประชุมจะเอาด้วยไหม

นายสมบุญ ศิริธร (พระนคร) :
 ความจริงข้อเสนอนั้น ถ้าท่านขมวดประเด็น

ลักษณะหนึ่งว่า ใครจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่นใหม่ ถ้าไม่มีก็เป็นที่ประชุมตอนบ่าย มันก็เสร็จไปแล้ว ผมก็คิดว่าอย่างนั้น

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: เปล่า มีผู้ยกปรัาย ฉะนั้นผมก็ชี้ให้พูด ก็เขายกมือแล้วผมก็ต้องชี้ให้พูด

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยท่านประธาน คือได้มีท่านสมาชิกได้เสนอมาให้มีการประชุมตอนบ่าย ถ้าหากว่าไม่มีใครคัดค้าน จะต้องขอมติที่ประชุมหรือไม่ ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ อันนี้สำหรับข้าพเจ้านั้น ใครขอเสนอความเห็นจะเป็นญัตติ คุยที่ประชุมนี้ว่า...

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: ประเด็นคุณสวัสดิ์จะค้านใหม่ ถ้าไม่ค้านผมจะให้มีการประชุมตอนบ่ายจะค้านใหม่ ค้านหรือไม่ค้าน

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ค้านครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: นั่นชี้เห็นพูดแย้มพวามาทำท่าจะไม่ค้าน เพราะฉะนั้นถ้าค้านก็เขาผมจะชี้ให้พูด

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติว่าในการประชุมทุกครั้งที่ผ่านมา ท่านสมาชิกมีความเห็นในข้อที่พิจารณากฎหมายของ

ชาติบ้านเมือง ไปทั่วถึงบ้าง ๒ โมงก็เคยมี ๓ โมงก็เคยมี เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้การเสียเวลา เพราะกฎหมายของทั้งนี้ สมาชิกมาคัดค้านอันเป็นกฎหมายสำคัญในกรณีที่ได้เสนอกฎหมายให้ยกเลิกพระราชบัญญัติของก้นการกระทำเป็นคอมมิวนิสต์อันเป็นกฎหมายสำคัญอยู่ ก็นั่นสมควรที่สภานี้จะได้พิจารณาตลอดไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอญัตติขอให้มีการประชุมตลอดไป ตามญัตติของข้าพเจ้า ใครรับร้องโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกรับร้อง)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: ประธานโทษ เมื่อก่อนสวัสดิ์เสนอญัตติว่าอย่างไร ผมก็สงสัยข้อบังคับข้อโทษ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ตามที่ท่านสมาชิกเสนอว่าอาจจะพักชั่วคราว แล้วไปประชุมต่อตอนบ่าย สำหรับกระผมขอเสนอญัตติว่าไม่ต้องพักชั่วคราว ประชุมตลอดไป

นายพรชัย แสงซังจี้ (ศรีสะเกษ): ปัญหาที่เรากำลังมาพบแล้วครับ ผมขอเสนอให้ตั้งมติเลย เพื่อไม่ให้เป็นการสิ้นเปลืองเวลา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: ใครรับร้อง มีผู้เสนอขอตั้งมติ (มีสมาชิกรับร้อง)

นายพรชัย แสงขจี (ศรีสะเกษ) :
เด็กที่มolest ให้ลงมติ หมายถึงว่าจะ
ประชุมคนบ้ายหรือจะให้ประชุมตลอดไป
ตามญัตติของคุณถวัลย์

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ใ้ๆ ค่อยไปมีขอให้ที่ประชุม
จนกว่าใครเห็นควร ให้มีการประชุม
ตลอดไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๘ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ใครเห็นให้ไปไปตามชักเลข

ญัตติของคุณสมบุญ ศรีบัว ผู้แทนพระนคร
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๘ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้
มีการประชุมตลอดไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอดำเนินการประชุมต่อไป

ต่อไปนี้ ไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอัน
เป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ นายพรชัย
แสงขจี (ศรีสะเกษ) นายสว่าง ทราย
(ขอนแก่น) เป็นผู้เสนอ ขอเชิญผู้เสนอ

(ล้าเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๔๘๕ พ.ศ. ๒๕๐๑

หลักการ

เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕

เหตุผล

ประเทศไทยปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมาย
พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์เป็นกฎหมายซึ่งกีดกันวิตรถ
สิทธิเสรีภาพของประชาชนอันมีขอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา ๒๖
และ ไม่แต่เพียงพระราชบัญญัตินี้จะขัดต่อรัฐธรรมนูญและวิตรกนสิทธิของ ประ-
● จชนเท่านั้น พระราชบัญญัตินี้ยัง ได้กลายเป็นเครื่องมือของรัฐบาลที่ช่วยโลกาธิปไตยถึง
● ภัยอำนาจขั้วคอมซังนักการเมือง วิตรกนสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ ประชาชนโดยไม
● อย ไม่ควร ล้างความหวั่นเกรงและหวาดกลัวให้แก่ประชาชน

อย่างไร พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายชั้นกฎหมาย และขัดต่อรัฐธรรมนูญ
รัฐได้มีกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๘๘ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่บัดนี้และเพียงพจนแล้ว
ที่กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจบังคับใช้ การมีพระราชบัญญัติ บังคับให้การกระทำอันเป็น
คอมมิวนิสต์ใช้ผิด จึงเป็นการมีผลบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยซ้ำสอง

กฎบัตร องค์การ สหประชาชาติมุ่งประสงค์ให้รัฐทั้งหลาย มีความเข้าใจอัน
คล่องกัน และส่งเสริมสันติภาพของโลก รัฐบาลไทยก็ปรารถนาเช่นเดียวกัน แต่มีข้อจำกัด
ได้เพราะพระราชบัญญัตินี้เป็นอุปสรรค และยิ่งกว่านั้นพระราชบัญญัตินี้ยังเป็นอุปสรรค
การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะประชาชน มีทางเข้าทำการค้าได้โดยเสรีกับทุก
ประเทศ

จึงเห็นควรให้ยกเลิกเสีย
รายละเอียดและเหตุผลประกอบอื่นๆ จะได้นำลงในสภามหาเถรราชกิจ

(ถ้าเนา)

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติบังคับให้การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๔๘๕ พ.ศ. ๒๕๐๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควร ยกเลิก พระราชบัญญัติ บังคับ การ กระ ทำ อัน เป็น
คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕

.....
.....

มาตรา ๑. พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยกเลิกพระราช
บัญญัติบังคับให้การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕ พ.ศ. ๒๕๐๑”

มาตรา ๒. พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓. ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับก่อน การกระทำอื่นเป็นอันไม่มีผลตั้งแต่วันที่ ๒๕๕๕

(ลงชื่อ) พรชัย แสงซังจี้, สว่าง ตราชู ผู้แต่ง
(ลงชื่อ) เจริญ ภาวณ ศักดิ์, คงทอง จันทวงค์, เจริญ สืบแสง, ทวีศักดิ์ ตวีพื่อ, เทพ, แคล้ว นวปติ, พอง สัตถิภวณ, เปลื้อง วรณศรี, สุธี ภาวพันธ์, เกตุ วงศ์กาไสย, เลียง ไชยกาล, วรพนธ์ วงศ์สง่า, ฉันท จันทชม, ค. แก้วเดมา, สาบุญ ศิริกุล, บุญง เอี่ยมศิลา, ชรัส กมลเพ็ชร, เกียรติ นาคะพงษ์, วีระ รมภะบุ, ลีฉิ่ง มารังกุล ผู้รับรอง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่):
ผมขอกราบเรียนตามท่านประธานด้วยว่า ในระหว่างที่เปิดตัวประชุมตลอดระยะเวลาที่ท่านจะรักษาองค์ประชุมไว้ได้ไหม ท่านจะรักษาองค์ประชุมได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: ไม่ใช่ เบื้องนั้นคือเป็นหน้าที่ของประธานเอง คือถ้าหากว่าขาดองค์ประชุมแล้วก็จะเลิกประชุมเลย

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่):
ข้าพเจ้าก็รู้ ชัยชัย เป็นลูกไม้ของพรรคชาติสังคม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: ไม่ใช่ จะเป็นลูกไม้ของใคร ประธานไม่รู้ด้วย ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ เชิญเจ้าของญัตติคุณพรชัย

นายพรชัย แสงซังจี้ (ศรีสะเกษ):
ในทันทีหลังจากเราผ่านความโกลาหลในเรื่องญัตติในเรื่องการประชุมมาก็ยังแสดงให้เห็นว่าคุณพระคชาติสังคมมีความปรารถนาที่จะทำงานเพื่อประเทศชาติ ชัยชัยก็เป็นสิ่งที่มีผลดีอยู่แล้ว

(ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวยกขึ้นบัลลังก์ ดำเนินการประชุมต่อไป)

นายพรชัย แสงซังจี้ (ศรีสะเกษ):
ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๕๕ พ.ศ. ๒๕๐๑

หลักการ เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๕๕

เหตุผล ประเทศไทยปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย มีรัฐธรรมนูญเป็น

กฎหมายดังกล่าว พระราชบัญญัติกึ่งกัน การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์เป็นกฎหมาย ซึ่งกึ่งกันวิธอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน อันมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖

และ ไม่แต่เพียงพระราชบัญญัตินี้จะ ชัดต่อ รัฐธรรมนูญ และ วิถีอนสิทธิขจร ประชาชนเท่านั้น พระราชบัญญัตินี้ยัง ได้ กลายเป็น เครื่องมือ ของ รัฐบาล ที่ถูก ขยาย โยกาสลแหยง ภายใต้งานจากพระราช บัญญัตินี้จับกุมคุมขังนักการเมือง วิถีอน สิทธิ และ เสรีภาพ ของ หนึ่ง สี่ สิบ พัน และ ประชาชนไทยไม่ชอบไม่ควรร สว่างความ หวั่นเกรงและหวาดกลัวให้แก่ประชาชน

อนึ่ง พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมาย ชัยนกฎหมาย และชัดต่อรัฐธรรมนูญรัฐ ได้มีกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๓๔๙๙ เป็นเครื่องมือ อันดียิ่ง และเพียงพอแล้วที่จะ รักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การ มีพระราชบัญญัติกึ่งกันการ กระทำอันเป็น คอมมิวนิสต์ ใช้ข้อ ก จึงเป็นการวิตรอนสิทธิ เสรีภาพของประชาชนต่ำลลง

กฎบัตร ของ องค์ การสหประชาชาติ มุ่งประสงค์ ให้รัฐบาล ทั้งหลาย มีความ เข้ม ใจยึดติดต่อกันและส่งเสริมสันติภาพของโลก รัฐบาล ไทยก็ปรารถนาเช่นเดียวกัน แต่มี หมาย จะ กระทำได้ เพราะ พระราช บัญญัตินี้ เป็นอุปสรรค และยิ่งกว่านั้นพระราชบัญญัติ

นี้ยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของ ประเทศ และประชาชนมิอาจยึดทำกา รค้า ได้โดยเสรีกับทุกประเทศ

ท่านประธานที่รัก เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๙๖ สภาผู้แทนราษฎรได้ ยอนุมัติให้พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ คือเมื่อประมาณสัก ๓๐ ปีเศษมาแล้ว เหตุ ผลที่กล่าว นี้ ได้โดยอนุมัติใช้พระราชบัญญัตินี้ มา ก็มีรองด้วยเค้าโครงเศรษฐกิจของนายปรีดี พนมยงค์ แต่อย่างไรก็ตาม เค้าโครง เศรษฐกิจและแนวคิดทางเศรษฐกิจของนาย ปรีดี พนมยงค์ ในยุคนั้นก็ได้รับการวิงฉัย และ ขำระล้าง จาก คณะ กรรมการ ๓ ท่าน ว่า ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ คณะกรรมการชุด นี้ก็ยังมีรัฐมนตรีต่างประเทศองค์นี้ปัจจุบันนี้ ด้วยผู้หนึ่ง มีรายกัยอง และพระยามลราช ศวัจน์ เป็นกรรมการในครั้งนั้น ถึงแม้ว่า จะมีการชำระล้างว่าไม่มีโครงการ เศรษฐกิจ ในประเทศไทย และ ไม่มีคอม มิวนิสต์ ใน ประเทศไทย แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็คงใช้อยู่เรื่อยมาจนได้มายกเลิกเมื่อหลัง จาก สงคราม โลกครั้งที่ ๒ เราจะเห็น ได้ว่า ที่มาของพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็น เครื่องมือ ของรัฐบาล เผด็จการ และ รัฐบาล ขกนายโฆกาสปราวปรามประชาชน โดยไม่ ชอบไม่ควรรนั้น และในขณะแรกก็มีสาเหตุ มาจาก เค้า โครง เศรษฐกิจ ของ นาย ปรีดี พนมยงค์ เมื่อที่พุทธศักราช ๒๔๙๖ พระ

พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงถูกยกเลิกไปโดยรัฐสภา ซึ่ง ยึดถือ หลักการ ประชาธิปไตย เช่นเดียวกับ กัน หลังจากมหาดไทยได้ยกเลิกไป การที่ประเทศไทยเราจะเข้าไปมีสัมพันธภาพ การสหประชาชาติเพื่อในการที่จะช่วย องค์การนี้เข้ามาทำมาค้าขายกับเมืองประเทศ ชาติ พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงถูกยกเลิกไป โดยรัฐสภาเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เราหวังพึ่งองค์การสหประชา ชาติ นั้นในระยะต่อมาองค์การสหประชาชาติเรา เห็นกันชัด ๆ ว่ามันในเครื่องมือของใครและ ทำการของมันรักษาสถาปนะ โยชน์ของใคร ซึ่งข้าพเจ้าตั้งกล่าว ย้อน ไปนี้ ก็เพื่อก็คให้ บรรดาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเข้าใจว่ามูลเหตุ ที่มาของพระราชบัญญัติฉบับนี้การ กระทำ อันเป็นคอมมิวนิสต์ยี่ พุทธศักราช ๒๔๘๕ นั้นมีมูลที่มาจากอะไร มูล ที่มา ของ กฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าอยากจะชี้ให้ชัดลงไป โดยทั่วกันเนื่องจากว่าประการแรกเกิดสงคราม ในประเทศเกาหลี ประการที่ ๒ ก็เนื่องจาก ว่ารัฐบาลในยุคนั้นปรารถนาที่จะ ได้อำนาจมา คำบังคับกึ่งของตัวเองทำไมข้าพเจ้าถึงกล่าว เช่นนั้น ก็เพราะว่าในสงครามเกาหลีใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นสงครามระหว่างประชาชนเกาหลี เอง แต่องค์การสหประชาชาติโดยสหรัฐอเมริกาเป็นหัวเรือใหญ่ซึ่งฝ่ายแพ้ยับเยินใน สงครามกลางเมืองของเมืองจีน มาลงทุน มันเป็นพัน ๆ ล้านบาท ไม่สามารถป้องกัน

ผลประโยชน์ของตัวเอง ได้แม้แต่ สมบัติเดียว เพราะฉะนั้นเมื่อฝ่ายในสงครามเมืองจีนมา คอมมิวนิสต์มีความ เคียดแค้น ประชา ชนจีน ก็ให้ภัยร้ายถึงว่าประชาชนจีนตั้ง ๒๐๐-๓๐๐ ล้าน เป็น คอมมิวนิสต์กรีน ไป ถึง สงครามเกาหลีแทนที่องค์การสหประชาชาติ จะพยายามยุติสงครามเกาหลี ก็กลายเป็น องค์การสหประชาชาติลงมือให้ทุกประเทศ ไปรบกับชาวเกาหลีซึ่งเขาทำศึกภายในบ้าน ของเขาเอง อันนี้ก็ประมัตติซึ่งรัฐบาล ไทย ต้องทำตาม เพราะรัฐมนตรีนี่ต่างประเทศ ในยุคนั้น เคารพและ ยึดมั่น ใน องค์การ สหประชาชาติเสียจริงจัง เพราะฉะนั้นการที่ พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาส่วนหนึ่งก็เป็น การชด โยเป็นกรรมมาจากสหรัฐอเมริกาซึ่ง เป็นตัวการ ในการที่นำสงครามเกาหลี และ ก็ไม่แต่เพียงเท่านั้นในการนำสงครามเกาหลี ของรัฐบาลไทย เราประชาชนนั้นเป็นจำนวน แล่นคนล้านคนได้คัดค้าน ประชาชนคัดค้าน ว่าการส่งทหาร ไทยทำการ รบในเกาหลีนั้น ไม่ใช่เป็นการบังคับกันผลประโยชน์ของคน ไทย แต่เป็นการ ไปรบ ไปตายเพื่อฝรั่ง และเพื่อให้ฝรั่งนั้นมีโอกาสขายอาวุธ ให้มี การรบฆ่าฟันกัน เสียยัดคัดค้านนั้นในยุคนั้น ผมเชื่อว่าบรรดาท่านสมาชิกในรัฐสภา นี้ก็คงจะจำ ได้ว่าส่งเพียงใดแค่นั้น เพราะ ฉะนั้น เพื่อที่จะปราบเสียงคัดค้านเหล่านี้ซึ่ง รัฐบาลในยุคนั้นก็เป็นรัฐบาลซึ่ง ไม่ค่อยรับ

พิถีพิถันและความมคิตของประชาชน เพราะ
 การบัญญัติคอมมิวนิสต์ฉบับหนึ่ง ได้เข้ามา
 และยิ่งกว่านั้น ไม่แต่เพียงเท่านั้น ในขณะนั้น
 ก็มีการกบฏบ่อยครั้ง เฉลยแล้วในยุคนั้น
 ตก ๖ เดือนมีการกบฏขึ้นในประเทศ ไทย
 เพื่อที่รัฐบาลจะรักษามลั้งก์ของตนเอง ได้
 ก็จะต้องได้อาวุธขึ้นดียวไว้ป้องกัน มลั้งก์
 กาวุธขึ้นดียวจะ ได้มาอย่างไร ก็ได้โดยการ
 ช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา และเหตุผลที่
 เราจะไปขออาวุธ มาช่วย เหลือ มั้งก์ กับ
 มลั้งก์ของตนเองก็ต้องอาศัย ไม่ใช่ข้างว่า
 รัฐบาลของตนจะเจงอยู่แล้ว ขอให้อเมริกา
 มาช่วย อย่างนี้่างไม่ได้ จะข้าง ได้ก็จะ
 ค้างสร้างสถานการณ์ขึ้นมา ข้างว่าผู้ร้าย
 ของเราก็ข้าง ไม่ได้ ข้าง ได้อย่างเดียวที่จะ
 ให้ถูกใจ สหรัฐอเมริกา ก็คือ มีภัย ของ
 คอมมิวนิสต์ ลากล ดูกคาม ประเทศ ไทย
 เพราะ ฉะนั้น ประวัติ ศาสตร์ ตั้งแต่ ไทย
 ถูกตีร่นมาจากเมืองจีน หรือว่าขบวนการ
 คอมมิวนิสต์ ลากล เข้ามาถูกรานในประเทศ
 ไทยก็ เป็นเรื่องท้องคการยชิต ของคการ
 รัฐบาลทุกกันเกร่อไปหมดในยุคนั้น ก็วัตถุประสงค์
 ประสงค์เพื่อที่จะ ได้รับอาวุธเข้ามาด้ามลั้งก์
 ของตัวเอง ประจักษ์พยาน ในเรื่อง นี้ที่
 รัฐบาลชุดนี้ น่าจะ ได้มองเห็น และ ทำน
 ตมาชิกผู้มีเกียรติจะ ได้มองเห็น ก็คือหน่วย
 จีซีพีพลาย ซึ่งหลังจากที่รัฐบาล ได้ยึด
 อำนาจแล้วหน่วยนี้ ก็ ทำที่ท่า แข่ง ขั้วรัฐบาล

เพราะว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์อยู่ภายใต้
 วัตถุประสงค์ที่เห็นได้ชัดว่ารัฐบาลในยุคนั้น
 เป็นการช่วยเหลือของอเมริกาแต่เป็นนโยบาย
 ต่อต้านคอมมิวนิสต์เท่านั้นเพื่อ รักษา มลั้งก์
 ของตัวเอง หรือว่าเพื่อ ประโยชน์ ของ
 ประเทศชาติ เพราะฉะนั้นถ้าหากผู้มีเกียรติ
 การ รักษา ช่วยเหลือ ทาง อาวุธ นั้น เป็นที่
 แฝงซ่อน ไม่มีคนใดจะช่วยเหลือบุคคลอื่นโดย
 ที่ตัวเอง ไม่ได้ผลประโยชน์ เพราะฉะนั้น
 การช่วยเหลือในเรื่งอาวุธซึ่ง ข้างกันว่ามา
 บ้างกองทัพไทยมาบ้างประเทศซึ่งถ้าหาก
 ตาม แผนการ ข้อ ๔ ของ ประธาณาธิบดี
 ทรูแมนใช้เฉพาะทางด้านตะวันออกเฉียงใต้
 และตะวันออกเฉียงใต้ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหาก
 ว่าเรา ไม่ปฏิเสธความจริงกัน เราก็ต้องยอมรับ
 ันความจริงกับ ได้ว่า ในการ ช่วยเหลือทาง
 อาวุธ ซึ่ง สหรัฐอเมริกาให้เราตามแผนการ
 ข้อ ๔ ของทรูแมนนั้น มันสองชนก มาอีก
 ชนกหนึ่งชนกนั้นก็คือชนกต่อต้านคอมมิวนิสต์
 ซึ่ง ไทย เรา จะ ต้อง ไหวก เหวก ค่อย ต้าน
 คอมมิวนิสต์ สร้างภัยคอมมิวนิสต์ขึ้นมาให้
 ประชาชน เห็นและรับการช่วยเหลือนั้นมา
 เพื่อบังลังก์ของตัวเอง เพราะฉะนั้นในขณะ
 เพราะการบัญญัติคอมมิวนิสต์ก็ยังไม่ชัดเจน
 จะต้องหาตัวคอมมิวนิสต์ไทยเมืองไทยให้ได้
 ข้าพเจ้าจำได้วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ปีพุทธ
 ศักราช ๒๔๙๕ โดยรัฐบาลของจอมพล
 ป. พิบูลสงคราม ได้สั่งให้ทบทวนสันติภาพและ

ขอความช่วยเหลือก็ตาม โดยการจับตาดู
 แทนที่จะ ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งเป็นตัว
 คมมามีนิสต์ การจับตาดูนั้นก็ไม่ได้เพียง
 นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ นักศึกษา ซึ่ง
 ล้วนแล้วแต่ ไม่มีอาวุธทั้งนั้น ซึ่งรวมทั้ง
 ข้าพเจ้าที่ถูกจับในครั้งนั้นด้วยทั้ง ๆ ที่กำลัง
 ศึกษากฎหมายอยู่ที่ ๒ เท่านั้นเอง เพราะ
 ฉะนั้นจะแสดงให้เห็นว่าเจตนาของในการ
 ที่รัฐบาลต่อต้านคอมมิวนิสต์ในยุคนั้นของ
 พระราชบัญญัติฉบับนี้มาที่เพียงเพื่อเข้าใจ
 สหรัฐอเมริกา เราต่อต้านกับเขาดม ๆ
 แล้ง ๆ โดยไม่มีประโยชน์ พวกจับกุม ๑๐
 พฤศจิกายน เลี้ยวเพียง ๕ วันเท่านั้น
 พระราชบัญญัติ ย่อม ก็ การ กระทำอันเป็น
 คอมมิวนิสต์ก็คลอเคลียไปจากสภามายได้การ
 ราวชีวิตอย่างที่สุดของรัฐบาลชุดนั้น คือ
 พิจารณาให้เสร็จ เพียงวาระเดียวและในวัน
 เดียว กัน เพราะ ฉะนั้น มูล ที่ มา ของ
 พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ก็เป็นอย่างที่ข้าพเจ้า
 ได้กราบ รเรียน ต่อ บรรดา ท่าน สมาชิกผู้มี
 เกียรติ ได้ทราบแล้ว เพราะ ฉะนั้น การที่
 พระราช บัญญัติ ฉบับนี้ ออก มา ก็ มิใช่ ว่า
 ประชาชนจะเห็นด้วยหรือรัฐสภาจะเห็นด้วย
 ทั้งหมด หลังจากนี้คุณฟอง สิทธิธรรม
 ซึ่งในขณะนั้นสังกัดอยู่ในพรรคประชาธิปัตย์
 ก็ได้เสนอให้มีการ ยกเลิกพระราชบัญญัติ
 นี้ยก แต่ก็ตกไป การเสนอของข้าพเจ้า
 ก็เป็นครั้งที่ ๒ ในการที่ขอให้มีการยกเลิก

พระราชบัญญัติฉบับนี้ และในครั้งนั้นก็มี
 ผู้เสนออีกทั้งในพรรคชาติสังคมเองก็ยังมี
 คน เอง ซึ่งก็รับรองหลายท่าน เพราะ ฉะนั้น
 ฉะนั้นจะเห็นเจตนาของในการที่ข้าพเจ้าขอ
 ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เป็นที่เข้าใจ
 ว่า การที่เราขอยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับ
 นี้ นั้นมิใช่ที่เรามุ่งประสงค์ที่จะเปิดโอกาส
 ให้บรรดาสมาชิกผู้มีเกียรติ ไปเที่ยวเมืองจัน
 เมืองคอมมิวนิสต์ ได้อย่างโก้ ๆ โดย ไม่มี
 กฎหมาย หรือที่จะนำเอาลัทธิเศรษฐกิจ
 อันนั้นมาใช้ทั้งดุ้น หรือว่าเพื่อที่จะเปิดให้มี
 การ ก่อวินาศกรรมล้มล้าง พระมหากษัตริย์
 ล้มล้าง รัฐธรรมนูญ เปลี่ยนแปลง การ
 ปกครองประเทศชาติก็ตามได้ แต่ที่เราทั้ง
 ฝ่ายค้านและฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลบางคนมี
 ความ เห็นลอบคล่องต่องกันนั้นก็เพราะเรา
 ได้คำนึงถึงความเป็จริงข้อหนึ่ง ความเป็น
 จริงอันนี้ก็คือฐานะล้มละลายทางเศรษฐกิจ
 ของประเทศชาติในขณะนั้น ซึ่งรัฐบาลชุดนี้
 และพรรคชาติสังคมคลอเคลียเพื่อนสมาชิกผู้
 มีเกียรติก็คงจะไม่ปฏิเสธว่า ฐานะการเงิน
 ฐานะการคลัง ฐานะทางเศรษฐกิจของ
 ประเทศชาติเราแย่มาก ไทย ถ้าหากท่าน
 ปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็อยากจะชี้ตัวอย่างให้เห็น
 ถ้าไม่ยอมพล แห่ง กองทัพไทยจึง ต้อง ไป
 นำเงินของตนเป็นชู้กอยู่ที่ทำเนียบหลวงวียงซึ่งต้น
 คอยขอรับเงินการช่วยเหลือทั้งนี้เพราะว่า
 เศรษฐกิจของประเทศชาติเราแย่มากและแย่มาก

ลงทุกที การที่แย่งนี้ก็น่า เป็น คราว
 เพราะที่ที่รัฐบาลของพรรคชาติสังคมไม่ได้
 เกลี้ยไปยกประชาชนจนเกินไปก็ยอมรับความ
 ความเป็จริง ไม่ท้าวอ้อมมีวนิสต์ทำให้
 แย่ง การที่เศรษฐกิจของเราแย่งนี้ก็
 เพราะว่าส่วนสำคัญแล้ว มันจะมีแซงต์ ซัย
 (sanction) ขององค์การสหรัฐประชาชาติ
 เป็นอุปสรรค ในการพัฒนาเศรษฐกิจ
 พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอุปสรรคในการ
 พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติ เพราะว่า
 มีความเป็จริงที่เราต้องรับกันอยู่ยี่หนึ่งใน
 ขณะนี้ ผลิตผลของประเทศมีสูงขึ้นภายใต้
 การสนับสนุนของรัฐ แร่กดี ยางกดี ข้าวกดี
 พืชไร่กดีสูงขึ้น แต่สิ่งผลิตผลที่สูงขึ้นเหล่านี้
 เรายังขายแล้วหรือยัง ถ้าหากว่าจะขาย
 อย่างเสรี ขายที่ไหนก็ได้ ขายได้จริง
 ในตลาดโลกเสรี แต่ราคามันต่ำ ขายแล้ว
 ขายทุน พ่อค้าไม่ใช้รัฐบาลที่เก็บภาษีมาได้
 จะไปขายได้หรือ เพราะฉะนั้นปัญหาเฉพาะ
 หน้าของเราก็คือเรื่องตลาด ในการที่จะขาย
 ผลิตผลเพื่อที่จะยกระดับทางเศรษฐกิจของ
 ประเทศให้มันดีขึ้น และตลาดนี้เราจะหาได้
 อย่างไร ถ้าหากว่ารัฐบาลยังมีนโยบาย
 คัดค้านคอมมิวนิสต์ รัฐบาลยังยึดถือพระราช
 บัญญัติว่าด้วยการกระทำนี้ ปีผลิตมีวนิสต์
 นี้เป็นรากฐานในการบ่งกันอยู่แล้ว รัฐบาล
 ไม่มีทางทำได้ ถ้าหากว่ารัฐบาลส่งคนไป
 ติดต่อกับประเทศจีนมันก็มีผลิตพระราชบัญญัติ

ฉบับนี้ รัฐบาลจะทำได้อย่างไร เพราะว่า
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรา ๓ เขียน
 ไว้กว้างมาก กว้างกว่าร่างเดิมตั้งแต่
 ปี พ.ศ. ๒๔๗๖ อย่างมากมาย
 เพราะฉะนั้นถ้าทางรัฐบาลจะตอบว่าก็เป็น
 เดิมภาพของพ่อค้าจะไปติดต่อกัน มีพ่อค้า
 คนใดเขาจะเลี้ยงขาเข้าคู่เพียงเพื่อจะเอา
 กำไรขึ้นมา ไม่มีอย่างแน่นอน ในกัญหล
 เมืองตลาดนี้มีหมเข้กมัน เหลือเกินว่าทรง
 พรรคชาติสังคมและ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ท่านนายก รัฐมนตรีที่เคยให้สัมภาษณ์
 หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ เมื่อวันที่ ๑๖
 พฤษภาคม ได้ยอมรับความเป็จริงว่า
 เราจำเป็นต้องหาตลาดโดยจะจัดส่งคณะผู้
 ไปติดต่อกันโดยกว้างขวางไม่จำกัด เมื่อ
 คำแถลงรับความเป็จริงข้อนี้ก็ทำไม่ได้จริง
 ถึงคงพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ เรายกเลิก
 แล้วปล่อยให้ประชาชนของเราเปิดการค้า
 โดยเสรีกับทุกประเทศ ไม่คำนึงถึงค่า
 ไม่คำนึงถึงลัทธิการเมือง จะเป็ในคน
 ประชาชาติยิ่งกว่า เพราะฉะนั้นร่างพร
 ราชบัญญัติคอมมิวนิสต์นี้ถ้าเมื่อพดกันโดย
 ล้อมก็ไปกันแพงซึ่งกันตั้งรัฐบาลจึงมีความ
 ปรารถนาที่จะทำงานเพื่อชาติอย่างที่ท่าน
 นายกให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ
 ไป ก็ไม่มีทางทำได้ ทางด้านประชาชน
 ก็ไม่มีทางทำได้เช่นเดียวกัน เพราะ
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังเป็นกำแพงอยู่

ทำได้โดยวิธีใด ก็โดยยกเจ็ดพระราชบัญญัติฉบับนี้เลย ถ้าหากว่ายกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้วตามคำแถลงของคุณประภาส ขอโทษที่ตั้งชื่อออกมา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ว่ายังเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ แล้วก็ตั้งใช้เฉพาะการปราบคอมมิวนิสต์ อันนี้ผมไม่อยากจะทำ ให้ล่วงเกิน ไป เรามีกฎหมายอาญาเป็นปั้งและมาตรา โทษตั้งแต่มาตรา ๑๐๑ ไปถึงมาตรา ๑๒๑ ว่าด้วยกฎหมายนี้ลงโทษรุนแรงยิ่งกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ เราเอาเหตุผลอันใดมา ออกกฎหมายซ้อนกฎหมายและคงกฎหมาย ซึ่งมีโทษต่ำ ไว้โดยไม่ให้กฎหมายซึ่งมีโทษสูง กฎหมายลักษณะอาญาฉบับนี้มีคุณค่าเพียงพออยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ท่านอาจจะค้านกันว่าเป็นการขัดกันกับมติขององค์การสหประชาชาติซึ่งประเทศไทยเราเป็นสมาชิกอยู่ ผมอยากจะชี้ตัวอย่างให้เห็นว่า อย่างอังกฤษ ฮอลแลนด์ และประเทศอื่น ๆ นั้นทำไมเขา ไม่ได้คำนึงถึงมติขององค์การสหประชาชาติ เขาเป็นทาสของคอมมิวนิสต์อย่างนั้นหรือ ทำไมอังกฤษค้ากับจีนแดง ฮอลแลนด์ส่งผู้แทนการค้า ไปเจรจาเปิดการค้าขายกับจีนแดงกับพวกคอมมิวนิสต์ ทำไมเขา ไม่กลัวองค์การสหประชาชาติ แล้วที่เขาทำนะเขาทำไปโดยนิยมคอมมิวนิสต์อย่างนั้นหรือ

เขาทำไปโดยไม่กลัวว่าคอมมิวนิสต์จะเข้าไปแทรกแซงในประเทศชาติของเขาหรือ ก็ทำไมได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่า ประเทศในองค์การสหประชาชาติที่เขาทำการค้ากับโลกคอมมิวนิสต์นั้น ก็เพราะเขาคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนตลาดของผลิตภัณฑ์ของเขาเป็นใหญ่ เขาเคารพในเสรีภาพของประชาชนของเขาเป็นใหญ่ แล้วเราล่ะเป็นทาสของใครเราจึงต้องผูกขาดแข่งตัวเราเองไว้กับสิ่งเหล่านั้นทั้ง ๆ ที่ประชาชนยากแค้น ประชาชนต้องการ ประชาชนปรารถนาที่จะผลิตทุกอย่างเพื่อชาติเพื่อให้ชาติ ได้มีราย ได้มากขึ้นเอามาทำนุบำรุงประชาชน แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าถ้าหากว่าเราคำนึง กันถึงผลเสียหรือว่าโดยเรา ไม่คิดกันว่าเรามีกฎหมายอาญาเพียงพอแก่การปราบปรามอยู่แล้ว ก็ขอให้มองผลเสีย ในการ ที่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้มา ใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้มาเป็นเครื่อง เป็นข้อ ในการ กักขังผลประโยชน์ของประชาชาติไทยทั้ง ๒๓ ล้านคน โดยที่ไม่มีทางที่จะแก้ตัวหรือว่า ไม่มีทางที่จะแสวงหาเสรีภาพในการที่จะดำรงชีวิตและความปรารถนาให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ รัฐบาล และพรรคชาติสังคม ได้เห็นความจำเป็นของประชาชาติในข้อนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่มีขั้กั๊งหาหรือว่า ไม่มีข้อคิดอันใด ในการที่จะ

หลวงเหนียวให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังคง
อยู่ในขณะที่ประชาชนมีความจำเป็นเท่านั้น
และนอกจากนี้ ก็ยากที่จะให้บรรดาท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติ ได้เห็นว่า พระราชบัญญัติ
ฉบับนี้นั้น ได้เคยกลายเป็นเครื่องมือของ
รัฐบาลเผด็จการมาแล้วอย่างโชกโชน และ
พระราชบัญญัติฉบับนี้แหละเป็นการขัดกับ
รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๖ คือเสรีภาพในการ
ตั้งพรรคการเมือง ทุกคนก็ยอมรับกันว่า
พรรคการเมืองเป็นกลุ่มซึ่งแสดงถึงกึ่งแนว
คิดทางการเมือง ก็ในเมื่อประเทศซึ่งมี
ความเจริญอย่างฝรั่งเศษ ในขณะที่กำลัง
ยุ่งยาก ของเขาก็ยังมีพรรคคอมมิวนิสต์ ได้
โดยที่พรรคคอมมิวนิสต์ของเขา ไม่ได้ถือ
วินาศกรรม ไม่ได้ทำการรัฐประหาร ไม่
ได้เปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง ทำไม
เขายินยอมให้มีได้ แต่เมื่อมีพระราช
บัญญัตินี้ออกมา เสรีภาพในการตั้งพรรค
การเมือง อันนี้ใช้ว่าข้าพเจ้าเป็นสมาชิก
ของพวกแดงหรืออะไรเหล่านั้น มีใช้อย่าง
นั้น แต่สิ่งใดซึ่งเป็นเสรีภาพของประชาชน
ซึ่งบัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญแล้ว มี
กฎหมายฉบับใดเข้าไปขัดขวางก็ควรได้รับ
การยกเลิกเสีย ซึ่งอันนี้ไม่ยอมดำเนินการ
บริหารงาน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้เวลา
ถึง ๒๐ นาทีแล้ว ขยู่ให้วอร์ดบ้าง

นายพรชัย แสงซังจี้ (สวีตทะเล) ผู้
เดียงดา ขกชวักมิดลว็บ ข้าพเจ้าจะขยู่
แล้ว เพราะฉะนั้น การที่พระราชบัญญัติ
ฉบับนี้บัญญัติเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๖ ยิ่งกว่า
นั้น สม ก่อนพระราชบัญญัตินี้เข้า ก็
รัฐมนตรีหลายท่านได้ให้คำสัมภาษณ์เป็น
เชิงที่ว่า ถ้าหากว่ายกเลิกพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้แล้วจะกระทบกระเทือนถึงพระมหากษัตริย์
อันนี้สม ใคร่ขอเรียนว่า
พระราชบัญญัติฉบับนี้มีโทษน้อยกว่า
ในมาตรา ๑๐๓ ของกฎหมายลักษณะ
อาญาโทษในการประทุษร้ายเพียง
เสรีภาพของพระมหากษัตริย์มีโทษถึงจำคุก
ตลอดชีวิตและประหารชีวิต แต่โทษตาม
พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์นั้นยิ่งต่ำกว่าและ
ทำไมเล่าเราถึงยังคงไว้ คงไว้เพื่ออะไร
ถ้าหากว่าไม่คงไว้เพื่ออะไร เรา จะเดินตาม
อเมริกา และ รักษาผลประโยชน์ของ
อเมริกา จริงอยู่รัฐมนตรีหลายท่านอธิบาย
ว่ารัฐบาลนี้จะไม่ใช่กฎหมายนี้เป็นเครื่องมือ
แต่อะไรเป็นประกันในการที่รัฐบาล จะไม่
ข่มขู่เสรีภาพของประชาชน ทั้ง ๆ ที่มี
กฎหมายนี้อยู่ ก็มีบุคคลบางคนในวง
การรัฐบาลเอง ข่มขู่เสรีภาพของหนังสือพิมพ์
มาแล้ว ข้าพเจ้าจะชักตัวอย่างไรให้เห็นก็ได้
อย่างการข่มขู่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์
สารเสรีออกไป โดยที่หัวหน้าพรรคของท่าน

เป็นผู้ไทย เลขา มา จากวอชิงตัน อ้างว่า หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ ๕ ขัดขวาง การเจรจาทางการเมือง ซึ่งเป็นผลเสียหายแก่ประเทศไทย จึงอยู่ เสรีภาพของคณะหนังสือพิมพ์ชุดนี้ เขาได้เรียกร้องความเป็นกลาง เรียกร้องการค้าเสรีกับทุกประเทศ เรียกร้องให้ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ อาจจะเป็นการขัดกับผลประโยชน์ของใคร แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่า ไม่ใช่ผลประโยชน์ของชาวไทย แต่เป็นผลประโยชน์ของฝรั่งชาติเดียว ก็คืออเมริกา อย่างนี้ ก็มีการบีบบังคับให้ลาออกหรือไม่อย่างนั้นยึดถือการเสีย เพียงเท่านั้นเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า ทรายใดที่มีกฎหมายฉบับนี้อยู่ ประชาชนไม่มีหลักประกันในเรื่องเสรีภาพ ก็ถ้าเมื่อรัฐบาลเคารพในเสรีภาพของประชาชน ก็ยกเลิกไปเสีย ไม่ดีกว่าหรือ เพราะฉะนั้นโดยเหตุผล และความ เป็นจริงที่ได้เรียนต่อ คณะรัฐบาลพรรคชาติสังคมและ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ข้าพเจ้า เชื่อว่า อย่างน้อยที่สุด เพียงแต่ท่านสนับสนุน หลักการ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็ได้ชื่อว่าท่านเป็นผู้มีชกกันเสรีภาพของประชาชน ไว้ อย่างดียิ่ง

พลโท ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คำกล่าวที่บรรยายของท่านสมาชิก ที่ได้ฟังลงไปแล้วนั้น เป็นการชกปรายซึ่งความเป็น

มา แห่งพระราชบัญญัติ คอมมิวนิสต์ อย่างกว้างขวาง จนเป็นการชักนำ ไปถึงให้เห็นว่าควรจะมีพรรค คอมมิวนิสต์ ใน ประเทศไทยเสียด้วยซ้ำไป ในเรื่องนั้น ไม่ได้กล่าวเลย ไปถึงเรื่องว่า ในขณะนั้นประเทศไทยของเราได้ อยู่ใน การปกครอง ในลักษณะของรูปโต และเรามีอะไรเป็นหลัก นี่เป็นความสำคัญอันหนึ่งที่ท่าน ไม่ได้กล่าวถึงเลย กลับไปกล่าวอ้างถึงในเรื่องความเป็นมาของเรื่องเก่าแก่ ซึ่งมีรัฐบาลบางรัฐบาล ซึ่ง ได้กระทำผิดบ้าง หรือ ถูกบ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ก็เป็นเรื่องจับตามไป แล้ว กุมก้น ไปแล้ว ลู่ก้น ไปแล้ว กฎหมายสั่ง ไปแล้ว ศาลสั่ง ไปแล้วทั้งสิ้น หาได้ เป็นเรื่องที่เกิดในขณะนั้นไม่ ข้าพเจ้าขอเรียนว่า หลักแห่งการปกครองของประเทศไทย ในขณะนั้น เวลายึดถือหลักประชาธิปไตย ซึ่งมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ นี่เป็นความสำคัญที่เราได้กระทำอยู่ แต่หลักแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น เป็นการขัดกับ หลัก ประชาธิปไตย ที่เรามีพระ บาท สมเด็จพระ เจ้า อยู่หัว และมีรัฐธรรมนูญอย่างแน่ชัด ซึ่งผมเชื่อว่าท่านสมาชิกในสภาผู้คงไม่มีใครที่จะไม่เห็นด้วยว่าหลักของคอมมิวนิสต์นั้นขัดต่อหลักประชาธิปไตย ซึ่งมีพระบาท สมเด็จพระ เจ้า อยู่หัว และมีรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นอันนี้เอง ข้าพเจ้าจึง ไม่ได้เห็นว่าท่านสมาชิกได้กล่าว

ถึงว่าภัยแห่งคอมมิวนิสต์นั้นกระทบกระเทือนถึง หลัก สามัคคี ซึ่ง เป็น ความใหญ่ นี้ แต่ประการใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรายึดถือหลักสำคัญนี้เป็นความสำคัญในการที่เราจะดำรงประเทศและอยู่กัน ไปในลักษณะแห่งประชาธิปไตยซึ่งมีพระเจ้าอยู่หัว มีศาสนา และมีรัฐธรรมนูญเป็นหลักในการที่อยู่ดีด้วยการอยู่ร่วม เพราะฉะนั้นในการที่เราจะป้องกันสิ่งซึ่งเราหวงแหนและเรา ถือว่า เป็นสิ่งสูงสุดนี้ ได้อย่างใดเพียงใดแล้วเราก็ต้องกระทำทุกวิถีทาง ที่จะให้สิ่ง ที่เรา หวงแหน และเราอยากมีไว้นี้ตรงอยู่ การที่จะกระทำได้นั้นก็ย่อมจะมีได้หลายทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภัย แห่ง คอมมิวนิสต์ ที่จะเข้ามาสู่ประเทศไทยนี้หรือ ที่จะมาล้มล้าง ลัทธิแห่งการปกครองอื่น ๆ นั้นก็ย่อมมาได้ด้วยการใช้กำลัง ด้วยกาแทรกซึมเข้ามาในการที่จะปั่นและยุยงทำให้คนใน ประเทศ นั้น หรืออยู่ในระบบนั้น ได้ เปลี่ยนใจกลับไปหาและไปเห็นว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ นั้นดี นี้เป็นวิธีการที่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ได้ทำมาแล้ว การใช้กำลังนี้ทางฝ่ายลัทธิคอมมิวนิสต์ ได้เคยทำมาแล้วหลายประเทศและ เป็นที่รังเกียจอยู่ กับชาวโลกอยู่แล้วทั่วไปว่าเวลานี้ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้น ได้ใช้กำลังต่อประชาชนซึ่งบังคับให้เขา ไปอยู่ภายใต้การปกครองของลัทธิคอมมิวนิสต์และก็เป็น การขาย เสีย แล้วในขณะนี้ ลัทธิคอมมิวนิสต์จะทำได้ดัง นั้นอีก

เพราะ ประชาชนชาวโลก ได้เห็นแล้วว่าการใช้กำลังของ คอมมิวนิสต์นั้น ได้ปรากฏ ชุม จึงเกิด มี การ ต่อ ต้าน รวม กลุ่ม ที่จะสู้กับคอมมิวนิสต์ด้วยการใช้ กำลัง มีดังนี้เอง คอมมิวนิสต์ก็ ไม่กล้าที่จะใช้กำลังแก่ใคร่อยู่ ไปแล้วก็ได้ใช้ วิธีการ แทรก ซึม เข้ามาใน ประเทศที่ยังอยู่ใน ลักษณะ ประชาธิปไตย หรือประเทศที่มีรัฐธรรมนูญ หรือประเทศที่มีกฎหมายหรือประเทศ ที่มีศาสนา กู้ด้วยการแทรกแซง ท่านคง ไม่ปฏิเสธได้ว่าลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ไม่นิยมการมีกษัตริย์ ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ไม่นิยมการมีศาสนา แต่ ประเทศไทยนี้ยังต้องการกษัตริย์ ยังต้องการศาสนา ยัง ต้องการ ปกครองระบบประชาธิปไตยซึ่งมีทุกคนออกเสียงได้ ไม่ต้องการมีคอมมิสซาร์ (Commisar) นี้บังคับเรา นี้เป็นหลักสำคัญ เพราะฉะนั้นแหละมีทางใด ที่เราจะต้องป้องกัน ได้เราจะต้องออกไปโดยแสดงออกไปโดยทุกวิถีทาง เรื่อง กำลัง ผม ได้ ชี้แจง แล้ว เป็นเรื่องซึ่งคอมมิวนิสต์ได้ระงับยับยั้ง ไม่กระทำการในเวลานี้และ ได้กระทำการโดยวิธีแทรกซึมเข้ามาทั่วไปในทุกประเทศและขณะนี้เองก็เป็นที่ได้ตระหนักอยู่แล้ว ได้มีการแทรกซึมเข้ามาในประเทศไทยเป็นเวลานานมาแล้วกว่า ๑๐ ปีด้วยลัทธิคอมมิวนิสต์นี้ เราจึงเห็นสมควรที่ควรมีการออกด้วยการป้องกันด้วยกฎหมาย ๆ นั้นก็ได้แบ่งออกเป็นหลายชั้น

หลายตอน กฎหมายในทางปราบปราม
 กฎหมายในทางป้องกัน นี่ย่อมมีได้ด้วยกัน
 ทั้งนี้ พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกัน
 การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ เป็นการ
 ป้องกันเท่านั้น เป็นการป้องกัน เป็นการ
 กฎหมายชั้นต้นในการที่จะไม่ให้มีการ
 แทรกซึมทางคอมมิวนิสต์ ส่วนกฎหมาย
 อาญานี้ถ้าท่านทำละก็ตัดคอเลย มันคน
 ละกันนี้แหละข้าพเจ้าจึงมีความเห็น
 ว่ากฎหมายป้องกัน การกระทำอันเป็น
 คอมมิวนิสต์นี้ยังมีประโยชน์อยู่ ถ้าไม่มี
 ประโยชน์แล้ว ดัชนี คอมมิวนิสต์ก็คงไม่
 รังเกียจหรือฝ่ายที่คิดว่าควรจะมีพรรค
 คอมมิวนิสต์ก็คงไม่รังเกียจกฎหมายฉบับนี้
 ในการที่ท่านว่าเป็นการวิตรอนสิทธิเสรีภาพ
 ของประชาชน นั้นก็ยังไม่เข้าใจว่าเป็นการ
 วิตรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนแต่
 ประการใด เพราะเหตุว่าตามบทนิยามของ
 การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นย่อมนำมา
 ถึงการเลิกล้มการปกครองระบอบประชา
 ธิปไตยและพระมหากษัตริย์ ดังที่ได้ชี้แจง
 มาแล้ว ตามรัฐธรรมนูญก็ได้กล่าวชัดแจ้ง
 ว่าย่อมมีเสรีภาพที่จะกระทำการใด ๆ ตาม
 รัฐธรรมนูญได้ภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมาย
 ในการที่พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการศึกษา
 เสรีภาพของประชาชน แต่กฎหมายรัฐ-
 ธรรมนูญซึ่งสูงกว่านี้ก็ได้ให้เสรีภาพแล้วว่า
 ท่านจะทำได้ภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมาย ๆ

นี้ก็ออกมาโดยถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ แล้ว
 เพราะฉะนั้นก็ไม่ว่ามีการกีดกัน เสรีภาพ
 ประการใด ที่จะกระทำได้และในการที่ท่าน
 จะกระทำการอันใดเกี่ยวแก่พรรคการเมือง
 ท่านก็ยื่นภายใต้ขอบเขตของกฎหมายก็ย่อม
 กระทำได้ทุกประการ เพราะฉะนั้นจึงเห็น
 ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นการดีชอบอยู่
 ที่จะยังคงมีไว้เพื่อการป้องกันการกระทำอัน
 จะเป็นคอมมิวนิสต์ เพราะฉะนั้นผมขอกล่าว
 ไว้เป็นการย่อ ๆ เพียงเท่านี้ก่อนเป็นการ
 ประเดิมยังมีสมาชิกอีกหลายท่าน ที่อยากจะ
 ชี้แจงแยกแยะจะให้เห็นตามที่ท่านสมาชิกที่
 แล้วมาได้กล่าวไปแล้วหลายท่าน

นายสว่าง ตราชู (ขอนแก่น) :
 ในฐานะซึ่ง ข้าพเจ้า มีส่วน เป็นผู้เสนอร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยผู้หนึ่งนั้นก็ได้โดยที่
 ข้าพเจ้า ได้เห็น ความ ไม่เหมาะสม ของ
 กฎหมายว่าด้วยการกระทำอันเป็น
 คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งใช้บังคับ
 อยู่ในขณะนี้หลายประการด้วยกัน ทั้งใน
 ทางปฏิบัติ ท่านประธานที่เคารพ ก็ได้
 ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้อาศัยกฎหมายนี้ ได้
 จับกุมบุคคลให้เกิดความขมขื่น ซึ่งประชาชน
 ผู้บริสุทธิ์และก็ได้ทำกันมามากต่อมากแล้ว
 มีหลายรายด้วยกันและที่ว่า ไม่เหมาะสมนั้น
 ประการแรกก็เป็นกฎหมายซ้อนกฎหมาย
 อย่างที่ ผู้เสนอว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยบอกว่าเป็นแต่เพียง

บึ้งกัน ตั้งแต่ก่อนร่างตั้งแต่ไม่มีกฎหมาย พระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ออกมาก่อนนั้นแล้ว ก็ไม่เห็นมีใครเป็นคอมมิวนิสต์และ ไม่เห็น เกิดคอมมิวนิสต์ขึ้นในเมืองไทยแต่อย่างไรร ความจริงแล้ว เมื่อจะได้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์ ในมาตรา ๓ ว่าถึงการกระทำของบุคคลที่จะเข้าข่ายใน คำว่า คอมมิวนิสต์ หรือ กระทำ การ อันเป็น คอมมิวนิสต์นั้น บัญญัติไว้ว่า ใช้คำว่า ไม่ว่าจะโดยตรงหรือไม่ในมาตรา ๓ วรรคแรก ตอนท้าย ก็หมายความว่าทางอ้อมก็ตาม ทางตรงก็ตามผิดทั้งนั้น อันนี้เองข้าพเจ้า เห็นว่า เป็นการ ให้ อำนาจ แก่ตำรวจ อย่าง กว้างขวาง อย่าง ไม่มีพรมแดนที่จะวินิจฉัย ขัยกฎหมายเอาเองตามอารมณ์และตาม ชอบใจตนเอง และก็ให้ปากฎว่าประชาชน ได้ถูกจับอย่างง่ายดายและทุกโอกาสเพราะ กฎหมายฉบับนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นท่านประธาน ที่เคารพ แม้แต่ท่านประธานที่นั่ง อยู่ใน ขณะนี้ ก็ อาจจะ ถูก กฎหมาย นี้ มาเล่นงาน สักวันหนึ่งด้วย เพราะยอมจับกัน ได้อย่าง ง่ายดายเหลือเกิน เพียงแต่ท่าน ไปซื้อ สินค้าสักอย่าง หนึ่งของประเทศซึ่งสังคมนิยมนั้น ซึ่งรัฐบาลนี้เหมาเอาหรือถือเอาว่า มีองค์การคอมมิวนิสต์หรือเป็นคอมมิวนิสต์ เพียงเท่านี้ท่านก็อาจจะถูกจับ ถูกขังขุาน ะไร ฐานทิวการอุดหนุนและอุปการะเกื้อ องค์กรคอมมิวนิสต์ ในมาตรา ๔ ขั้ ๓

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านประธานที่เคารพ นอกจากนั้นแล้ว ประกฏการณ์เกิดขึ้น ซึ่งเป็นข้อเท็จจริง ก็ได้ปรากฏว่าหลายกรณีด้วยกัน ที่ผู้บริสุทธิ์ ได้ถูกจับกุมคุมขังและถูกฟ้อง ขาน กระทำ การ อันเป็นคอมมิวนิสต์ โดย กฎหมาย อันนี้ เช่น กรณีของ ส.ส. ไทพี หัวหน้าพรรคเศรษฐกิจ ได้เฝ้าคณะไป ทัศนกิจประเทศจีนแดง ตามคำเชิญของ สลายนการทูตต่างประเทศของจีนแดงซึ่ง ครั้นไปกลับมาเป็นอย่างไรก็ถูกจับกุมคุมขัง ด้งถูกขังถึง ๑๑๓ วัน และถูกฟ้อง ขาน กระทำผิดโดยกฎหมายฉบับนี้ และมี สิ้นสุดเขาก็โดยที่มีพระราชบัญญัติมิโทษ กรรมออกมา นอกจากนั้นพวกคณะนักศึกษากกรรมและคณะศิลปินก็ได้ไปประเทศจีน เพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและเพื่อความ เข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน ครั้นกลับมา ก็ ถูกจับกุมคุมขังและล้อยลวน ยิ่งกว่านั้นใน การที่จะแสดงความคิดเห็นของบุคคล เช่น มีประชาชนเป็นจำนวนมากที่ได้เรียกร้องให้ รัฐบาลในยุคนั้นให้เลิกผู้แทนราษฎรประเภท ที่ ๒ เสีย เพื่อให้เป็นประชาธิปไตยโดย สัมบูรณ์ พุทธิไฮศปาร์คทองสนามหลวง นั้นเอง ก็มีบุคคลบางคนได้นั่ง ขด ขาทำร ประท้วงรัฐบาลให้ยกเลิกสมาชิกประเภทที่ ๒ แต่แล้วก็ถูกจับและถูกหาว่ากระทำการ อัน เป็น คอมมิวนิสต์ด้วยกฎหมายฉบับนี้ก็ เช่นเดียวกัน อย่างนี้เป็นต้น อันนี้แหละ

ชัดเท็จจริงเพียงส่วนน้อยๆ นี้มันก็ล้ม
 ล้มเนื่องมาจากกฎหมายฉบับนั้นเท่านั้น นี่จะ
 เห็นแล้วหรือยังว่ากฎหมายฉบับนี้วิตรอน
 ลีลาและเสรีภาพของประชาชนตามความ
 ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ และ
 ยังชัดข้อปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิ
 มนุษยชน ซึ่งได้รับรองสิทธิและเสรีภาพ
 ของบุคคลที่จะไปไหนได้โดยเสรีและอิสระ
 อย่างนี้เป็นต้น เพราะว่ากฎหมายฉบับ
 ชัดขวางเขาไว้ นี่ชัดแล้ว ชัดต่อกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญเสียแล้ว นี่พอจะมองเห็นได้ใน
 เจตนาแห่งการออกกฎหมายฉบับนี้มาว่าเพื่อ
 อะไรกัน กฎหมายฉบับนี้ออกมาในสมัย
 รัฐบาลจอมพล ป. ก็เพื่อปราบปราม
 ประชาชน ปราบปรามนักหนังสือพิมพ์
 และนักการเมืองที่มีความคิดเห็น ไม่ลงรอย
 กับตน มากกว่า อันเป็น ลักษณะ ของ
 เผด็จการอย่างนี้ ไม่ควรใช้ในประเทศ
 ประชาธิปไตย อย่างประเทศไทยเรา
 ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรว่าสมควรจะยกเลิก
 ทัศนประการที่สอง ท่านประธานที่เคารพ
 โดยผลแห่งกฎหมายฉบับนี้แหละเป็นเหตุ
 ให้กระทบกระเทือนสัมพันธไมตรีกับบาง
 ประเทศ ในขณะที่รัฐบาลของเราได้ถือ
 เอาว่าประเทศสังคมนิยมที่มีสมสังคมนิยม
 ๑๐ กว่าประเทศมีพลโลก ไม่นับยกว่าครึ่ง
 หนึ่งของโลก รัฐบาลมีภาระเหมาเอาว่าเป็น
 ฝ่ายคอมมิวนิสต์ หรือเป็นประเทศ

คอมมิวนิสต์อย่างนี้เป็นต้น เมื่อมีกฎหมาย
 ฉบับนี้เอาไว้ก็ปรากฏว่านโยบายของรัฐบาล
 ด้านแผนการอันตึงตัง แข่งขันบ้าง ถือความ
 เป็นศัตรูบ้าง อันนี้ย่อมจะกระทบกระเทือน
 พระราชไมตรีกับบางประเทศ ซึ่งมี
 สัมพันธไมตรีต่อกันอยู่ในขณะนี้ อย่างนี้
 เป็นต้น นอกจากนั้นก็เกิดการให้ร้ายระบายน
 ลีซึ่งกันและกันด้วยการโฆษณาอันเป็นการ
 ลาดโคลนให้กันและกัน และก็ถือฝ่ายนั้น
 เป็นศัตรูตลอดมาทำการแข่งขันบ้าง ไม่
 ค้ำขาด้วยบ้าง หลายสิ่ง หลายประการ แล้ว
 ก็ก้าวกันไปต่อกันมาอย่างลาดเสียทีเดียวอย่าง
 นี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าป็น
 การกระทบกระเทือนและขัดแย้งกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๘ ซึ่งบัญญัติเอาไว้
 ว่ารัฐจะต้องรักษาไว้ซึ่งเอกราชและร่วมมือ
 กับนานาประเทศ เพื่อสันติสุขของโลก
 ในเมื่อเราดูแลเขาทุกวัน แอนตี้เขาทุกวัน
 นั้นแหละคือการถือว่าเป็นศัตรูต่อกัน พระ
 พุทธเจ้าไม่ได้เคยสั่งสอนให้คนเป็นศัตรู
 ต่อกันให้คนเป็นมิตรกันอันนี้มันมันใจ ท่าน
 ประธานที่เคารพ นอกจากนั้นแล้วเป็นข้อเกิด
 แห่งการลาดโคลนใส่กัน ให้ร้ายระบายน
 ี่งปัจจุบันนี้ ได้สืบติดตามเข้ามาถึงรัฐมนตรีใน
 คณะรัฐบาลนี้หลายคน ซึ่งถูกให้ร้าย
 ระบายนี่ไม่ชนะแต่ท่านจะต้องมีมาเซ็ด
 โคลนล้างโคลนในขณะนี้ นี่แหละการ
 ให้ร้ายระบายนี่จะเป็นเหตุให้เกิดการแตก

แยกในหมู่คนไทยด้วยกันและยังคงไว้ซึ่ง
กฎหมายฉบับนี้ต่อไปอีกนาน ๆ เข้าจะกัก
ความยุ่งยากให้เกิดขึ้นอีก นับแต่วันจะหนัก
ลงไปทุกทีอย่างนี้เป็นต้น และรัฐบาลเลย
ไม่ต้องทำอะไรกัน ในทางที่จะไป
สร้างสรรประเทศชาติให้เกิดความเจริญ
มิฉะนั้นจะมา ยุ่ง อยู่กับ ปัญหา
คอมมิวนิสต์นี้ ซึ่งเป็น ปัญหา ที่ ไร้สาระ
นี้แหละท่านประธานที่เคารพคราวนี้ประการ
ที่ ๓ ประการที่ ๓ นี้กฎหมายนี้เป็น
อุปสรรคขัดขวางตลาดไม่ให้เราขยายตลาด
การค้าออกไปอย่างกว้างขวางอันจะเป็นผลดี
ต่อเศรษฐกิจภายในของประเทศ เพราะ
โดยที่รัฐบาล ได้เหมาประเทศสังคมนิยม
๑๐ กว่าประเทศเป็นคอมมิวนิสต์และก็มี
การแอนตี้ทุกตัวทุกวัน และทำการแข่งขัน
และก็ไม่ยอมค้าขายติดต่อกับเขา ผลที่
เกิดขึ้นก็คือเวลานั้นถูกจำกัดตลาดอยู่ในวง
แคบ เพราะเราไม่ได้ขยายตลาดโลกออกไป
ให้กว้างขวางทั่วโลกเราค้าขายกับตลาด
ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยแต่เพียงด้านเดียว
นี่เองเป็นเหตุให้สินค้าต่าง ๆ ของเราเช่น
ยาง แร่ ไม้ และข้าวอะไรอย่างนี้ต้องถูก
กตรราคาและถูกผูกมัดกับตลาดโลกคือตลาด
นิวยอร์กซึ่งลงตามตลาดโลกอย่างนี้เป็นต้น
ผลที่ปรากฏก็คืออะไร อย่างภาคใต้ใน
ขณะนี้ที่ซื้อขายกันข้าพเจ้า ได้เดินทาง ไป
เที่ยวกับเขาได้มาเหมือนกันเมื่อ ๔-๕ วัน

มา นี้ถามเขาว่า ราคาเท่าไร เดี่ยวนี้ยาง
ก็โลหนึ่ง ๕ บาทและ ๖ บาทเท่านั้น เรื่อง
มันเป็นอย่างนี้ นอกจากนั้นแล้วพวกแร่ต่าง ๆ
ก็ถูกจำกัดการผลิต ชาวก็ถูกแย่งตลาดขาย
ทำให้ตลาดแคบและหดตัวลงมา ไม้ก็
เช่นเดียวกันหรือพืชผลผลิตภัณฑ์อื่นใด ซึ่ง
เป็นสินค้าของเราที่เช่นกันมาในทำนองเดียว
กันหมดเช่นนี้เป็นต้น นี้แหละท่านประธาน
ที่เคารพ พวกเหมืองแร่ต่าง ๆ ขาดทุน
ถึงกับ รัฐบาล นี้จะต้อง ตั้งงบประมาณตั้ง
๔๐ ล้านบาทเพื่อไปทำถนน เกลือต่าง ๆ เรา
เคยขายได้ขายไม่ออก เพราะว่าประเทศ
ที่เคยเป็นลูกค้าต้น ไปซื้อเขาเกลือทางค้าขาย
สังคมนิยม เกลือเราขายไม่ออกถึงกับ
รัฐบาลต้องตั้งงบประมาณอีก ๘ ล้านกว่า
บาท สำหรับไปทำถนนนี้เพราะอะไรท่าน
ประธานที่เคารพ คราวนี้เมื่อเรามาถึงเกต
ตุทางตลาดทางค้าขายสังคมนิยมบ้างซึ่งเขา
ก็ยินดีที่จะสถาปนาการค้าขายกับเราทั้งเป็น
ฝ่ายที่เสนอให้เกิดการค้าขายกับเราก่อนด้วย
เขาเปิดประตูรอรับเราอยู่แล้ว แต่เป็นที่น่า
ประหลาดที่ รัฐบาล ของเรา ไม่สนับสนุน
ทั้ง ๆ ที่ราคาสินค้าของฝ่ายนั้นเขาสูงกว่า
ตลาดโลกเสรีคือตลาดนิวยอร์กนี้ด้วยซ้ำเช่น
ยางตลาดโลกเสรีซื้อในราคา ๘ ถึง ๑๑
บาทอย่างนี้เป็นต้น ทางฝ่ายค้าขายสังคมนิยม
เขาซื้อตั้งแต่ ๑๕ บาทถึง ๑๘ บาท
อย่างนี้เป็นต้น ข้าวนี้ก็เหมือนกัน เราขาย

ให้ญี่ปุ่นเพียงตันละ ๓๕ ปอนด์ แต่ที่
 จีนแดง ขอซื้อ ๓๖ ปอนด์ ไม่ขายอะไร
 ทำนองนี้ นี่เป็นขบวนการที่เขาให้ราคาถูก ทำน
 ประทานที่เคารพ แล้วเพราะเหตุนี้เองฐานะ
 ทางเศรษฐกิจ ของ เราและเสถียร ภาพ
 ทางการค้าจึงเกิดวิกฤตการณ์ ทางด้าน
 เศรษฐกิจ แม้จะมีประชาชนนักหนังสือพิมพ์
 หรือนักการเมืองทั้งท่านอาวุโสและไม่อาวุโส
 ได้เรียกร้องให้รัฐบาลนี้ขยายตลาดการค้า
 ออกไปให้กว้างขวางทั่วโลก เพื่อระบาย
 สินค้าของเราให้มันมีราคาดีขึ้น ให้เศรษฐกิจ
 ดีขึ้น แต่แล้วรัฐบาลเราก็ไม่สนับสนุน
 กังนึ่งข้างข้างนี้บ้าง กลัวภัยคอมมิวนิสต์
 บ้าง กลัวเชื้อคอมมิวนิสต์บ้าง กลัวจะไม่
 ได้เงิน ปอนด์บ้าง และ กลัวจะ ไม่ได้เงิน
 ดอลลาร์บ้างอะไรทำนองนี้ ท่านข้างมติ
 ขององค์การสหประชาชาติบ้าง ด้านแข่งขัน
 บ้าง หลายสิ่งหลายประการ และเมื่อ
 มาพิจารณา ดูแล้วว่า ที่ ประเทศ ที่เป็น เสรี
 ประชาธิปไตยเหมือนกัน เช่นอังกฤษ
 ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น ปากีสถาน
 และประเทศเพื่อนบ้านของเราซึ่งล้วนแล้วก็
 เป็นประเทศที่เป็นประชาธิปไตยที่มีความ
 เจริญไม่น้อยหน้าไปกว่าเรา เช่นอังกฤษ
 อย่างนี้เป็นประเทศประชาธิปไตยเป็นเมือง
 แม้ประชาธิปไตยด้วยซ้ำ เหตุใดเล่า
 ประเทศ เหล่านี้จึง เกิด การ ค้าขายกับค่าย
 สังคมนิยมเช่นอังกฤษเกิดการ ค้าขายกับ

จีนแดง ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย ก็กำลังไป
 อยู่แล้ว ในขณะที่เราก็มีเหตุด้วยกันด้วย
 มีสัมพันธไมตรี สินค้าสินค้าขาย ไปมาหาสู่
 กันได้อย่างนี้เป็นต้น ทำไมล่ะเขาจึงทำได้
 ทำไมล่ะเขาจึง ไม่กลัวว่า ไม่กลัวเชื้อ
 คอมมิวนิสต์ และทำไมล่ะเขาถึง ไม่กลัว
 ว่าจะไม่ได้ดอลลาร์ และได้เงินปอนด์
 หรือ เขา ไม่กลัว คำ ข้าง สหประชาชาติว่า
 แข่งขันกันอย่างนั้นแข่งขันอย่างนี้ เหมือนกับ
 ประเทศเรา ทำไมเขาไปได้อย่างเหล่านี้
 เป็นต้น ข้าพเจ้าจำ ได้ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงการต่างประเทศได้ตอบข้อซักถาม
 ของเพื่อนสมาชิกในวันแถลงนโยบาย ท่าน
 บอกว่าใครจะค้ากับค่ายสังคมนิยมก็ได้ ขอให้
 มาบอก จะให้กระทรวงเศรษฐกิจพิจารณา
 อนุมัติ ข้าพเจ้าจำ ได้ ถึงแม้ว่าท่านจะเปิด
 ให้ค้าขายกับค่ายสังคมนิยม ค้าขายกับ
 จีนแดงได้ รัสเซียได้ หรือค่ายสังคมนิยม
 ๑๐ กว่าประเทศนั้น ในขณะที่
 แล้วจะมีใครเล่าที่จะกล้าเปิดการค้าขายได้
 ในเมื่อกฎหมายฉบับนี้ค้างคอต้อยู่ ใครไปมา
 ก็ถูกล้อมสวนถูกจับกุมคุมขัง เพราะ
 กฎหมายฉบับนี้ นี้แหละท่านประธาน
 ที่เคารพ ข้าพเจ้า ได้เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้
 ไม่เหมาะสมหลายประการ ดังที่ข้าพเจ้า
 ได้กราบเรียนมานั้น

หลวงประกอบนิติสาร (พระนคร) :

ข้าพเจ้า จำเป็น จะต้อง คัดค้าน ร่าง พระราช

บัญญัตินี้โดยข้าพเจ้า ไม่สามารถจะเห็นด้วย
เหตุผลของท่านผู้บอกได้ แต่ว่าท่านจะมี
เหตุผลที่ดีกว่าภาพของปวงชนชาวไทยเพียง
ใดก็ตาม เวลาพูดกันมาก ถึง ลัทธิ
คอมมิวนิสต์ และ เวลาที่ไม่พูด ก็ว่า ลัทธิ
คอมมิวนิสต์คืออะไร ขุดมคติของลัทธิ
คอมมิวนิสต์คืออะไร แต่แต่ละถ้าเราจะ
มา กล่าว ว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่แท้คืออะไร
แล้ว วันหนึ่งก็ไม่จบ และกล่าวกัน ไปกล่าว
กันมานั้นก็ยุ่งกัน ได้ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็
มักจะอ้างว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นวิทยาศาสตร์
เป็นวิชา ศาสตร์ ฝ่าย ที่ ไม่ชอบ ลัทธิ
คอมมิวนิสต์ หรือเป็น ปฏิบัติ ก็น่าจะเป็น
แต่ลัทธิหนึ่ง หากใช้วิทยาศาสตร์ ไม่ เพราะ
ฉะนั้นไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะมาอธิบาย
ว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ที่แท้คืออะไร เพราะ
ว่าพูดไปมันก็ไม่จบ แต่ว่าสำหรับผู้ที่ศึกษา
ติดตามลัทธิคอมมิวนิสต์พอสมควรแล้ว ย่อม
จะเห็น ได้ว่าขุดมคติอันสำคัญยอดเยี่ยมของ
ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นไม่มีประเทศใด และ
ชาติใดในโลกนี้ในขณะนี้ที่จะเข้าถึง ได้ ที่
จะบรรลุถึง และทำตัวเป็นคอมมิวนิสต์โดย
บริบูรณ์ได้เพราะว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่จะถึง
ได้โดยบริบูรณ์นั้นจะต้องเลิกล้างชาติ คือ
เลิกมีชาติกัน บาง ท่าน ไปเข้าใจว่าลัทธิ
คอมมิวนิสต์ ต้องการเลิกชาติวิสัยนั้นมันเป็น
เพียงส่วนย่อยนิดเดียว ส่วนใหญ่ต้องเลิก
ชาติ ผู้ที่เลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์และ

นำลัทธิคอมมิวนิสต์มาปฏิบัติในบางประเทศ
หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้นได้พยายาม
อย่าง กังวาลที่จะนำ ลัทธิ คอมมิวนิสต์ ไปสู่ จุด
หมายปลายทางแต่ไม่สามารถไปได้ เพราะ
ว่ายังมีชาติอยู่ คนยังรักชาติเป็นลึกลับอยู่
จึงไปไม่สำเร็จ จึง ได้เรียกตัวเองแต่เพียง
ว่าเป็นโซเซียลิสต์ หรือสังคมนิยมฝ่ายซ้าย
จัดหรืออะไรก็ตาม เพราะฉะนั้นในเมื่อ
ลัทธิคอมมิวนิสต์ ถึงกับต้องเลิกชาติกันแล้ว
เรา กล่าว ได้ว่า เวลา นี้ ใน โลก นี้ ยัง ไม่มี
คอมมิวนิสต์ ที่แท้จริง แต่ว่าความมุ่งหมาย
ของผู้นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์แม้ จะ ไม่บรรลุ
ถึงจุดหมายปลายทางในขณะนี้ก็ตาม เขา
ก็พยายาม ทำการ ทุกสิ่ง ทุกอย่างเพื่อไปสู่
ลัทธิอันเป็นจุดหมายปลายทางนั้น เมือง
ไทยเวลานี้มีคอมมิวนิสต์หรือไม่ เราไม่
สามารถทราบได้ เพราะพระราชบัญญัติ
ซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะเสนอให้ยกเลิก
นี้ยังเป็นขวากหนามกั้นอยู่ ทางคราวทำให้
ข้าพเจ้าคิดเหมือนกันว่า กฎหมายนี้เลิกเสีย
ก็ ได้ เราจะได้เปิด หน้า กาก ว่า ใคร เป็น
คอมมิวนิสต์ ใคร ไม่เป็น แต่ว่ามาคิดดูแล้ว
ที่เราจะให้เสรีภาพแก่คนจะเป็นคอมมิวนิสต์
ได้ตามใจสมัครนั้น เป็นการเหมาะสมกับ
ประเทศเราหรือไม่ ข้าพเจ้าจะ ไม่กล่าว ว่า
ลัทธิ คอมมิวนิสต์ เป็น ลัทธิ เสวตราม คำว่า
อะไร ข้าพเจ้า ไม่กล่าว เพราะ ลัทธิ คอม
มิวนิสต์อาจจะเหมาะแก่บางประเทศ บาง

ประเทศที่เขานิยมจะยึดคอมมิวนิสต์ ซึ่ง
 ยึดเสรีภาพของเขาถ้าเขาเห็น เหมาะสมเช่น
 นั้น แต่สำหรับประเทศไทยยึดคอมมิวนิสต์
 เหมาะหรือเปล่า เราควรจะพิจารณาดู โดย
 เฉพาะอย่างนี้ ถ้าเราเลิกพระราชบัญญัติ
 แล้ว ผลมันเกิดอย่างไร จึง เสรีภาพจะ
 เกิดจากคนไทย ที่จะนำลัทธิ คอมมิวนิสต์เข้า
 มาปฏิบัติเข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย ถ้าเรา
 มอง ไปในแง่เสรีภาพของคน ไทยมันก็น่า
 ชิมเข็บขามข้าม ไป ทิวแถว พวงศ์ ภายว่าคน
 เรานั่นเขามีเสรีภาพอย่างยอดเยี่ยม จะทำ
 อะไรก็ได้ แต่ว่า ท่านประธาน มีใครคิด
 บ้างหรือเปล่าว่า เสรีภาพอะไรที่เราให้กับ
 คนไทยแล้ว เราไปกีดกันคนต่างตัวเขา
 ได้ไหม เพราะ ธรรมดาสามัญญาณนั้น
 ย่อมมี ชั้วแตกเปลี่ยน จึงกันและกัน ให้สิทธิ
 เท่าเทียมกัน ใครเขามาจากไทยประเทศ
 ไทยเข้ามาเมืองไทย คนไทยมีเสรีภาพ
 อย่างไร เขาก็มีเสรีภาพอย่างนั้น เพราะ
 นะ นั้น สมมติว่า เราเกิด ประตุ กร้าง ให้
 คอมมิวนิสต์ คน ต่างตัว จะ ต้อง นำลัทธิ
 คอมมิวนิสต์เข้ามาเผยแพร่ในเมือง ไทย ได้
 เท่ากับคนไทยอย่าง ไม่มีปัญหา มีก็มีผู้ชอบ
 กล่าวกันว่า เมืองไทยไม่มีคอมมิวนิสต์ ก็
 ไม่มี แล้วคนไทย จะ ไป เด็กตรัยนะไร
 ในเมื่อเราห้ามคอมมิวนิสต์ แต่เราไปเปิด
 ประตุ แล้วคอมมิวนิสต์มันเข้ามาเมือง ไทย
 อย่างเดียวก็เพื่อที่ว่ามันเข้ามาเวลานี้ แล้ว

เราจะเขาระไร ไปยึด ไปกันมัน ที่เข้ามาพูด
 กับ โย คำน เสรีภาพและ ท่าน ผู้ นี้บ คือ
 เสรีภาพเป็นขอขประธาณา ข้าพเจ้าเก่งก็
 ยึดถือเสรีภาพ เป็นขอขประธาณาเหมือนกัน
 แต่ขอ ได้ไปร คิดดูว่าเสรีภาพในการ เชื้อถือ
 ลัทธิใด ลัทธิหนึ่ง นั้น ไม่ได้หมายความว่า
 เสรีภาพ ถึงกับปฏิบัติ ตามสิ่ง ที่คน เชื้อถือ นั้น
 ด้วย ข้าพเจ้าขอขกตัวอย่างว่า สมมติว่าจะ
 มีคนลักคนหนึ่ง เชื้อถืออย่างยิ่งว่าการเขาคน
 มา ข้า บุษบา ยัญเป็น ขอ ประ เสรี ฐ ได้บุญ
 อย่างยิ่ง คนไทยทุกคนควรทำแล้วมันได้
 บุญขึ้น ไปขึ้นสู่ชาติ อะไรเช่นนั้น ย้าย
 อย่างนี้ก็เป็นเสรีภาพที่เขาจะเชื้อ ใครจะ
 ไปห้ามเขาได้ แต่ว่าถ้าเรายอมให้เขามา
 เขาถูขฎฐ์ หรือความ เชื้อถือ ของเขา นั้นมา
 ปฏิบัติ ผลมันเกิดอย่างไร มันเกิดผลหมาง
 ผู้คนเดือดร้อนปราศจากความสงบ เพราะ
 เหตุนี้ แหละที่เรา จึงต้อง มีก ฎหมาย ภาชญา
 ห้ามการ กระทำบางอย่าง ซึ่งคน อาจจะนิยม
 นับถือว่าเป็นของดี แต่มันเป็นเหตุร้ายต่อ
 ล้อมรวม เราก็ต้องห้าม อย่างพระอาจจะ
 คิดอะไรในสิ่งชั่วร้าย พระพุทธเจ้ายังไม่
 ถือเป็นบาปดี ถ้าท่าน นำมาปฏิบัติ จึงเป็น
 บาปดี นั้นได้ก็ดีในเรื่องความเชื่อในเรื่อง
 ลัทธิการเมืองก็เหมือนกัน เชื้อ ไปเกิด ไม่มี
 ใครเชื่อว่าท่าน แต่ถ้านำมาปฏิบัติให้ผู้คน
 เดือดร้อนแล้วก็เป็นหน้าที่ของ สังคมนั้นสังคม
 นั้น และสังคมเราที่จะต้องกีดกัน ไม่ให้เกิด

เหตุผลเอง เพราะมีความเลื่อมใสในลัทธิ
บางลัทธิ ทำไมข้าพเจ้าทั้ง ๆ ที่นิยมเสรีภาพ
ของบุคคลไม่น้อยกว่าคนอื่นจึงเห็นว่าเสรีภาพ
ในการ ปฏิบัติทาง ทาง คอมมิวนิสต์ ขอ
โปรดฟังให้ดี ไม่ใช่การนับถือ การนำ
ลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาปฏิบัติ โดยการเผยแพร่
โดยการลงมืออะไรก็ตามทำไมข้าพเจ้า
ถือว่าเป็นภัยต่อประเทศชาติของเราในทันที
ที่จะทำลายสถาบัน พระมหากษัตริย์อย่าง
ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ว่านั่นเป็นของถูกต้อง แต่เป็นเพียงส่วน
หนึ่ง แต่ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์เต็มที
แล้ว ทำลาย ชาติ เพราะ ในอุดมคติของ
ลัทธิคอมมิวนิสต์ ชาติมีอยู่ครบโตลัทธิ
คอมมิวนิสต์ทุกตัวไม่ได้ ต้องเลิกชาติหมด
ในโลกนี้ มีแต่ คอมมิวนิสต์เท่านั้น ลัทธิ
คอมมิวนิสต์จึงจะสมบูรณ์ ขอให้ท่านคิดว่า
ที่ท่านเรียกร้องให้นำประชาธิปไตยนิยม
เคารพ นับถือ สิทธิเสรีภาพของ คอมมิวนิสต์
ที่จะ ให้เลื่อมใสในลัทธิ คอมมิวนิสต์หรือ
นำลัทธิคอมมิวนิสต์มาปฏิบัติ ขอให้คิดใน
มุมมองที่ว่า ถ้าคอมมิวนิสต์ได้มาครองเมือง
ไทย เสรีภาพของท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ ณ
ที่นั่งซึ่งต้องการเสรีประชาธิปไตยคงมีอยู่ได้
ไหม มีไม่ได้ ที่ว่ามีไม่ได้หมายความว่าอย่างเคย
แล้วใน ประเทศ ซึ่งนำลัทธิ คอมมิวนิสต์ไป
ปฏิบัติไม่ยอมให้ มีการเห็น ชัดแจ้งต่อลัทธิ
คอมมิวนิสต์ สโมสร ผู้แทน ราชา ฐา

สโมสร ได้แต่เนเพาะผู้ ซึ่ง ได้ รับ การ
ศึกษาอบรมในทางการเมืองเศรษฐกิจตาม
ซึ่งคณะกรรมการเปรซิเดียม (Presidium)
ถ้าข้าพเจ้าจะพูดให้ไกลก็คือคณะกรรมการ
ราษฎร ได้อบรม ตั้งหลักสูตรไว้แล้ว
และ อบรมแล้ว เมื่อก่อน ได้ ได้แล้ว เป็นคน
สมัครตัวหนึ่งทีสโมสรผู้แทนได้ คุณสมัคร
อีก อัน หนึ่ง คือ คณะ เปรซิเดียม ได้รับ รอง
แล้วว่าบุคคลคนนั้น ไม่เป็นภัยต่อชาติจึงสมัคร
ผู้แทนราษฎรได้ อันนี้เหมือนกับบทบัญญัติ
ในรัฐธรรมนูญชั่วคราว ฉบับแรก ซึ่ง คณะ
ราษฎร ได้ ให้เนเพาะเป่งทีเดียว ใครสร้าง
อันนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่เป่งทีเดียว ก็
เมื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ ไม่เบียดเสรีภาพให้ คน
อื่นก็จะเห็นชัดแจ้ง เลิกล้างหม้อแกงโซลลัทธิ
คอมมิวนิสต์ ได้แล้ว จะยังเป็นคอมมิวนิสต์
ได้อย่างเดียว และ ตลอดกาลแล้ว ท่าน
ประธาน เรามีเสรีภาพเสมออันหรือ มก
เกิด ไม่ได้ จะมีได้แต่คอมมิวนิสต์เท่านั้น
ทวีป เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เสรีภาพทั้งสอง
ฝ่าย ไม่เท่ากัน จะเรียกร้องให้นำเสรี
ประชาธิปไตย ยอมรับ นับถือ เสรี ภาพของ
คอมมิวนิสต์ แต่คอมมิวนิสต์ ไม่ยอมรับนับ
ถือเสรีภาพของ ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยโดยตั้งนี้
ฝ่าย เสรี ประชาธิปไตย ก็ไม่สามารถที่จะ
ยอมรับ นับถือ เสรีภาพ ของคอมมิวนิสต์ ได้
ท่านประธานข้อที่กล่าวว่ กฎหมายที่เป็นอยู่
ปัจจุบัน เป็นเครื่องมือของ นักการเมือง ที่จะ

ขจัดศัตรู ชัยชนะมันก็จะบังจะบัง แต่มันจริง
โดยพฤตินัย และครึ่งหนึ่ง อธิปไตย ของผู้ที่
ทำไปด้วยความใจ ทำไม่ข้าพเจ้าเรียกว่า
ความใจ กฎหมายเกณฑ์ไปที่จะได้รั้งแกล
กันไว้ ทว่าศัตรูทางการเมือง ขอประทาน
โทษ ไปทำผิด กฎา ทางสาม ดึกหก
ประณามให้เสียคนไป ทว่าเขาไปค้าผี
ทว่าเขาไปเก็บอะไรที่อะไร ที่เสียชื่อเสียง
เสียงในทางจรรยา ยังจะดีเสียกว่าที่จับคน
มาซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์ เพื่อบอกกฎหมาย
มาแก่สังคมน์ ทำไม่ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนั้น
ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้มีอำนาจ ข้าพเจ้าจะไม่ใช้
กฎหมายอันนี้ขจัดศัตรู ถ้าข้าพเจ้าขจัดใคร
ศัตรูของข้าพเจ้ามาซึ่งอย่างเป็นคอมมิวนิสต์
แล้ว ไม่ต้องสงสัยมีผู้ขุดหลุมให้ความ
สลาย อยู่ในตาราง ขอถามยังได้คำทำ
ขวัญ มีข้าพเจ้าสมมติ และข้าพเจ้าเป็นกาม
คาตหมายว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่
ได้หมายความว่ามาเป็นมาแล้ว แต่ว่ามันลาด
ไม่ทำ ขึ้นทำคนนั้นได้ทุกอย่าง เพราะว่า
พวกเขาเข้าไปอยู่ในที่ไหนเขาก็ต้องช่วยกัน
ชกกันนั้น ท่านประธาน มีข้อเหตุผลของ
ผู้เสนอว่ากฎหมายนี้ขจัดศัตรูรวมบุญ ถ้า
ขจัดศัตรูรวมบุญเราจะเสนอกฎหมายเล็กน้อย
หรือแก้ทำไม่ ขจัดศัตรูรวมบุญ ใครถูกจับ
เป็นคอมมิวนิสต์ ก็สู้ ไปตีความให้กรรมการ
ตุลาการรัฐธรรมนูญท่านว่าไป ถ้าไม่ชนะ
มันก็จะเลิกกันไปเอง เราจะแก้มันทำไม่ แต่

ส่วนหนึ่งของไทยนี้ขจัดศัตรูรวมบุญโดยตัวแล้ว
เพราะ ข้าพเจ้าว่าไม่ชัด เพราะรัฐธรรมนูญ
บัญญัติว่าเสรีภาพนั้น อยู่ในขอบเขตบังคับ
แห่งกฎหมาย กฎหมายมันมีโดยที่มันนั้น
ไม่ชัด ที่มันบอกว่ากฎบัตรสหประชาชาติ
มุ่งให้รัฐทั้งหลายเข้าใจที่ต่อกัน สิ่งเดิม
สันติภาพ และกิจการที่มีกฎหมายคอมมิวนิสต์
นี้มัน ทำให้คนไทย ไม่สามารถจะค้า กับ
ประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์ได้ ขันนี้ไม่เป็น
ความจริง เวลาเรามีสัมพันธ์ ไม่ดีกับกับ
ประเทศ ซึ่งปกครองด้วยพรรคคอมมิวนิสต์
โดย สัตว์ซึ่งเป็น ก้าวไกล จะ ไปสู่ สัตว์ คอม
มิวนิสต์ ข้าพเจ้า ไม่จำเป็นต้องนำชัยประเทศ
นั้นมากแล้ว และดูเหมือน ไม่ใช่ประเทศ
เดียวจะมีหลายประเทศด้วย ก็ไม่มีกฎหมาย
อะไร ที่ห้ามคนไทย ค้าขาย กับคอมมิวนิสต์
ถยากค้า ก็ค้า ไป เพราะว่า กฎหมายที่เรา
กำลังพิจารณาอันนี้ กฎหมายข้อห้าม
การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์นี้ ถ้าอ่าน
ให้ดีแล้ว ไม่ได้ห้าม คนที่จะ เลื่อมใส คอม
มิวนิสต์เลย ห้ามการ กระทำอันเป็นคอม
มิวนิสต์อันนี้ไว้ ๓ ประการ เล็กบ้างระบบ
ประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ เปลี่ยน
แปลงเศรษฐกิจโดยเล็กล้างกรรมสิทธิ์อะไร
พวกนี้ มันมีอยู่เพียงเท่านั้น ไปค้าก็ค้า
ไม่มีกฎหมายอะไรห้าม ห้ามแต่ว่าไปเข้า
เป็นสมาชิกของกิจการคอมมิวนิสต์ ห้ามสนับสนุน
องค์การ คอมมิวนิสต์อะไร พรรค นั้น

เมื่อขโมยได้ คอมมิวนิสต์กฎหมาย ก็ไม่
ได้ทำ... แล้วจะไปตั้งพรรคอะไรไป
เมื่อเราไม่เลื่อมใส... แต่จะขอให้ทำ
กฎหมายบางอย่าง ซึ่งเราได้ออกเสียไป และ
มาตั้งแก้ไขเป็นประมวลใหม่ปัจจุบันนี้... เพียง
กฎหมายลักษณะอาชญาตามประมวลอาชญา
ฉบับนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณหลวง
พูด ๑๕ นาทีกว่า ผมต่อให้อีก ๒ นาที

หลวงประกอบนิติสาร (พระนคร) :
ประธานโทษ ขอต่ออีก ๓ นาทีครับ จะจบ
อยู่แล้ว ขอทูลคุณตรีตามกฎหมายอาชญา
ปัจจุบันนี้เพียงเลิกกฎหมายเก่าไป ลักษณะ
ที่มีบัญญัติว่าผู้ใด ชุบงให้ เกิดมีความเกลียด
ชังกันระหว่าง คนต่างชั้น ท่านว่ามี ความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกเท่านั้น ๆ มาตราหนึ่ง
อีกมาตราหนึ่งผู้ใดกระทำการอันเป็นการทำ
ให้เสื่อมเสียพันธมิตรไมตรีสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
หมายความว่าสัมพันธ์ไมตรีที่ประเทศไทย
มีเป็นมิตรกันก็มีโทษ สองมาตรานี้ยกเลิก
ไปแล้วยังเกิดความเสียหายความระส่ำระสาย
เพียงแค่นี้ ถ้ายกเลิกกฎหมายซึ่งกันการ
กระทำอันเป็น คอมมิวนิสต์เราจะไปถึงไหน
กัน ขอท่านทั้งหลายได้โปรดคิดดู ข้าพเจ้า
พูดมานาน ข้าพเจ้า ว่า คอมมิวนิสต์แต่ไม่ลู่

เกาะไป... ระวังคอมมิวนิสต์เทียม... เขาเรียก
ทั้งว่าคอมมิวนิสต์ไม่บูดไม่เน่า... คอมมิวนิสต์
มีสองอย่าง... คอมมิวนิสต์สังคมนิยม
(Doctinaire) กับคอมมิวนิสต์โมนาเตร์
(Monitaire) ซึ่ง ข้าพเจ้า จะแปลว่า คอม
มิวนิสต์ ทฤษฎี กับ คอมมิวนิสต์ อนุานิยม
ข้าพเจ้าขอให้ระวางพวกหลัง พวกแรกเขา
เป็นวิสัยจิตใจ... เราต่อต้านไท้กระไรได้โดย
ซึ่งแรงกันด้วยเหตุผลด้วยผล แต่พวกคอมมิวนิสต์
โมนาเตร์คือคอมมิวนิสต์อนุานิยมนี้เวลานี้
มาแล้ว เราไม่ ทราบ หรือทว่า จะบึ้ง เกินกัน
ตรงไหนอะไรก็ตามตรงไหน มันมีติดกันไป
แปดพันหมื่น... ถ้าเราเมิดแล้วมันมาอย่าง
อหิวาต์มาคราวนี้... ประเทศชาติเราจะเป็
อย่างไร... ถ้าคำไหนเราจะคำไหนว่ากฎหมาย
ที่มีนอญปัจจุบันนี้ไม่สมบูรณ์ ไม่ดีอย่างไร
ก็สมควรจะแก้ไขให้สมบูรณ์ให้ดีไม่ใช่มา
ยกเลิกมันเสีย... ข้าพเจ้าจึงขอคัดค้านอุทิศ
ด้วยประการเช่นนี้

(เนื่องจาก ประธาน และรองประธาน
สภาผู้แทนราษฎร ได้ตั้งจากบัลลังก์โดยมิได้
สั่งอย่างใดจึงถือว่าเลิกประชุมตามข้อบังคับ
การประชุม และการปรึกษา ของ สภาผู้แทน
ราษฎร ชั้ ๒๓ กรกฎาคม)

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๓๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่	เล็ก ขำแก้ว	ผู้จัดการรายงาน
เชื้อขวี่ อุดมศักดิ์	โถมผลา อีพลาบ	”
พ.อ. ศ. สุขมาก	ชันทนา สามบงก	”
เจริญ บัณฑโร	ถุพงค์ ศิวินเกียรติ	”
ประทีป ศิริชัย	กนุ กณนรังคะ	”
ขุนวราทพิศุทธิ์	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	”
ชาญชัย	แก้ว หม่อมพัยค์	”
ถ้วน เวทชาลีถานน	ถินชัย ชัยสัจยติ	”
ทองดี อิศราธิวัน		
ตรวจแล้ว วันที่ ๒ ส.ค. ๒๕๐๑		

สุพันธ์ จิตรภัก

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ บัณฑุสกันธ์

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เจริญ บัณฑโร

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประจันปัจฉินัก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร